

Chị Hai Học Đường

Contents

Chị Hai Học Đường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	49
20. Chương 20	53
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	65
24. Chương 24 The End	70

Chị Hai Học Đường

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: –Chu Khánh Thiên Di: 16 tuổi. Xinh đẹp, ngang bướng. Lớn lên ở một khu ổ c

1. Chương 1

-Ông chủ, cậu Hạo Nhiên tới.

-Mời cậu ấy vào.

Dáng người cao cao vừa xuất hiện, ông long đã vội hỏi:

-Cậu Phong, có tung tích của con gái tôi chưa?

-Xin ông bình tĩnh, Chủ Tịch. Cha tôi cử tôi tới đây cũng là vì chuyện đó. Cha tôi đã có tin tức của tiểu thư.

-Thật sao? Mau mau dẫn tôi tới đó. Tôi phải đích thân đi đón đứa con gái thất lạc của mình.

...

-Bà là cái *** gì mà dám ăn nói thế với tôi hả?

-Ông là cái thá gì mà tôi không dám. Tôi nói cho ông biết. Nếu ông là đàn ông thì nên kiếm Tiền về nuôi gia đình, Đừng có đứng đó mà sĩ diện hão.

.....

“Lại cãi nhau rồi” . Thiên Di ngán ngẩm. Bao nhiêu năm nay nó cứ phải sống trong tiếng cãi vã như thế. Tiền. Vấn đề muôn thưở.

-Hai người có im đi không?

Thiên Di lên tiếng. Bố mẹ cô ngay lập tức nín lại. Không phải vì nó là đứa con gái duy nhất trong nhà nên được cưng chiều. Chỉ là trong giọng nói của nó có cái gì đó khiến người ta nể. Ngay cả bố mẹ cô cũng không dám ho he gì.

Thiên Di à. Mẹ không cố ý....

“Rầm”

Mẹ cô chưa dứt lời, cánh cửa đã ngã sầm xuống. Và thay thế cho cánh cửa là bóng đen của một toán người.

“...”

“...”

Im lặng... Gần chục con người trở mắt nhìn vào cánh cửa đang yên vị như yên nghỉ trên nền nhà toàn bụi.

-“Em...Em mới gõ nhẹ thôi mà. Không cố ý đâu đại ca ơi...Hức...” Tên mặc áo đen, to con nhất bọn sợ hãi nhìn lên sang đáng người cao cao bên cạnh.

-“Có ai nói gì đâu?”

Nói rồi, Hạo Nhiên quay sang 3 con người đang đông cứng người trước toán người xa lạ:

-“Cửa gì thế này? Bao nhiêu?”

-“Cái gì bao nhiêu?” Thiên Di, bây giờ đã rõ đông, hất hàm hỏi.

-“Cửa”

-“...”

-“...”

-“100 triệu”

-“HẢ?”

2. Chương 2

Hạo Thiên trở mắt, đúng hơn là những người còn lại trở mắt. Cả chủ tịch Long nước mắt rưng rưng nãy giờ vì cảm động không nói nên lời cũng phải phụ họa theo đám người đang sắp rút hàm kia.

-“Hả cái gì? Nghe không rõ hả? Bộ tai các người để làm cảnh hả? Các người là ai? Tự nhiên đến đây nói nhăng nói cuội gì thế hả? Tìm ai? Có việc gì? Cần gì?”

Thiên Di hậm hực tuôn luôn một tràng.

Đến bây giờ ông Long mới nhớ ra mục đích của mình đến đây làm gì. Đôi mắt đỏ hoe của ông lại rưng rưng:

-“Ta... ta... ta là...Ba của con đây. Tà... đến để đón con”

-“HẢ?” Lại hả. Nhưng lần này lại là Thiên Di. “Ông có uống nhầm thuốc không đấy. Cha, Mẹ. Cha mẹ nghe gì không? Ông ta bảo ông ta là cha con đấy”

Thiên Di quay lại, nhìn cha mẹ, như thể nó trông chờ họ quát mắng lão già kia vì dám nhận càn. Nhưng cha mẹ nó bây giờ chỉ đứng im lặng.

-“Cha ? Mẹ?”

Có chút gì đó hoảng sợ xen lẫn trong giọng nói của nó. Sao cha mẹ lại không nói gì? sao cha mẹ lại im lặng? Chuyện này là gì đây?

Cuối cùng, cha nó lên tiếng trả lời. Nhưng không phải trả lời nó, mà là ông Long:

-“Ông có bằng chứng gì không?”

-“Có.” Giọng ông Long run run. Ông lôi ra trong túi một sợi lắc bạc đã cũ , nhưng khá đẹp mắt. Trên chiếc vòng có gắn một mắt đồng hồ nhỏ.

-“Trời đất..” Mẹ Thiên Di thảng thốt.

-“Mẹ. Cái gì vậy? Chuyện này là sao hả mẹ?”

Mẹ nó im lặng, cha nó cũng nuốt nước miếng, rồi cũng im lặng. Rồi từ từ, mẹ nó quay sang, chậm rãi:

-“Di Di. Chào ba đi con”

-“Cái gì?” Thiên Di thảng thốt.

Đến bây giờ chủ tịch Long mới lên tiếng:

-“Ngay khi con sinh ra, Mẹ con đã đeo cho con một chiếc lắc y như thế này ở chân.” Sụt sùi, ông tháo kính ra, lau nước mắt, rồi tiếp tục:

-” Lúc đó có một kẻ thù ghét ba vì người hấn yêu chọn ba. Người đó là mẹ con. Chính vì thế, Khi con được một tháng tuổi, nhân lúc ba không ở nhà, hấn đã sai người đến cướp con đi.”

“Ngay lúc hay tin, Ba đã huy động hết tất cả mọi người mà ba quen, nhưng không thể...”

“Về sau, ba quen được ông Trần Phong, là cha của cậu hạo nhiên đấy” Người một bên ông gật đầu với nó. Nhưng nó không mấy để ý. Những giọt nước mắt hiếm hoi của nó dần dần chảy dài trên khuôn mặt.

Ông Long lại tiếp tục:

“Chính ông Trần Phong là người đã tìm con ở đây... ơ... vậy đó”.

Ông Long kết thúc câu chuyện, có hơi khập khiễng.

“Cha?Mẹ?”Thiên di quay lại mong được giải thích.

mẹ cô bỗng thở dài. Đi trở vào góc nhà, mở cái rương đựng những thứ quan trọng của nhà cô ra, rồi lấy ra một chiếc lắc nhỏ, cũ kĩ, cũng có đồng hồ, có điều, nó giống chiếc mà người đàn ông trung niên đang cầm kia.

-“cái...” Thiên Di sững người. Nhưng ông Long thì lại mừng rỡ:

-” Đúng rồi. Đúng là nó rồi. Con gái ơi, cậu Hạo nhiên ơi, Tôi tìm được con gái tôi rồi.”

Rồi ông cười, lật đật chạy lại, ôm chầm lấy Thiên Di. Nó bàng hoàng, Nhưng vẫn đứng im như thế. Một cảm giác thân thương ủa về. Cảm giác đó đã lâu nó không được hưởng. Cảm giác đó... Có lẽ, đã 16 năm rồi.

Nó đang ngồi trên một chiếc limo đen bóng sang trọng mà lòng cứ rối bời. Bên tai nó còn lừng búng bên tai lời nói của mẹ nó.

“Di Di àk. Cha mẹ không định giấu con. Chỉ là bố mẹ không muốn mất con. Nhưng mà... Đã đến nước này...”

“Di Di. Bây giờ con đã lớn. Chuyện thế này...cha mẹ đành để con quyết định. Nhưng con nghe mẹ. Ở đây thì tương lai của con sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn. Con còn nhớ không. Ngay từ nhỏ con đã ước mơ thành đạt, để thay đổi khu ổ chuột này. Ngôi trường hạ dân mà con theo học, nó không thể giúp con tiến xa hơn.”

“Di Di. Nếu con đi, cha mẹ sẽ đến thăm con. con cũng có thể về thăm cha mẹ. Di Di. Con phải vì tương lai của con”

Thật lòng nó không muốn đi một chút nào. Một con người xa lạ bỗng dưng xuất hiện, nhận là ba nó. Chuyện này dường như không còn gì vô lý hơn được nữa. Nhưng tất cả đều rõ ràng. nó là con gái ruột của người đàn ông đó. nó nên làm tròn phận người con. Nó còn phải thay đổi số phận của nó, của khu ổ chuột dù sập sệ nhưng vẫn là nơi nó lớn lên, còn của ngôi nhà, dù nhiều khi không ngót tiếng cãi nhau, vẫn là ngôi nhà ấm cúng suốt 16 năm qua của nó.

-“B...Ba...”

Nó ngập ngừng. Tiếng BA nửa như vọt ra, nửa như muốn dừng lại nơi đầu lưỡi, tiếng ba còn ngập ngừng khiến một đứa ương ngạnh như nó cũng đỏ mặt.

-“Gì vậy con gái yêu?” Ba nó mỉm cười hiền hậu.

-” M...mẹ...con. Bà ấy khỏe không ạ?”

-“Mẹ con khỏe. trên đường đi đón con ba đã báo cho bà ấy. Chắc bà ấy cũng đã chuẩn bị xong phòng cho con rồi đấy.”

3. Chương 3

Chiếc xe Limo đỗ xích lại trước cửa của một ngôi biệt thự màu trắng. Nó bước ra khỏi xe. Ngẩn ngơ. Cả đời nó chưa bao giờ được thấy ngôi nhà nào đẹp như thế. Nhà mình đây ư. Trong mơ cũng không đẹp được như thế. Ngôi biệt thự 3 tầng được bao bọc bởi một vòng hoa đầy màu sắc. Quá rộng lớn so với những gì nó tưởng tượng.

“Cạch”

Ba nó bước ra khỏi chiếc xe, nhìn nó tươi cười. ” Vào nhà đi con. Chào mừng con gái yêu của ba về nhà.”

-” Dạ...nhà...nhà mình đây hả ba? Nó...Nó rộng quá.”

-“Ừ. Vào nhà đi con. ”

Nó ngập ngừng như sợ bước chân làm bẩn vẻ tinh khôi của ngôi nhà. Bước chân run run của nó từng bước...từng bước bước qua cánh cổng màu bạc sang trọng. Rồi từ từ, nó nhìn thấy, một người phụ nữ trung niên, rất đẹp, đi đi lại lại trước cửa nhà như đang trông chờ một bảo vật. nhìn thấy nó, bà khựng lại, Nước mắt bỗng trào ra. Người phụ nữ đó, mẹ của nó, chạy đến ôm chầm lấy nó.

-“Con gái của mẹ. Cuối cùng con đã về nhà. mẹ nhớ con quá con gái ơi.”

-“Mẹ...”

Cảm giác thân thương ấm áp lại hiện về. Nước mắt nó cũng trào ra.

Khi đã an uống, tắm rửa xong xuôi, mẹ nó dắt nó lên phòng mình.

Căn phòng đẹp quá. Nó thăm rên lên một tiếng. phòng của nó đây sao. Đúng là không còn gì để nói.

-“Sao hả con. Con có ưng ý không?” Mẹ nó hỏi hệt hời.

-“Dạ...? Đẹp quá mẹ ơi. hix. mẹ làm con cảm động quá.”

-“Hi. Con thích là mẹ vui rồi. Nhìn mặt con phờ phạc quá. chắc con mệt lắm”

-“Dạ. Hix. Nói thật là chắc sức lực của con bị rút cạn rồi. ”

-” Ôi. Tội nghiệp con tôi. Mau mau đi nghỉ đi con.”

-“Dạ. Chúc mẹ ngủ ngon.”

-“Ừ. con yêu ngủ ngon. mẹ yêu con nhiều.”

Khi mẹ nó đã xuống nhà, nó lết vào phòng của mình. Bây giờ dù có đẹp mấy nó cũng không đủ sức mà reo lên nữa. Nó đổ ụp xuống chiếc giường, khép mi mắt lại.

-“DẬY NGAY. Con sâu ngủ kia. Con gái con đưa mag ngủ như thế à?”

Tiếng một thằng con trai vang vọng cả căn phòng.

-“Cái gì thế...” Nó ngái ngủ. “Bố ơi cho con ngủ một chút nữa thôi. Chú ơi cho cháu thêm một đĩa lòng đi ạ. Nhanh lên bố cháu gọi.”

-“Bố? Lòng? Cô có dậy ngay không hả. cô ngủ mơ hả? Ai là bố cô?”

Tiếng đứa con trai hét như đập vào tai nó làm nó bật hẳn dậy. Vừa mở mắt ra là hình ảnh của một tên học sinh quen quen.

-“Cái gì thế? Cậu là ai? Muốn gì hả?” nó nói mà mắt trên đã khép lại.

-“Dậy ăn sáng rồi chuẩn bị đi học.”

-“Đi học? ĐI HỌC HẢ? Ôi mẹ ơi quên phéng đi mất.”

Nó vùng ra khỏi chăn. Những mảng kí ức rời rạc hôm qua gần hiện về. Phải rồi. Nó là con gái của Chủ tịch tập đoàn Khánh Long. Nó đang ở một ngôi nhà xa lạ, nhưng lại là nhà nó. Và hôm nay, nó sẽ đi học ở một ngôi trường mới.

-“Đồng phục!”

Hạo Nhiên nói ngắn gọn. Vứt cho nó một bộ đồng phục đẹp mê hồn. rồi để mặc nó trong phòng, lạnh lùng bước ra ngoài.

* * *

Nó đang ngồi trên một chiếc limo sang trọng. Bên cạnh là một cậu trai rất chi là điển trai. Phải nói là một hoàn cảnh mà bất kì một đứa con gái nào cũng mong muốn. Nhưng mà...

-“Này...” Nó nói, có phần rụt rè, cứ như thể nếu nó nói lớn hơn thì sẽ bị cắn một cái rõ đau vậy.

-“gì?” Hạo Nhiên trả lời nó, không chút hào hứng gì là muốn nghe tiếp.

-” Mặt anh làm sao thế? Cứ sưng lên thế? Làm tôi muốn thoải mái cũng không thoải mái chút nào.”

-“Mặc kệ tôi!”

-” Tôi sẽ học trường nào vậy?”

-“Royal”

-“Lớp?”

-“11a1”

-“...”

-“Sao thế?” Hạo nhiên nhếch mép cười khi thấy Thiên Di im lặng. ” Không theo nổi hả?”

Câu nói của Hạo nhiên làm Thiên Di sôi cả máu. Mặc dù nó học ở trường hạ dân nhưng thành tích lại khá nhất trường. Câu đáp trả suýt nữa vọt ra nếu nó không kịp thời nhớ ra rằng, Hạo Nhiên là người duy nhất trong ngôi trường đó mà nó quen. Dù không mấy có cảm tình. Nhưng cha nó đã bảo nó Hạo Nhiên sẽ giúp đỡ nó khi cần. Chẳng ai dại gì mà đi chặn đường sống của mình như thế.

“Thôi thì nhịn. Bình tĩnh tự tin không cay cú. Âm thầm chịu đựng trả thù sau. Cái đồ chết tiệt nhà người. Đợi ta quen với ngôi trường đó rồi, ta *** thêm nhịn người nữa” Thiên Di thầm nghĩ. Mặt xịu xuống. Có lẽ vì vậy mà cô không để ý thấy, trên môi Hạo Nhiên bỗng xuất hiện một nụ cười mỉm bí ẩn.

-“woaaaaa!!!!!!!!!!!!”

Vừa bước xuống xe, Thiên Di đã không kìm nổi ngạc nhiên. Ngôi trường rộng lớn quá chừng. Lại còn đẹp nữa chứ. Không thể tưởng tượng được rằng nó sẽ học ở đây.

-“Khép miệng vào, rớt nguyên hàm bây giờ.” Hạo Nhiên rít lên bên cạnh làm nó giật cả mình. Lẽo đẽo theo Hạo Nhiên vào lớp của mình, dù ngạc nhiên nhưng nó không thể không để ý những tiếng xì xào.

-“Đứa con gái kia là ai vậy? Sao lại dám đi lẻo đẻo theo anh Hạo Nhiên của bọn mình?”

-“Chắc cũng hạng chẳng ra gì. Trước sau gì cũng biết tay nhau.”

-” Ôi anh Hạo Nhiên. Sao lần đầu đi với con gái lại không phải là em?”

.....

Bấy giờ nó mới nhìn lại cái dáng cao cao đi trước mặt mình. Cũng có chút gì đó đẹp đấy. Dáng cũng cao. Mặt cũng baby. Thế cơ mà. Chả trách lắm em xin chết. “Nhưng mà còn lâu mới quyến rũ được chị nhá em. Hé hé. Cái đồ bánh chọe, thiếu nhiệm sắc thể” Thiên Di khoái chí nghĩ thầm.

4. Chương 4

-“Các em về chỗ. Hôm nay chúng ta có thêm một bạn mới. Em tự giới thiệu đi Thiên Di”

Giới thiệu hả? Giới thiệu cái gì cơ. Từ nhỏ đến giờ nó chưa bao giờ phải giới thiệu gì với ai. Chẳng biết nói thế nào. Nó ậm ờ

-“Ồ...à... Minh... Tên Thiên Di.”

-“Thôi được rồi, em có thể tự chọn chỗ cho mình.”

Thiên Di bối rối. Nó biết chọn chỗ nào bây giờ. Đang loay hoay thì nó nhìn thấy một cô bé đang vẫy tay với nó, như thể muốn nó ngồi cùng.

-“Hi. Cảm ơn bạn.” Thiên Di mỉm cười.

-“Không có gì. Mình là Ngọc Diệp. Mà cứ gọi mình là San San. Bạn xinh thật đấy. Ngưỡng mộ quá đi ắc.”

-“Hi. Mình đâu xinh được như bạn đâu.”

-“San San, Thiên Di. Đề nghị hai em im lặng. ”

Tiếng cô chủ nhiệm vút lên làm hai đứa giật mình. Rồi như một phản xạ tự nhiên, cả hai đều đỏ mặt nhìn xuống bàn, Rồi quay sang nhìn nhau thật nhanh, nén một tiếng cười khúc khích.

-Vy Ngọc Diệp(SAN SAN): Là người bạn đầu tiên của Thiên Di ở trường ROYAL , cũng là bạn thân của Thiên Di sau này.Con gái của chủ tịch tập đoàn Việt Vương. Là một cô bé dễ thương, hiền lành, hòa đồng với bạn bè.

-Vũ Bằng Bằng: Con gái chủ tịch tập đoàn Khánh Thị. rất thích Hạo Nhiên. Là đứa con gái nham hiểm. Chuyên phá rối Thiên Di.

-Đinh Thanh Phong: Là hoàng tử trong mơ của rất nhiều nữ sinh trong trường. Đẹp trai. Lịch lãm. Học giỏi.

—

Buổi trưa ngày hôm sau:

Nó đang ăn trưa với San San ở bãi cỏ sau trường. Đây là nơi học sinh có thể ăn đồ ăn tự mang đến của mình. Lúc đầu nó cũng định ăn ở canteen trường, nói là canteen cho có tiếng thế, thực chất cũng chẳng khác gì một nhà hàng mini. Nhưng vì San San không quen nên lại thôi. San San bảo cô bé sẽ mang cơm hộp đến cho cả 2 đứa.

-“woaaaaa.....” Thiên di kêu lên đầy ngạc nhiên. ” Nhìn ngon quá đi mất”

-“Hi. Có gì đâu. Mình chỉ làm được như thế thôi à. Di Di ăn đừng chê nhé”

Mắt Thiên Di long lanh nhìn San San, rồi nhìn qua hộp cơm.

-“Cảm động quá đi mất. San San tốt quá đi mất. Đây là lần đầu tiên Di được ăn cơm hộp do người khác chuẩn bị đấy. Yêu San San quá đi mất àk. ”

Nói rồi nó hôn đánh chụt lên má San San một cái làm cô bé đỏ bừng mặt.

-“Di Di. Kỳ quá àk!”

-“Có phải gay đâu mà. Kỳ cái nỗi gì? hi. Mình ăn đi”

Nó kéo San San ngồi bệt xuống vạt cỏ xanh mướt. Đang ăn uống vui vẻ thì tiếng một đứa con gái vang lên không mấy thiện cảm.

-“Chu Khánh Thiên Di?”

Nó ngược lên. ngạc nhiên.

-“Gì vậy?”

-“Mày là gì của anh Hạo Nhiên?”

Hạo Nhiên? Bọn nhóc này đúng là... Chắc là yêu thầm tên xã hội đen đó chứ gì? Đúng là không có mắt nhìn người mà.

-“Gì thì liên quan gì đến bọn mày?”

Nó lạnh lùng đáp trả, chuyển hộp cơm sang cho San San rồi đứng lên.

“Bốp”

Thiên Di bàng hoàng. Lần đầu tiên trong đời nó bị ăn tát. Dù khu nhà của nó có la khu ổ chuột thì cũng chưa ai đánh nó. kể cả bố mẹ nuôi của nó. Lần đầu tiên trong đời nó biết thế nào là cảm giác bị nắm ngón tay in lên mặt. Đau. Khuôn mặt xinh xắn của nó đỏ bừng lên. Nhưng nó vẫn im lặng. Đứa con gái đó vẫn không chịu buông tha cho nó.

-“Nghe nói mày là con gái chủ tịch tập đoàn Khánh Long phải không. Hình như tao còn nghe nói lão già nhà mày nhặt mày về từ khu chuột ở phải không. Hay dza. Nói thật là tao cảm thấy nhục nhâ cho lão ta quá. Có một đứa con gái bẩn thỉu như mày. Hô Hô”

Đám con gái theo sau con bé đó cũng cười hùa theo phụ họa. Đối với Thiên Di mà nói. Lời nói hay điệu cười của bọn này đều khả ố như nhau. Nếu là trước đây thì chắc bọn này không còn đường về nhà nữa rồi. Nhưng nó cố nín lặng. Dù gì cũng cần giữ thể diện cho ba nó. Với lại, nó chỉ vừa vào trường. Nếu gây chuyện như thế thì đúng là không khôn ngoan chút nào.

-“Nghe nói chỗ mày ở chuột nó còn chê. Vậy mà mày cũng ở được hả. Bọn nhặt mày về nuôi đó. Chắc cũng chẳng hơn gì một lũ chó chạy ngoài đường nhỉ...”

-“LÀM ƠN THÔI ĐI!”

San San hét lên, làm cả bọn ngạc nhiên. Chính cô bé cũng ngạc nhiên vì hành động của mình. Lần đầu tiên cô bé dám đối đầu với người khác.

-“Ồ hô.” Đứa con gái chua ngoa kia nhanh chóng lấy lại tinh thần.” Xem chúng ta có ai này. Vỵ Tiểu thư. Con gái chủ tịch tập đoàn Việt Vương. Đây con nhóc kia. Tao khuyên mày. Chọn bạn mà chơi. Sao lại đi quan hệ với con chuột cống bẩn thỉu này.”

-Cậu ấy không phải đồ chuột cống. Chính mày mới là thứ chuột cống bẩn thỉu thì có!”

-“Mày muốn chết hả con?” Đứa con gái kia hét lên, mặt đằng đằng sát khí, tay giơ lên, sắp sửa giáng xuống khuôn mặt hiền hậu của San San một cú tát nảy lửa. San San nhắm chặt mắt. Lòng nghĩ thầm:“Quả này mình chết chắc”, chờ đợi sự đau đớn.

Nhưng lạ một nỗi là, 2 giây sau, chỉ có giọng đứa con gái kia vang lên bực tức.

-“Đây con kia. Mày làm gì thế? Mày có biết mày đang đức tội với ai không hả?”

San San ngạc nhiên mở mắt ra. Thiên Di đã đứng trước mặt cô bé tự bao giờ. Nó đang nắm chặt cổ tay của con nhóc đáng ghét kia. Thiên Di chỉ lạnh lùng đáp trả một câu:

-“Cấm mày đụng đến bảnn tao!”

Con bé bị con nhát bọn dợm bước tới. nó nạt nộ.

-“Mày làm gì thế hả. Bỏ cánh tay bẩn thỉu của mày ra nhanh. Sao mày dám đụng đến chị Băng Băng hả?”

Nói rồi con bé xông vào Thiên Di. Thiên Di, lúc bấy giờ mặt đã đỏ bừng. Nó không thể nhịn được nữa. Loại người đã xúc phạm nó, ba mẹ nó, khu nhà của nó, bây giờ lại là bạn nó thì không bao giờ nó tha thứ. Nó buông cổ tay con bé kia ra, đồng thời đập mạnh làm con bé ngã úp xuống vạt cỏ.

-“Chị Băng Băng?!?!?!?”

Cả bọn con gái láo nháo.

-“Mày chết chắc rồi con ăk.” Con bé to con hét lên rồi lại xông vào nó.

Nhẹ nhàng, Thiên Di lách khỏi cú đâm của nó, đưa tay đánh mạnh vào lưng con bé đó làm nó ngã ụp ra. cả bọn con gái xông vào Thiên Di như quyết dành cho nó một trận nhừ tử. Nó nhẹ lách mình, và chỉ vài phút sau, đám con gái đã không còn đứa nào còn đứng vững nữa, chỉ nằm lăn lóc trên bãi cỏ rên rĩ.

-“Mày...Mày nhớ đó” Băng Băng hoảng sợ rồi ra hiệu cho cả bọn rút lui.

“Lần sau đừng nghịch dại nữa nhé mấy em.” Thiên Di phất tay, nghĩ thầm.

-“San San. Cậu không sao chứ?” Nó quay lại phía San San, cười tươi. Nhưng San San không trả lời nó, chỉ đứng im...long lanh mắt nhìn nó.

-“gì thế San San?”

5. Chương 5

-“Thiên Di. Cậu tuyệt quá đi ăk. Lần đầu tiên có người bảo vệ đây. . Vui quá đi ăk.” San San rên lên đầy phấn khích. Còn nó chỉ biết ngao ngán. Cô bạn hiền lành của nó đây ăk, vừa thấy cảnh hiền lành thì một người như San San phải sợ hãi mới đúng chứ. Nhưng San San bỗng nhiên xịu mặt xuống.

-“Nhưng mà bọn mình tiêu rồi Di Di ơi.”

-“Sao thế?”

-“Hjx. Con bé đó là Vũ Băng Băng. Đàn chị nổi tiếng trong trường đây. Không phải nó giỏi giang gì, nhưng nhờ tiền và thế lực của nhà nó, bọn đàn anh đàn chị trong trường đều đứng về phía nó.”

Nhìn vẻ mặt buồn buồn của San San, Thiên Di bật cười.

-“San San. Nghe này. Không sao hết. Tớ không cần biết cô ta là gì. Nhưng cậu là bạn tớ. Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

-“Hjx. Nhưng mà...Cậu không đầu lại được bọn chúng đâu. Trừ phi cậu thâm tóm được hết bậc anh chị trong trường.”

-“Không. Tớ không thích. Nhưng nếu bọn chúng ép tớ, tớ sẽ tìm mọi cách để bảo vệ những người tớ yêu quý.”

San San mỉm cười.

-“Thiên Di àk. Cậu tốt quá.”

-“Hi. có gì đâu. Àk. Ăn cơm. Quên mất. tớ đói quá. Ăn tiếp nhá.”

Thiên Di ngồi thụp xuống. Kéo theo San San. Cả 2 đứa lại ngồi ăn với nhau vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra. Tất cả những hành động, cử chỉ của 2 đứa, kể cả những chuyện trước đó, đều không lọt khỏi mắt của một người.

-“Cô bé àk. Cô bé cũng dễ thương phết nhỉ?”

Rồi một nụ cười tinh nghịch hiện lên trên môi Thanh Phong làm cho những đứa con gái xung quanh suýt ngất.

Lúc ra về, ngồi cạnh Hạo Nhiên, nó cứ cười cười. Hạo Nhiên liếc qua một cái rồi phán

-“Này. Cô có bị chạm sợi dây nào không vậy? Có cần đến bác sĩ kiểm tra không đấy?” Tiếng Hạo Nhiên cắt ngang nguồn cảm hứng của nó. Thật là... Đang vui mà.

-“Anh không nói được câu nào cho tử tế à?”

-“Không. Quen thế rồi.”

-“Đến bao giờ mới có người yêu nữa đây biết. Aigooo. Tôi thấy tội nghiệp cho anh quá đi mất.”

-“Không cần. Tôi có vị hôn thê rồi.”

Câu nói của Hạo Nhiên làm nó hơi ngạc nhiên. Lạnh lùng như hấn ta mà cũng có vị hôn thê àk. Cả dọc đường nó cứ dò hỏi xem, vị hôn thê của Hạo Nhiên là ai. Nhưng hấn không nói. Còn đánh trống lảng.

-“Cô cũng biết đánh nhau cơ đấy???”

-“Có chút. ờ, mà sao anh biết.”

-“chẳng tôi đứng ra giải quyết vụ lùm xùm mà cô gây ra thì ai mà tôi không biết?”

-“Anh mà cũng tốt thế hả?”

-“Tôi vốn là người tốt với kẻ xấu để họ biết hoàn lương mà.”

-“Anh...”

-“Sao? Tức lắm hả. Chốc nữa còn tức nữa.”

-“Ba? Ba đang nói gì thế? Kết hôn? Hôn thê?”

Nó hét lên.

-“Con gái yêu àk. Ba... Thật sự là chuyện này cũng có sự thỏa thuận của đôi bên. Ba...”

-“Không được. Con còn đi học mà. Với lại con không muốn lấy hấn.”

Thiên Di chỉ sang cái con người đang ngồi nhâm nhi tách trà một cách ngon lành. Thỉnh thoảng còn gật gù tán thưởng. Như là ba con nó đang đàm đạo về văn chương gì không bằng.

-“Này. Anh nói gì đi chứ. Anh cũng đâu có muốn lấy tôi hả?” Thiên Di bực tức hét lên với Hạo Nhiên làm cậu khẽ nhúm mày, nhưng sau đó lại lập tức giãn ra.

-“Trà này ngon lắm BÁC Long. Hôm nào bác giới thiệu chỗ mua cho cháu nhé.”

Thiên Di tức sôi cả máu. Cái gì mà trà, trà. Lại còn nhấn mạnh chữ BÁC nữa. Thân mật đến mức đó rồi cơ đấy. Hắn đang cố chọc tức nó đấy àk. Chẳng trách lúc này hắn nói lát nữa nó sẽ còn ghét hắn nhiều. Hóa ra là như thế.

-“Ồ ờ... Bác sẽ mua hộ cháu. Hi.” Ba nó cũng hòa vào cười cười, dù mồ hôi lạnh túa ra trên trán ông do bị con gái yêu khủng bố còn chưa khô.

-“Hai người có thôi đi không hả. Ba. Con không lấy hắn ta đâu. Tuyệt đối không.” Nó hét lên. Nhưng đáp lại thái độ của nó, Hạo Nhiên chỉ cười mỉm một cái.

-“Chắc không?”

nó chơi với. Cái gì thế này. Bây giờ còn bị hắn ta bắt thóp nữa.

-“Chắc.” Rồi nó vùng vằng bỏ về phòng, Hạo Nhiên thì cười tươi hẳn. Bởi vì dù có quay đi, đôi má đỏ bừng của nó vẫn không kịp thoát khỏi con mắt của Hạo Nhiên.

-“Thú vị ra trò đấy Tiểu Thư.” Hạo Nhiên nghĩ thầm, bật cười ha hả. Làm cho ông Long cũng nổi cả da gà.

* * *

6. Chương 6

-“Cái gì cơ. Kết hôn ák. Anh Hạo Nhiên lớp 12A1 ák? Ôi mẹ ơi. tớ chết mất thôi.” San San hét lên một cách khá là...kinh hoàng làm Thiên Di Hết hồn.

-“San San. Làm ơn nhỏ thôi. Hu hu. tớ cũng không biết đâu. Tớ không lấy hắn đâu.”

-“Ồ...à... Kể ra hắn ta cũng đẹp trai chứ bộ.” San San cười tinh nghịch, còn nó thì ngao ngán thở dài, chọc phần cơm trưa đang dở dang của nó.

-“Tớ không thích. Hắn ta *** tài lắm. hjx.”

-“Hj. Nhưng mà này. Ghét của nào trời trao của ấy đấy”

-“Hjx. Đừng có mà trù ẻo tớ thế. Thà chết non còn hơn lấy hắn ta”

-“Bạn...bạn gì ơi...” Giọng một tên con trai rụt rè cắt ngang câu chuyện.

Nó và San San ngược lên. Một tên con trai, cũng không phải hạng vừa. Cao ráo. Điển trai.

-“Mình...bạn...nhận lấy cái này đi.” Tên đó ấp úng rồi đỏ mặt chạy biến đi sau khi dúi vào tay Thiên Di một lá thư.

-“Cái gì vậy nè?” San San ngạc nhiên. “Di Di. Thư tình hả? Đưa mình xem nào Di Di”

San San giật lấy bức thư trong tay nó, hồ hởi đọc.

“Thiên Di Thân mến. Ngay từ lần đầu mình gặp bạn, mình đã thấy bạn thật dễ thương.’ Gì chứ? Cái này tớ cũng biết.’Đôi mắt to tròn, khuôn mặt xinh xắn của bạn đã hút hồn mình mất rồi. Có lẽ là tình yêu sét đánh. Thiên Di àk. Mình biết bạn là người của anh Hạo Nhiên. Nhưng mong bạn. Cho mình một cơ hội được không.Tình cảm của mình là hoàn toàn thật lòng đấy...”

-“Ngừng San San. Cái gì thế này. Ôi mẹ ơi. Sét Cái nổi gì chứ. Ghe quá đi àk.” Thiên di làm mặt xấu, lùi ra xa Làm San San bật cười.

-“Di Di của mình xinh lắm chứ bộ. Đi với cậu lúc nào cũng có người nhòm theo. Con gái thì nói xấu. Con trai thì mần mê. ây da. Thật là thiệt thòi quá đi. ”

-San San. mình đánh cho bây giờ. Hj. Ăn với nói.” Thiên Di mặt đỏ bừng. Đúng lúc đó, Giọng một tên con trai khác lại vang lên

-“Cô ấy nói cũng đúng mà.”

Cả 2 đứa. Một lần nữa, lại ngược lên. Nhưng lần này, tên con trai này Vượt trội hơn tên kia rất nhiều. Khuôn mặt thiên thần mỉm cười làm cho cả 2 đứa mê mẩn.

-“Chào. Anh là Thanh Phong. Có thể cho anh làm quen với 2 cô bé dễ thương này không vậy” Lại cười. Còn cười tươi nữa.

-“Di Di. Đẹp trai quá đi mất. ” San San rít lên bên tai nó. Nó cũng đáp trả lại San San bằng giọng nhỏ nhưng phấn khích không kém.

-“Hjx. Mẫu hoàng tử trong mơ của nhiều em đấy. Mình miễn nhiễm với giai đẹp mà cũng thấy bị hút hồn quá àk”

-“Sao Thế?” Thanh Phong lên tiếng. “Không được sao 2 cô bé.”

-“Ấy ấy. Đâu có.” Thiên Di với San San vội vã trả lời. “Anh...Anh ngồi xuống đây đi.”

Thanh Phong bật cười. Ngồi xuống bên cạnh.

-“Em là Thiên Di phải không? Còn em San San phải không nhỉ. Hai bé dễ thương lắm.”

-“Ồ. Anh cũng biết bọn em ăk?” San San ngạc nhiên. “Anh Thanh phong nổi tiếng khắp trường thế mà cũng biết bọn em sao?”

-“Sao lại không biết. Thiên Di với San San nổi tiếng khắp trường. Xinh đẹp. Học giỏi.”

-“Anh cứ nói quá thể. Hj.”

Cả 3 cứ ngồi trò chuyện vui vẻ như thế. Thỉnh thoảng lại cười rộ lên. Lúc chuông reo, Thiên Di và San San tạm biệt Thanh Phong để vào lớp. Hai cô bé vừa đi khuất, Thanh phong mỉm cười.

-“Trước sau gì anh cũng sẽ có em thôi. Thiên Di àk.”

Tối hôm đó, San San sang nhà nó chơi. Bố mẹ của San San đi vắng nên cô bé muốn đến đây ngủ với Thiên Di. 8h tối, cả 2 đứa đang nằm buồn tã lá thì cửa bật mở.

-“Ồi mẹ ơi. Giật cả mình. Anh làm cái gì thế hả?” Nó hét lên. Hạo Nhiên thì dút tay vào quần huyết sáo.

-“Thăm vợ chưa cưới của tôi. Sao?”

-“Cưới cái gì. Tôi không phải vợ chưa cưới của ai hết.”

-“Tôi không cần biết. Hôm nay cô phải đi với tôi”

-“Không”

-“Có” Thiên Di ngạc nhiên. Câu nói trên là do...San San vừa phát ngôn. Cô bé cười tinh nghịch.

-“Cảm ơn bé San San. hj” Hạo Nhiên mỉm cười.

-“Có gì đâu anh. hj. Em sẽ thuyết phục nó cho”

Ngay lúc Hạo Nhiên ra ngoài, San San quay sang Thiên Di, cười mỉm một cái rất chi là đáng sợ.

-“San...San San. Gì thế. Hai người quen nhau àk?”

-“Tất nhiên. Cũng vừa quen thôi. hj. Bây giờ cậu lập tức đi thay đồ cho tớ.”

-“Không.” Thiên Di giãy nảy. “Tớ không đi đâu. Là cậu nhận lời chứ đâu phải tớ.”

-“Di Di. Cậu không phải là muốn tớ giận đấy chứ?” San San nhắm mắt đe dọa.

-“Tất nhiên là không. Nhưng mà...”

-“Nhưng nhị gì nữa.”

-“Sao cậu lại muốn ép bạn vào đường cùng vậy chứ. Ôi còn đâu San San dễ thương của tớ.”

-“Vì hôm nay là ngày đặc biệt mà. Hj.”

Một lát sau, Thiên Di đã được San San trang bị bộ đồ đẹp nhất, Make up xong xuôi, San San dắt Thiên Di ra bàn giao lại với Hạo Nhiên.

-“Xong rồi đấy. Hi. Bây giờ em cũng có hẹn. Nhớ đưa nó về trước 12 giờ cho em đấy.”

-“Yên tâm. hi.”

Thiên Di vùng vằng.

-“Tự nhiên đến kéo người ta đi đâu thế không biết.”

-“Cứ đi rồi biết.”

Nói rồi Hạo Nhiên cười tươi. Cầm tay Thiên Di kéo đi. Nhưng lập tức, Thiên Di vùng ra.

-“Làm cái gì vậy?” Nó hét lên.

-“làm gì. Nhanh lên đi. Đừng có ở đó mà vùng vằng lung tung như thế.” Hạo Nhiên lại nắm chặt tay nó. Kéo đi. Mặc cho nó vùng vẫy.”

Đối với nó mà nói, đây là lần đầu tiên nó nắm tay một người con trai. Những lúc đánh nhau thì không tính. Cái đó gọi là bất khả kháng. Hai má nó nóng bừng lên. Tay Hạo Nhiên rất mềm. Lại còn ấm nữa. Thời tiết tháng 2 tê tê lạnh nhưng nó lại thấy thật ấm áp. Nó thôi không vùng vẫy nữa. Cúi gầm mặt bước theo. Hạo Nhiên thì không mấy để ý. Hắn đang cười rõ tươi. Kéo nó ra chỗ chiếc xe máy

-“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Thiên Di nhắm mắt nhắm mũi gào lên. Hạo Nhiên mà cứ đi kiểu này thì nó tổn thọ mất. Có khi về với đất mẹ cũng nên. “ĐI TỪ TỪ THÔI HẠO NHIÊN”

-“ĐI THẾ NÀY CÔ MỚI CHỊU ÔM TÔI” Hạo Nhiên hét trả lại nó. Thật là.... Hắn như thành một con người khác vậy. Chưa bao giờ nó thấy hắn cười lâu như vậy. Còn rất tươi nữa. Như là một con người khác vậy. Một lát sau, hắn lao xe vào nhà xe của một nhà hàng hạng sang

-“Gì thế này. Tôi mới ăn tối xong.”

-“Cứ vào đi đã”

-“Hê. Hạo Nhiên. Ở đây mà.”

-“Hi. Ông về lâu chưa. Sao không nói tôi ra đón.” Hạo Nhiên cười tươi, quay sang nó. “Chào hỏi đi Thiên Di. Đây là Minh Duy, bạn thân tôi”

-“Chào em. Hì. Bạn gái Hạo Nhiên hả? Cũng có mắt chọn phết đấy ông bạn.” Minh Duy cười với nó.

-“Chào anh. Hi. Em không phải bạn gái anh Hạo Nhiên đâu. hì”

-“Đúng đó. Ông đừng hiểu lầm, vợ chưa cưới thôi” Hạo Nhiên Khoác vai nó kéo sát lại. “Không được đụng vào vợ của tôi đâu đấy”

Thiên Di đỏ bừng mặt. Thụi cho Hạo Nhiên một quả rỗ đau.

-“Làm cái gì thế hả. Tôi đã công nhận đâu?” Làm Minh Duy bật cười.

-“Hai người là trẻ con đấy hả? Thôi ngồi xuống đi. Ăn gì thì gọi đi.”

Buổi tối hôm đó, Thiên Di thấy Hạo Nhiên cười rất nhiều. Thường ngày nó chỉ biết đến một Hạo Nhiên Lạnh lùng đáng ghét chỉ biết chọc cho nó tức điên người. Hôm nay đi với nó dường như không phải là một Hạo Nhiên như thế. Hắn cười nhiều hơn, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn cho nó. Trong một thoáng, nó đã nghĩ về Hạo Nhiên như một người cũng rất dễ thương.

7. Chương 7

-“Oe...” Hạo Nhiên trườn khỏi tay Minh Duy và Thiên Di, cúi xuống gốc cây, xả hết tất cả những gì an tọa trong bụng hắn làm Thiên Di vừa ngao ngát, vừa phát cáu lên

-“Uống gì lắm thế không biết.”

Minh Duy cười cười.

-“Trước giờ nó không biết rượu bia là gì. Say là phải rồi. Em thông cảm cho nó.”

Sau khi dìu Hạo Nhiên vào xe của nhà Minh Duy cùng sự giúp đỡ nhiệt tình của bác tài xế, Thiên Di ngồi phịch xuống băng ghế sau cùng Hạo Nhiên. Nhưng Minh Duy chỉ dặn dò bác tài xế đưa nó và Hạo Nhiên về nhà cẩn thận hộ anh ta chứ không lên xe.

-“Anh không về luôn àk?” Nó ngạc nhiên hỏi. Dù gì thì đây cũng là xe nhà Minh Duy.

-“Không” Minh duy cười tươi đáp. “Anh còn có việc. Với lại cũng nên đưa cái xe quý của ông tướng này về nữa chứ. Em về cẩn thận nhé.” Nói rồi Minh Duy rồ ga phóng đi. để mặc Thiên Di ngơ ngẩn.

Khánh Minh Duy: Bạn thân của Hạo Nhiên. Vừa về nước sau 3 năm du học. là người Bạn mà Hạo Nhiên yêu quý nhất.

Dìu được Hạo Nhiên vào phòng là cả một vấn đề với nó. Dù nó có khỏe, có được bác tài giúp đỡ thì vẫn là cả một cực hình.

-“Thật là. Anh ăn cái gì mà nặng như heo thế hả.” Nó thở hổn hển, thả phịch cái thân hình nhìn đẹp mà nặng không tả nổi xuống giường. Lúc bác tài xế chào nó ra về thì nó mới để ý. Hình như ngôi nhà rất rộng. Nhưng cũng rất lạnh lẽo. Lúc nó bấm chuông chỉ thấy có mấy người giúp việc ra giúp nó đỡ Hạo Nhiên vào.

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên làm nó giật mình. Một cô người làm bước vào, tay bê một khay đựng một cốc nước gừng cho Hạo Nhiên già rượu cùng một cốc nước cam cho nó.

-“Mời tiểu thư dùng” Cô người làm khẽ nói.

-“Được rồi. Cảm ơn cô.” Thiên Di cười đáp lại. rồi chợt nhớ ra gì đó, cô hỏi thêm.“Àk. Cô này. tôi hỏi một câu được chứ?”

-“Vâng”

-“Ba mẹ Hạo Nhiên đi đâu hết vậy cô?”

-“Àk. Hì. Cái đó. Ông chủ đã đi công tác tại Mỹ 2 tháng nay rồi. Còn bà chủ...Bà ấy ...mất rồi àk.”

-“Ồi. Vậy sao” Thiên Di ngại ngùng. Nó thấy mình sao mà vô duyên quá.

-“VẬY...tôi xin phép...” Cô người làm cúi chào.

-“À...dạ. Vâng”

Khi cô người làm đã đi ra khỏi căn phòng rộng thênh, nó quay lại nhìn Hạo Nhiên. Hắn đang nằm dài trên giường, gương mặt thanh tú khẽ cười. Hình như hôm nay hắn vui lắm thì phải. Thiên Di khẽ cười, ngồi xuống cạnh giường, nghiêng đầu nhìn hắn. Cảm giác không tệ. Có chút gì đó xao xuyến. Đột nhiên hắn mở mắt, quay sang nhìn Thiên Di rồi cười cười mơ màng.

-“Di Di. Hôm nay tôi vui lắm. Cô biết không. Rất vui. Hằng ngày, cứ về nhà là tôi lại phải đối mặt với không gian lạnh lẽo. nhưng mà hôm nay ý. Hôm nay vui lắm.”

-“Gì vậy. Anh bị mộng du hả. Mau ngủ đi, sáng mai còn đi học nữa. Tôi phải về đây. Không có ba tôi lo.” Nó dợm đứng lên. Nhưng Hạo Nhiên tỏ vẻ hoảng hốt, bật dậy nắm lấy cổ tay Thiên Di. Rồi như mất sức, không tự chủ được, hắn lại ngã xuống giường, kéo theo Thiên Di làm nó chơi với ngã xuống trong tư thế ngoài ý muốn. Mắt nó mở to khi môi nó chạm môi Hạo Nhiên. Quá kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời. Tim nó đập nhanh ngoài ý muốn. Cái gì thế này, Hạo Nhiên, người mà nó không ưa chút nào, nếu không kể một chút xuyến xao lúc này, đang môi chạm môi với nó. Nó bật ra, hoảng hốt. Nhưng Hạo Nhiên lại mơ màng, còn cười nữa, làm nó bối rối. Hắn nắm lấy tay nó, kéo nó xuống lần nữa, rồi đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào, hoàn toàn không do vô ý. Nó vùng vẫy nhưng không được. Hạo Nhiên quá khỏe so với nó.

Hắn giữ chặt nó trong tay, trao cho nó tất cả những gì ngọt ngào nhất. Cả người nó như tan ra vậy. Nó chống cự, nhưng từng tế bào trên người nó đều hưởng ứng theo Hạo Nhiên. Rồi dần dần, nó hòa theo nụ hôn của Hạo Nhiên. Nụ hôn đầu đời vụng về, xao xuyến làm cả cơ thể nó căng ra. Tim nó như muốn thoát khỏi lồng ngực nó. Một lúc sau, Hạo Nhiên thì thầm.

-“Ở lại nhé, Di Di. Anh rất cô đơn.”

Ánh mắt Hạo Nhiên như có gì đó say đắm, có gì đó khẩn cầu nó, làm nó không nỡ từ chối. Chợt nó nhớ ra tư thế của nó và Hạo Nhiên lúc đó. Nó vội bật dậy, xô ngã Hạo Nhiên, vùng chạy ra khỏi phòng, để lại Hạo Nhiên ngồi thừ ra, nuối tiếc nó.

Sáng hôm sau, Hạo Nhiên vẫn qua đón nó như mọi ngày, và vẫn lạnh lùng như vốn dĩ đã vậy, làm San San vốn đang lú lo để giúp nó đỡ ngại cũng chỉ lú lo được một lúc rồi im re. Trong lòng nó cứ rối bời. Thái độ của hắn là sao vậy. Không phải đã quên rồi chứ. Ngồi trên xe, lòng nó cứ như lửa đốt vậy. Vừa đến trường, nó đã kéo San San chạy biến ngay lập tức mà không dám nhìn Hạo Nhiên, dù là lén nhìn thôi. Có lẽ cũng vì thế mà nó và San San không nhận ra được nét ngại ngùng trên mặt Hạo Nhiên.

-“Di Di. Anh ta làm sao thế. Có phải tối qua cậu kể đúng sự thật không đấy? Sao anh ta lại như thế?” Vừa ngồi xuống bàn, San San đã vội vấp hỏi Thiên Di.

-“Aaaa. Tôi không biết đâu. San San. Có khi nào tối qua tôi ngủ mơ không vậy. huhu. Sao mà thật thế chứ?”

-“Đúng là. Cái mặt cậu lúc về đồ bình làm tôi hết hồn. Cái kiểu đó mà nói ngủ mơ thì tôi không tin đâu.”

-“AAAAAAA. Tôi không biết đâu. Tên Hạo Nhiên đáng ghét. huhu”

Thiên Di ôm mặt nằm gục xuống bàn. Cái tên Hạo Nhiên đó thật biết cách làm người ta suy nghĩ. Nó và San San đang ỉu rũ thì một cô bé nhìn rất dễ thương đến gần nó, mỉm cười.

-“Chào bạn. Có người gửi bạn cái này.”

Nói rồi cô bé đặt vào tay Thiên Di một mảnh giấy nhỏ.

-“Cái gì vậy Di Di”

-“Tôi cũng không biết nữa. xem nào. ‘Sau tiết 2 lên sân thượng. Tôi có chuyện muốn nói. Hạo Nhiên.’ Gì vậy? Cái tên này. Làm loạn đầu người ta lên, giờ còn cái gì nữa đây?” Thiên Di nhăn nhó, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vui.

-“Này. Chắc là anh ta muốn xin lỗi cậu không chừng ấy. Thế nào ấy nhỉ. Anh xin lỗi Di Di nhé. Anh cố ý đó. Tại vì Anh iu Di Di nhảm nhảm. Hé Hé.” San San làm mặt cười chọc Thiên Di đồ bình mặt.

-“Này. Cậu muốn chết đấy hả? Này Vy San San. Xem tôi xử cậu thế nào đây.”

Hai đứa nó mãi rượt đuổi nhau, đụng vào một người mà không biết.

-“Oái. Xin lỗi nhé. Bạn không sao chứ?”

-“Có. Anh có sao đấy.” giọng Thanh phong vang lên tinh nghịch. San San reo lên, cười tươi rói.

-“A. Tiền bối. hj. Anh đi đâu thế?”

-“Dạo thôi. Ai ngờ gặp hai bé. hj. Thế không vào lớp còn rượt nhau chạy khắp trường thế hả?” Thanh phong làm bộ nghiêm mặt làm cả 2 đứa bật cười.

-“Tiền bối. Điều bộ gì thế? Chẳng hợp với anh chút nào.”

-“Hj. Có sao. Có chuyện gì mà 2 đứa có vẻ vui thế hả?”

-“À. Có gì đâu. Chỉ là Thiên Di nhà chúng ta có hẹn thôi mà. Hehe” San San đáp lời Thanh Phong một cách tinh nghịch làm Thiên Di đỏ mặt.

-“Đâu có đâu mà.”

Nhưng Thanh Phong không cười nữa. Anh đứng nghiêm mặt. Rồi như không muốn bị nhìn thấy, anh ta lại mỉm cười, có chút gì đó không thật.

-“Thôi anh vào lớp đây. hj”

Thanh Phong bước vội, làm hai cô bé có phần ngạc nhiên nhưng rồi cũng kéo nhau vào lớp.

Ra chơi tiết 2:

Nó lò dò bước vào thang máy lên sân thượng. San San đáng ghét không chịu đi với nó, còn bảo cái gì mà để mọi người có không gian riêng. Đúng là cái con bé đó, không còn là San San hiền lành lúc trước nữa.

Sân thượng không một bóng người, rộng thênh thang. Chẳng lẽ Hạo Nhiên quên àk. Sao lại không thấy đâu. Thiên Di đảo mắt tìm kiếm. Đúng lúc đó, một chiếc khăn trắng bịt lấy mặt nó. Nó vẫy vùng, Rồi ngất lịm đi.

Lúc nó tỉnh dậy, nó đang ở trong một nhà kho ẩm ướt.

-“Tỉnh rồi hả?” Giọng một đứa con gái, có vẻ quen quen vang lên. Nó ngược lên, ngao ngán.

-“Băng Băng. Lại là cô hả? Cô dùng thủ đoạn này để bắt tôi, muốn gì đây?”

-“Ồ hô. Không phải tôi thì cô nghĩ ai có bản lĩnh như thế hả? Tôi chỉ là muốn cô tránh xa Hạo Nhiên của tôi thôi.”

-“Cô mua lúc nào thế? Có hóa đơn không? Của cái gì chứ? Hạo Nhiên không phải của ai hết.”

“Bốp”

Băng Băng lạnh lùng, tát nó một cái như trời giáng, làm nó xây xẩm cả mặt mày.

-“Cô...” Nó cố vùng thoát khỏi sợi dây thừng trói chặt, máu nóng bốc lên trong đầu. Nhưng Băng Băng cười ngạo nghễ.

-“Ha ha. Cô nghĩ cô đủ sức thoát hả? Tôi cũng cẩn thận lắm chứ bộ.”

-“Bỉ ỉ” Thiên Di phỉ nhổ vào mặt Băng Băng. làm cô ta tức giận hét lên

-“Mày làm cái gì thế hả đồ chuột cống bẩn thỉu?”

-“Sao hả? Tao có bản cũng không được 1 phần của mày. Thứ con gái đê tiện.”

Thiên Di đáp trả lại Băng Băng làm cho cô ta cứng họng. Ngay lập tức, Băng Băng mặt hầm hầm sát khí, rút ra một con dao.

-“Mày muốn làm gì?”

Thiên Di lo lắng hỏi, trong lòng có chút hoảng loạn dù trước đây lâm vào cảnh này không ít.

-“LÀM gì hả? Tao đã cho mày cơ hội. Mày còn không muốn sống yên. Đã vậy, hay là tao thưởng cho mày mấy nhát dao trên khuôn mặt này nhé.”

Băng Băng cười nham hiểm, Tì lưỡi dao lạnh ngất lên khuôn mặt nó. Nó bắt đầu cảm thấy mạch đập liên hồi.

“Hạo Nhiên, cứu tôi với” Nó thầm gọi tên Hạo Nhiên

-“Nào. Bắt đầu ở đâu n...”

“Rầm”

Cánh cửa bật mở chặn ngang lời Băng Băng. Hạo Nhiên? Nó mừng rỡ. Nhưng dáng người đang chạy vào đó, không giống Hạo Nhiên. Thanh Phong chạy vụt đến, tước con dao trên tay Băng Băng.

-“Cô làm cái gì thế hả? Cô điên hả?” Thanh Phong hét lên. Nắm mạnh cổ tay Băng Băng

-“Bỏ tôi ra. Anh làm gì thế hả?”

Thanh Phong đẩy mạnh Băng Băng làm cô ta ngã ra sàn nhà lạnh. Anh ta chạy đến cởi trói cho Thiên Di, lo lắng hỏi

-“Thiên Di. Em không Sao chứ?”

-“Không sao. Sao anh biết em ở đây?”

-“Chuyện này sau này hẵng nói. Mình đi khỏi đây đã” Thanh Phong giục. Nhưng Băng Băng bật dậy.

-“Anh làm cái gì thế? Anh điên hả? Anh có biết anh đang làm tôi tức điên không hả?”

-“Tránh ra.” Thanh Phong tức giận, xô mạnh Băng Băng lần nữa, rồi kéo Thiên Di ra ngoài.

Còn lại một mình trong phòng, Băng Băng lập tức bỏ bộ mặt đau đớn, thay vào đó là một nụ cười nham hiểm.

-“Làm tốt lắm Thanh Phong.”

Khẽ nhếch mép. Băng Băng vuốt phẳng lại trang phục, bước ra ngoài.

-“Em không sao chứ?” Thanh Phong tỏ vẻ lo lắng hỏi nó.”

-“Không sao đâu. Cảm ơn anh cứu em.” Nó cười, đáp lại. Bỗng Hạo Nhiên từ đâu xộc tới, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng. Nhìn thấy nó, khuôn mặt Hạo Nhiên dần ra đôi chút, nhưng vẫn còn rất căng thẳng

-“Em không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?” Hạo nhiên nắm chặt vai nó, hỏi khiến nó có phần ngạc nhiên.

-“Hạo...Hạo Nhiên? Sao anh biết. Em không sao hết.” Nó thắc mắc. Nhưng Hạo Nhiên thở phào.

-“Không sao là tốt rồi. Thật may quá. Anh xin lỗi. Anh đến tìm em. Nhưng San San lại nói là em đi gặp anh. Anh thấy lo nên đi tìm em. Nhưng mà có chuyện gì vậy Di Di. Em làm anh lo quá.”

-“Cô ấy bị Băng Băng bắt đi” Thanh Phong, nãy giờ im lặng, lên tiếng.” Chào anh. Hạo Nhiên. Lâu lắm không gặp”

Hạo Nhiên, lúc bấy giờ mới để ý đến sự có mặt của Thanh Phong, Mặt hắn thoáng ngạc nhiên rồi tối sầm lại.

-“Sao cậu lại đi với vợ chưa cưới của tôi?”

-“Vợ chưa cưới?” Thanh phong ngạc nhiên. Rồi hắn và Hạo Nhiên hướng ánh mắt ngạc nhiên có phần sát khí về phía Thiên Di làm nó hết hồn

-“Di di? Chuyện gì thế này?”

-“Ồ...” Nó ấp úng.” Anh Thanh Phong vừa cứu em.”

-“Vậy sao? Vậy cảm ơn. Thiên Di. Chúng ta đi” Hạo Nhiên nói không mấy thiện cảm rồi nắm lấy cổ tay Thiên Di kéo đi

-“Khoan đã” Thanh Phong nắm lấy cổ tay Thiên Di kéo lại. “Sao em lại là vợ chưa cưới của hắn?”

-“Ồ...Em...”

-“Anh không cần quan tâm.” Hạo Nhiên ngắt lời, gạt tay Thanh Phong ra khỏi tay Thiên Di, kéo tay nó mạnh đến nỗi làm tay nó đau khủng khiếp.

Hạo Nhiên cứ thế kéo nó đi, mặt hầm hầm sát khí. Nó bị Hạo Nhiên lôi ra khỏi trường, về phía chiếc limo trước cổng mặc cho bao ánh mắt soi mói, rồi ép nó vào xe.

-“Anh làm gì thế hả? Tôi còn phải vào lớp nữa.” Thiên Di bực mình kêu lên. Nhưng ánh mắt Hạo Nhiên vẫn đàng đàng sát khí.

-“Tránh xa thằng đó ra”

-“Tại sao?”

-“Vì em là vợ chưa cưới của anh.” Hạo Nhiên hét lên làm Thiên Di giật mình. Trước giờ nó chưa bao giờ thấy Hạo Nhiên như thế. Nhưng nó vẫn cãi lại

-“Em không phải vợ chưa cưới của anh.”

Hạo Nhiên ghé sát mặt vào mặt nó, rít lên từng tiếng

-“Nói cho em biết. Em là của anh, là vợ anh. bây giờ là như thế, mãi mãi là như thế. Không được bèn mảng lại gần thằng đó. Nếu không đừng trách anh.”

Thiên Di im thin thít. Hạo Nhiên lúc này rất đáng sợ, ánh mắt tóe lửa làm Thiên Di phải nín thở. Suốt dọc đường nó không dám nói một câu gì nữa. Chiếc limo đem nó về ngôi biệt thự của Hạo Nhiên. Vừa đến nơi, Hạo Nhiên đã ra khỏi xe, lôi nó vào trong.

-“Từ nay em sẽ sống ở đây.” Hạo Nhiên ném nó xuống giường trong phòng bên cạnh phòng Hạo Nhiên.

8. Chương 8

-“Sao...Sao lại như thế?” Nó rụt rè hỏi.

-“Vì anh muốn thế.”

-“Không được.” Thiên Di chống chế, nhưng Hạo Nhiên phớt lờ nó.

-“Anh đã sai người báo tin với ba mẹ. Lát nữa sẽ có người mang đồ của em sang”

-“Em...Em sẽ bỏ trốn.”

-“Cứ thử đi. Anh sẽ nói cho cả trường biết về hôn ước của chúng ta. Em muốn nổi tiếng thì cứ việc”

-“Anh...” nó tức giận. Nhưng Hạo Nhiên không để ý nữa. Hắn dặn.

-“Từ giờ anh sẽ quản lý em chặt chẽ. Không bao giờ anh cho phép chuyện này xảy ra nữa.” Nói rồi hắn ra ngoài, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Nó nghẹn giọng. Không nói nên lời. Hạo Nhiên đáng ghét, nói cứ như ra lệnh vậy. Nhưng nó không muốn mọi người biết hôn ước giữa nó và Hạo Nhiên. Rồi mọi người sẽ nhìn nó như thế nào chứ.

-“Di Di. Cậu không sao chứ?” Cánh cửa bật mở. San San chạy vội lại chỗ nó.

-“Không Sao. San San. Sao cậu biết tớ ở đây?”

-“Tớ hỏi Hạo Nhiên. Con bé Bằng Bằng lại gây sự với nó hả? ”

-“Ừ. đúng rồi. Tất cả là tại con bé đó. Tớ mới lâm vào chuyện kinh khủng này. Cứ đợi đấy. Ngày mai tớ sẽ cho nó biết tay.”

-“Cậu sợ lắm sao Di Di. Hứk. tội nghiệp bạn tớ quá” San San rơm rớm nước mắt.

-“Không. Không phải chuyện đó đâu San San. Đừng có khóc.”

-“Hjx. Thế cậu nói chuyện gì?” San San lau nước mắt

-“Tớ...San San. Huhu. Tớ không muốn ở chung nhà với hắn. Tởn tởn. ” Thiên Di nhăn nhó. Đúng là, phải ở chung nhà với Hạo Nhiên thật chẳng thoải mái chút nào. Nó vẫn còn bị ám ảnh chuyện hôm qua. Hjx. Cũng may Hạo Nhiên không nhớ gì. Nếu không thì ngại lắm.

-“Tưởng gì. Cái con bé này. Làm tớ hết hồn.”

-“Chuyện đó còn khủng khiếp hơn bị rạch mấy đường lên mặt gấp nghìn lần ấy chứ.”

-“Không sao. Trước sau gì chẳng thế?” San San vừa dứt lời thì một cô người làm bước vào

-“Tiểu thư. Chủ tịch Long tới.”

9. Chương 9

-“Ba.” Vừa nhìn thấy ba, nó đã ôm chầm lấy ông sụt sịt.

-“Con gái yêu của ba. Ba chuyển đồ sang cho con đây. Cuối cùng cũng ngoan ngoãn chịu theo Hạo Nhiên rồi hả?”

Nó ngược lên. Hình như ba nó chưa biết chuyện gì. Thôi thì vậy cũng tốt. Nếu không chắc ông sẽ lo lắm.

-“Con không ở đây đâu.”

Nó sụt sùi. rồi liếc lén qua Hạo Nhiên. “Anh ta đáng sợ lắm đó ba. Ba không lo con gái bị ăn mất àh?”

Ba nó cười lớn.

-“Mẹ con cũng đồng ý rồi. Ba thấy con cứ ở đây đi. không sao đâu”

-“Nhưng con muốn về nhà. Con...à. con mới về nhà thôi mà. Con muốn ở với ba mẹ.”

-“Nhân tiện. Ba cũng muốn nói. Ba với mẹ con có việc, phải sang Mĩ 2 tháng. Thời gian này con cứ ở lại đây cho ba mẹ yên tâm.”

-“Hả? Ba mẹ đi làm gì? Sao lại đi vào lúc này chứ?” Thiên Di nhăn nhó. Như vậy cơ hội nó thuyết phục được ba nó chỉ còn là con số 0.

-“Việc của công ty thôi. Mẹ con muốn sang thăm một người bạn. Chiều nay mẹ con sẽ sang đây kí gửi con gái. Thôi ba phải về nhà chuẩn bị đã. Chiều ba sẽ ghé qua.” Nói rồi ba nó lật đật bỏ đi, không để cho nó nỉ nèo thêm nữa.

-“Ba... aaaaaaa. Ba thật là”

-“Không năn nỉ được đâu?” Hạo Nhiên đắc ý lên tiếng.

Ngày hôm sau nó thức dậy với tâm trạng không mấy thoải mái. Vừa mới tỉnh dậy đã nhìn thấy mặt Hạo Nhiên chườn ra trước mắt.

-“Vợ yêu. Dậy đi học” Hạo Nhiên cười mỉm, phải nói là rất đẹp, nhưng nó chỉ thấy ngao ngán. Nó đảo mắt, quay ra quát

-“Ai cho anh tự tiện vào phòng thế hả?”

-“Phòng vợ của anh, Sao anh lại không được vào?”

-“Ai là vợ anh. Cút ra ngoài nhanh” Nó bật dậy đá cho Hạo Nhiên một cái. Hạo Nhiên ngụyýt dài, trước khi bước ra ngoài còn ném lại cho nó một câu

-“Em chứ còn ai nữa. Mau chuẩn bị xuống ăn sáng đi”

Sáng sớm đã thế này. Xem ra quãng thời gian 2 tháng tiếp theo của nó không đơn giản.

Vừa bước vào lớp nó đã nhìn thấy một con bé khá xinh đang hạnh hợc Mai Hương, lớp trưởng lớp nó. Mai hương là một cô bé khá hiền lành trong lớp, thường xuyên giúp nó.

-“Có chuyện gì thế?” Nó lên tiếng. Con bé kia quay lại. Nó nheo nheo mắt.

-“Mày là Thiên Di, tình địch của Băng Băng?”

-“Tình địch gì. Hạo Nhiên chẳng là gì của tôi cả.” Nó ngao ngán

-“Là gì tao không quan tâm. Hôm nay tao đến đây không phải vì mày. Tốt nhất đừng xen vào chuyện của tao. Không thì đừng trách tao.” Con bé đó dọa nạt Thiên Di. Nhưng Thiên Di không để ý mấy đến những lời đó. Trước đây ngày nào nó cũng nghe bọn đầu gấu nói câu đó. Chẳng có cảm giác sợ gì nữa.

-“Mai Hương đắc tội gì với mấy bạn?”

-“Nó nợ tiền bọn tao. Sao? Mày định giúp hả? Vậy trả cho bọn tao đi”

-“ Bao nhiêu?”

-“10 triệu.” Con bé cười cợt. Mai Hương cũng chỉ im lặng, cúi gầm mặt xuống.

-“...” Thiên Di im lặng. Trước đây với nó mà nói. 50 triệu là khoản tiền cả gia đình nó phải làm thuê vất vả trong mấy năm may ra mới có. Bây giờ dù nó có là thiên kim tiểu thư, 50 triệu không là vấn đề nữa thì nó vẫn không thể hoang phí. Nhưng bạn nó đang gặp nạn. Chẳng lẽ nó cũng như lũ bạn trong lớp, khoanh tay đứng nhìn.

-“Không giúp được chứ gì. Tao biết. Bọn cậu ầm cô chiêu tụi mày chỉ giỏi khoe khoang.” Con bé cười mỉa mai. Nhưng Thiên Di vẫn im lặng. Nó lẳng lẳng rút trong ví ra 5 tờ 100 đô.

-“Cầm lấy. Sau này đừng tìm cậu ấy gây sự nữa.”

Mọi người xung quanh nhìn nó như thể nó điên rồi. Nhưng con bé kia im lặng

-“Sao mày làm thế?” Nó hỏi. Nhưng Thiên Di chỉ cười nhẹ.

-“Vì cậu ấy cần giúp đỡ.”

Lúc con bé kia đi khuất, Mai Hương mới lò dò lại gần Thiên Di, lí nhí.

-“Cảm ơn cậu. Mình sẽ tìm cách trả lại cho cậu sau”

-“Không có gì đâu” Nó mỉm cười. “cậu đừng để ý”

-“Không. Nhất định mình sẽ trả” Mai Hương kiên quyết. Thiên Di cũng không muốn cô bé bạn lòng nên đáp

-“Ừ. Bao giờ có đưa lại mình sau cũng được.” Àk mà cậu có thấy San San đâu không. từ lúc tới đây tới giờ mình không thấy nó”

-“Àk. Anh Thanh Phong đến tìm cậu ấy.”

-“San San có thể giúp anh chứ?” Thanh Phong nhìn San San như muốn mê hoặc.

-“Anh muốn em giúp anh chia rẽ Hạo Nhiên với Thiên Di à?” San San mỉm cười đáp lại

-“Ừ. Giúp anh nhé. San San sẽ không thiệt đâu.”

-“Không thiệt? Là như thế nào?”

-“Làm bạn gái anh nhé?” Thanh Phong cúi xuống hôn nhẹ lên tay San San. Cô bé cũng cúi xuống.

-“Đó là cái giá àk? Thanh Phong tiền bối? Như anh từng dụ dỗ những đứa con gái khác àk?”

Câu hỏi của San San làm Thanh Phong hơi giật mình. Dù hắn đã lợi dụng không ít người nhưng không một ai trong trường biết điều kể cả người bị hại. Hắn làm khôn khéo tới mức những người bị lợi dụng cũng không biết điều đó. Chỉ nghĩ chia tay là vì mình. Hắn có thể lấy mạng sống đảm bảo không ai biết điều đó. Nhưng San San, tại sao cô bé lại biết?

-“Ngạc nhiên lắm hả?” San San lại lên tiếng. “Thanh Phong tiền bối lợi hại thật đó. Em không liệt kê được con số bị anh lợi dụng. Nhưng em biết anh dùng cách nào đấy.”

Thanh Phong toát mồ hôi

-“Sao...Sao em biết?”

-“Em không tầm thường như anh nghĩ đâu. Còn chuyện anh đề nghị. Xin lỗi. Thiên Di là bạn em. Em sẽ không vì một người như anh, à không, không vì bất kì ai mà làm hại nó. Và cũng không bao giờ em cho phép ai đụng đến nó.”

San San lạnh lùng nói làm Thanh Phong cứng họng

-“Chuyện hôm nay sẽ không ai biết hết. Nhưng em cảnh cáo anh. Không được đến gần Thiên Di. Nếu không thì cứ chờ xem em làm gì anh.”

Nói rồi San San đứng dậy bước đi. để lại một mình Thanh Phong.

“Chết tiệt. Cứ chờ đấy.” Thanh Phong rít lên, rồi cũng đứng dậy, tính tiền rồi bước ra khỏi quán cà phê Heaven

–Vương Phong Linh: Một trong những bậc anh chị ở trong trường. Là một trong những tay sai của Băng Băng

–Đặng Thiên Kiều: Cánh tay phải của Băng Băng. Là bậc anh chị có tiếng trong trường, nổi tiếng tàn ác

10. Chương 10

Lúc nó đang chạy loăng quăng khắp trường tìm San San thì nó nhìn thấy con bé vừa đụng mặt nó trên lớp. Nhưng mà con bé đó không ở một mình. Nó đang bị một toán người khác vây lấy.

–“Này Vương Phong Linh . Hội của mày cũng ghê nhỉ? Dám tranh giành lợi nhuận của bọn tao cơ đấy. Nói cho mày biết. Chị Băng Băng chỉ tin dùng bọn tao. Mày đừng có thấy lợi mà ăn theo.” Thiên Kiều đẩy vai Phong Linh, nhếch mép cười đều.

–“Tao không ăn theo” Phong Linh bực bội nhưng vẫn cố nín nhịn. Hình như nó không dám manh động gì. Phong Linh ở trong trường cũng nổi tiếng là không đơn giản, nhưng Thiên Di thắc mắc không hiểu sao Phong Linh lại như thế.

–“Bây giờ,” Thiên Kiều lên lạnh lùng, “Tao muốn mày lập tức rút khỏi thế lực của bọn tao. Vì mày mà tiền thù lao của bọn tao ngày càng hạn hẹp”

–“Không. Chuyện này thì không thể?”

–“Mày... Được. Đã thế tao cho mày biết tay. Xông vào bọn mày.” Thiên Kiều tức giận ra hiệu cho bọn còn lại.

–“Khoan đã.” Thiên Di lên tiếng khiến bọn kia ngạc nhiên quay ra.

–“Mày...Chu Khánh Thiên Di?”

–“Thì sao?”

–“Con bé này láo nhỉ? Không khiến mày xen vào chuyện bọn tao. Nếu mày dám xen vào thì tao cho mày bò về nhà đấy con ạ.” Thiên Kiều ra oai nạt nộ Thiên Di. Nhưng nó chỉ đảo tròn con mắt. Sáng tối giờ đã 2 lần bị dọa rồi. Bọn này thật biết dọa nạt người khác. Nó làm lơ con bé đó, đi về phía Phong Linh.

–“Tớ nghe hết rồi. Nếu có lí do gì cậu cứ nói. Việc gì phải nhường bộ bọn nó.” Nó hỏi. Nhưng Phong Linh chỉ nhún vai về không vừa ý.

–“Mày đừng xen vào”

–“Sao lại không. Số tớ sinh ra là để lo chuyện bào đồng đấy.” Nó cười đáp.” Không muốn nói lí do cũng được. Tớ thấy thích cậu rồi đấy.”

–“Mày thích là chuyện của mày.”

–“Này. 2 Đứa mày. Dám lơ tao hả?” Thiên Kiều mặt bừng bừng sát khí hét lên.” Xông lên bọn mày.”

Thiên Di nói với Phong Linh một câu. “”Tự cứu mình đi đã” là bọn kia đã xông vào 2 đứa nó. Gần chục đứa hùng hổ như muốn cào nát mặt bọn nó vậy. Nhưng Thiên Di chỉ đưa chân đá cho con bé gần nó nhất một cái. 5 đứa nữa xông vào nó. Trước đây cũng có lần một mình nó đánh nhau với gần chục đứa, mà bọn kia chỉ toàn con trai. Giải quyết đồng này thì đơn giản với nó quá. nó hết đá đứa này lại quật ngã đứa kia làm cả bọn con gái đều ngã ra đất. Phong Linh cũng không phải vừa. Một mình nó đánh với 4 đứa còn lại. Thiên Di định giúp nhưng Phong Linh ra hiệu để mặc nó. Đúng lúc đó thì một đứa con gái dùng con dao nhỏ định đâm Thiên Di từ đằng sau. Thiên Di né kịp nhưng vẫn bị con dao lướt qua ở cánh tay. Máu nó

nhỏ giọt làm nó tức điên lên. Đánh lén hèn hạ như thế không tha được. Nó nhảy lên đá vào mặt con kia một quả làm con bé đó ngã lăn ra. Chỉ một lúc sau cả bọn kia đã bỏ dậy kéo nhau bỏ chạy.

Phong Linh nhìn thấy Thiên Di vì nó mà bị thương thì tái mặt.

-“Sao mày lại làm thế?” Phong Linh hốt hoảng hỏi nó.

-“Không sao?” Thiên Di cười gượng cho Phong Linh an lòng. Nhưng cánh tay nó tê rất làm nó chỉ muốn khụy xuống thảm cỏ. Phong Linh đỡ nó, nặng giọng trách mắng, nhưng nó biết, Phong Linh Vì thấy áy náy nên mới như thế.

-“Không nói nữa. Tao...tớ đưa cậu vào phòng y tế”. Phong Linh công Thiên Di, đi vội vã, dấu đi đôi mắt rớm nước. Còn Thiên Di chỉ khẽ cười, rồi lịm đi

11. Chương 11

Lúc nó mở mắt ra, cả Phong Linh, San San và Hạo Nhiên đều có mặt trong phòng y tế.

-“Phong Linh. Cô giải thích đi. Sao Thiên Di lại bị như thế này. Đứa nào gây ra chuyện này, tôi phải giết bọn nó.” Hạo Nhiên tức run người, tra khảo Phong Linh đang bối rối không biết làm thế nào.

-“Anh đừng thế Hạo Nhiên. Cậu ấy chẳng có lỗi gì hết.” Thiên Di ngồi dậy. Cánh tay nó bây giờ nhói lên, nhưng nó đã cảm thấy đỡ hơn nhiều. Trước đây chuyện này không phải không có. Tệ hơn thế này còn có, huống chi...

-“Di Di. Cậu tỉnh rồi.” San San reo lên. Mắt cô bé đỏ hoe. Chắc là vì lo cho nó quá. Đúng là bạn hiền.” Cậu làm tớ lo quá đi mất”

-“Tớ không sao.” Thiên Di cười an ủi San San, rồi quay về phía Phong Linh. “Cậu tên Phong Linh à?”

-“Ừm.” Con bé khẽ gật.

-“Tên cậu đẹp ghê. Hj” Nó cười, làm Phong Linh mặt đỏ rần. Cô bé đứng bật dậy, ú ớ

-“Ơ...Tao...tớ...có...có việc gấp. Đi trước đây.”

Thiên Di bật cười khi thấy Phong Linh lúng túng như thế. Nó gọi với theo.

-“Bao giờ rảnh thì đến chơi với tớ nhé.”

Nó vừa dứt lời thì chợt thấy lạnh gáy. Ánh mắt Hạo Nhiên đầy sát khí cắm thẳng vào nó khiến nó rùng mình.

-“Em định cứ gây sự mãi thế hả?” Hạo Nhiên hét lên làm nó và San San giật bắn người.

-“Ồ...đâu...tại bọn kia chứ” Nó lí nhí, cười cười mong Hạo Nhiên bớt giận. Nhưng Hạo Nhiên không cười.

-“Anh sẽ giết bọn đó”

Thiên Di giật mình. Nó không muốn thế. Dù có chút vui vui, nhưng nó không muốn Hạo Nhiên vì nó mà đánh nhau

-“Không được Hạo Nhiên”

-“Lí do?”

-“Ồ...Em...em không muốn.”

-“Em không muốn? Vì lo cho anh à?” Hạo Nhiên thoáng chút ngạc nhiên. Nhưng Thiên Di nhún vai.

-“Không. Chỉ là em không muốn gây thù chuốc oán thôi”

Hạo Nhiên im lặng. Thiên Di nói cũng đúng. Nó vốn không được mấy ai ưa. Nếu Hạo Nhiên làm như thế thì Thiên Di sẽ không được yên.

- “Thôi được.” Hạo Nhiên dịu giọng. “Nhưng em phải hứa lần sau trừ tự vệ ra, không được gây sự”

-“Em có gây sự đâu” Nó lí nhí, rồi cười. Làm San San với Hạo Nhiên cũng không nhìn mặt được nữa

-“Di Di ngốc.” San San khẽ mắng nó. Nhưng San San biết. Người bạn có nghĩa khí như nó bây giờ rất khó tìm.

Lúc ra về, ngồi trên xe, Hạo Nhiên khều nhẹ nó

-“Này.”

-“Sao?” Nó quay sang nhìn Hạo Nhiên. Nhưng Hạo Nhiên không nhìn nó

-“Lần sau đừng làm anh lo thế nữa”

-“Có phải em muốn đâu”

-“Vì em gây sự còn gì.”

-“Cậu ấy cần được giúp mà.”

-“Đừng có cãi” Hạo Nhiên rít lên.“Sao em hay cãi thế nhỉ?”

-“Em có cãi đâu?” Nó hếch mặt lên, chọc tức Hạo Nhiên.

-“Thôi. Không nói nữa. Còn đau không?”Hạo Nhiên dịu dàng hỏi nó làm nó khẽ cười. Cánh tay đau ê ẩm cũng như bớt đau.

-“Không đau nữa.” Nó trả lời. Nhưng Hạo Nhiên lườm nó một cái

-“Em là đá hay sao.” Rồi Hạo Nhiên kéo nó vào lòng, thì thầm. “Vợ anh cũng đáng để tự hào lắm”

-“Ai...ai là vợ anh chứ?”

-“Ngượng gì nữa. Sau này dĩ nhiên sẽ như thế mà.”

-“Em chưa đồng ý mà.”

-“Nhưng em không ghét anh, thậm chí là thích?”

Thiên Di đỏ mặt. Đến nó cũng không biết tình cảm của nó là gì. Chỉ biết là bây giờ đây, được Hạo Nhiên ôm vào lòng như thế này, trong lòng nó lại ấm áp lạ.

-“Hơn nữa...” Hạo Nhiên đẩy nó ra, nhìn thẳng vào mắt nó, cười tinh nghịch. ”Đã để anh hôn rồi thì không thoát khỏi anh được đâu.

Câu nói của Hạo Nhiên gợi cho nó về mảng kí ức làm nó phải suy nghĩ đến mấy ngày. Nụ hôn đó có phải là nó tự nguyện đâu. Nhưng mà...

-“Nhưng mà anh còn nhớ hả?” Nó hét lên làm Hạo Nhiên cười còn tươi hơn lúc nãy nữa.

-“Trí nhớ của anh tốt lắm đấy”

Nó nhăn mặt. Cái gì chứ. Hóa ra là vẫn nhớ. Vậy mà cứ làm như không nhớ gì hết

-“Hạo Nhiên đáng ghét.” Nó hét lên lần nữa, giơ tay đánh Hạo Nhiên một cái. Nhưng mà không may cho nó là tay nó đang bị thương. Nó nhăn nhó ôm lấy cánh tay bị đau.

-“Sao thế? Đau àk? Cô bé ngốc này.” Hạo Nhiên lo lắng, khẽ mắng nó, rồi lại ôm nó vào lòng. Nhưng nó đẩy Hạo Nhiên ra, lùi ra xa, thoáng đỏ mặt

-“Mặc em”

-“Không mặc được. Em là vợ chưa cưới của anh mà.” Hạo Nhiên cầu nhàu, kéo nó lại, ôm chặt lấy nó. Nó không đẩy Hạo Nhiên ra nữa. Cả quãng đường nó cứ ngồi im như thế, rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Hạo Nhiên bế nó vào phòng, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Hắn khẽ mỉm cười nhìn vợ chưa cưới. Trước nay, Hạo Nhiên chưa bao giờ có bất cứ suy nghĩ gì về con gái. Nhưng từ khi gặp nó, hắn như thay đổi vậy. Đứa con gái thú vị. Nhưng hắn chỉ nghĩ về nó, chỉ quan tâm nó như vị hôn thê. Còn về tình cảm...

Hạo Nhiên đứng lặng. Hắn không biết tình cảm của hắn dành cho Thiên Di là gì. Chỉ biết hắn không vui khi Thiên Di nói chuyện hay liên quan gì đến những đứa con trai khác, tức giận khi nó bị thương, vui khi ở cạnh nó. Nhưng lại không hề nhớ nhưng.

-“San San. Cậu đã yêu ai bao giờ chưa?” . Thiên Di nằm bẹp xuống bàn, hỏi San San

-“Rồi.” San San khẽ nhướn mày nhìn sang nó.

-“Cảm giác thế nào?”

-“Nói thế nào nhỉ? Cảm thấy muốn ở cạnh người đó, lúc nào cũng nghĩ đến người đó. Nhớ nhưng lúc xa, vui lúc gần, đôi khi còn khó chịu khi người đó nói chuyện với người con gái khác. Sao thế? Muốn xem cậu có yêu Hạo Nhiên không à?” San San tuôn ra một tràng, quay sang nhìn nó, cười tình nghịch. Nhưng Thiên Di im lặng. Nó không hề thấy nhớ nhưng gì Hạo Nhiên, cũng chưa thấy Hạo Nhiên nói chuyện với đứa con gái nào khác nó và San San, nên chẳng biết cảm giác thế nào, ở cạnh Hạo Nhiên lúc vui lúc bực. Tóm lại là rất mù mờ

-“Chắc không phải đâu.” Nó lắc lắc đầu, rồi cười toe.

-“Anh muốn giúp em không?” San San khuấy khuấy ly nước cam trên bàn, ngược lên nhìn người đối diện. Nhưng Minh Duy im lặng. Hắn còn nhớ, 3 năm trước, lúc chia tay, đôi mắt của San San hướng về hắn như thế. Nhưng là một đôi mắt khác, đôi mắt lạnh lùng làm tim hắn đau nhói. Lúc nhận điện thoại của San San, Minh Duy đã rất ngạc nhiên, còn rất vui. Nhưng mà....

-“Anh cứ tưởng em gọi anh là vì muốn làm lại chứ. ”

San San bật cười.

-“Đừng có vớ vẩn nữa. Em chỉ muốn giúp hai đứa bạn thân gốc của cả em và anh nhận ra tình cảm của mình thôi.”

-“Muốn cũng không phải dễ.” Minh Duy lầm bầm. San San cũng biết điều đó. Cô bé đâu phải là bà mối đâu. Nhưng mà qua cảm nhận của San San, cô bé biết chắc rằng 2 tên gốc kia hoàn toàn không nhận ra được tình cảm của chính mình.

-“Thế này nhé. Xi lô xi la, bô lô ba la...” Minh Duy ghé sát tai nghe San San xì xồ, mắt càn lúc càng mở to.

-“San San. Sau này em làm bà mối đấy à?” Minh Duy kinh ngạc hỏi San San. Nhưng cô bé chỉ cười đắc chí

-“Em chứ ai mà lì. Thôi, về đây. Chuyện này chỉ em và anh biết. Thế nhé. Hôm nay anh mời đấy.” Nói rồi cô bé đứng lên, bước ra khỏi quán cà phê HEAVEN. Để lại Minh Duy với những suy nghĩ ngổn ngang

San San đã trưởng thành nhiều. Cũng phải. Đã 1 năm rồi, từ lúc San San còn học ở Mĩ. Đến bây giờ Minh Duy vẫn không thể hiểu lí do chia tay là gì. Hồi đó rõ ràng là vẫn rất yêu nhau. Đột Nhiên San San lại đòi chia tay.

San San lau nước mắt. Phải cố gắng lắm cô bé mới tỏ ra được bình thường như thế. 1 năm trước, cũng vào khoảng thời gian cuối tháng 2 này, San San đã chủ động chia tay Minh Duy. Nỗi đau đó cứ theo San San suốt 1 năm nay, làm trái tim San San đau nhói mỗi ngày. Cố gắng lắm San San mới có thể sống như bây giờ, một cô bé suốt ngày cười nói, khuôn mặt lúc nào cũng đầy niềm vui. Nhưng mà gặp lại, quả thật mới biết, quên Minh Duy là điều không thể với San San, dù Minh Duy phản bội cô bé. Chia tay rồi, San San tìm mọi cách quên đi Minh Duy. Về nước, đốt hết ảnh, vứt hết những món quà của Minh Duy. Nhưng cuối cùng, hình ảnh Minh Duy bên cạnh cô bé vẫn theo cô bé từng ngày.

“Không được thế này nữa. Phải quên đi chứ” San San nhủ thầm, lau hết nước mắt rồi bước đi.

12. Chương 12

Mấy ngày sau đó, cả Hạo Nhiên lẫn Thiên Di đều tránh mặt nhau. Hạo Nhiên thì hẹn Minh Duy ra ngoài suốt, đêm thì về muộn. Còn Thiên Di thì lại kéo San San về nhà Hạo Nhiên thật sớm, khóa trái cửa phòng.

-“Di Di này.” San San khều khều hỏi Thiên Di

-“Ừm?”

-“Cậu không thích Hạo Nhiên đúng không?”

-“...” Thiên Di im lặng. Rồi cô bé leo lên giường.“Chuyện này tớ cũng đã nghĩ. Có thể nói là có xao xuyến. Nhưng chưa thích”

San San ra chiều suy nghĩ. Rồi đột nhiên. Cô bé nói

-“VẬY... nhường tớ nhé”

Câu nói của San San làm Thiên Di chột họng lại. Có gì đó len lỏi trong tim, làm Thiên Di khó chịu. Nhưng nó vẫn cố tỏ ra bình thường

-“Nếu cậu thật lòng.”

-“VẬY...đừng có tranh tớ đấy.”

.....

“Đại ca có tin nhắn” Chuông điện thoại của Minh Duy vang lên.

-“Vẫn còn để cái kiểu chuông quê mùa đó àh.” Hạo Nhiên càu nhàu, kéo cốc chanh leo lại gần

“Em xong rồi. Tới lượt anh đấy”

Minh Duy nuốt nước miếng. Làm không khéo lại án mạng chứ chẳng chơi. Nhưng mà vì hạnh phúc của thằng bạn ngây ngô,(còn vì người nhờ là San San), Minh Duy đánh liều

-“Ồ...Tôi...Hạo Nhiên... Ông...”

-“Này.” Hạo Nhiên gắt lên làm Minh Duy giật bản mình. “Ông không nói thẳng ra được hả? bị ngán lười àk?”

-“Hjx...tôi...Hạo Nhiên này, Ông có yêu em Di thật lòng không đấy”

-“...”Nghe Minh Duy hỏi, Hạo Nhiên im lặng. Hắn xoay xoay cốc nước trong tay.“Chắc không đâu. Chắc chỉ thấy thú vị thể thôi.”

-“Thế...tôi thưa em ý nhé.” Minh Duy cúi xuống. Còn đỏ mặt nữa. Đúng là không thể xem thường được kĩ năng nhập vai của ông này.

-“Sax.” Hạo Nhiên vừa nhấp một ngụm nước đã sặc ra cả.

-“Ông làm sao thế? Tôi nói thật mà. Tôi chăm em ý rồi đấy”

-“Nhưng mà...con bé đó...Ông không đùa đấy chứ? Nó có gì tốt đâu? Xinh bình thường, lại còn còn đồ, học hành cũng không giỏi, ơ...à...tướng ngủ còn xấu nữa”

Minh Duy lườm Hạo Nhiên làm hắn giật mình

-“Sao ông biết? ông vào xem em ý ngủ àk?”

-“Không. Tôi...tôi không có” Hạo Nhiên lấp bắp

-“Nhưng mà sao cần tôi. Không yêu thì nhường tôi đi. Tôi thích thế. Hay là ông yêu em ý rồi?”

-“Không. Chỉ không muốn ông mắc vạ thôi. Thích thì cứ thưa.”

-“Không đòi lại nhé.” Minh Duy hớn hờ. Nhưng Hạo Nhiên cau có. Không hiểu sao lại thấy khó chịu thể này. Bực mình thật

Giờ ăn trưa ngày hôm sai:

-“Anh Hạo Nhiên. Anh ăn cái này đi.” San San hồ hồ

-“Di Di. Há miệng ra nào.” Minh Duy cũng hớn hở không kém. Chỉ có 2 nhân vật chính là cau có nhìn đối phương

“Thật khó chịu quá đi mất. Con bé San San này, Trước giờ chưa thấy nó như thế bao giờ.” Thiên Di nhăn nhó

“Bực mình quá. Sao lại bực thế này không biết. Cái lão Minh Duy này. Muốn táng cho một trận quá đi mất. Cần gì làm quá như thế chứ”Hạo Nhiên cũng cau có nghĩ thầm.

Rồi cả 2, không ai bảo ai, há miệng ra nhận thức ăn đang được 2 người kia nâng niu trên đôi đũa, nhai thức ăn mà cứ như nhai kẻ thù, trong đầu chỉ có độc mỗi hình ảnh đáng ghét đang diễn ra trước mắt.

Chỉ có 2 con người bí mật nháy mắt với nhau.

.....

-“Này. Hôm nay là 8 tháng 3 đấy.” San San khều lấy miếng khoai tây chiên, nói với tới chỗ Thiên Di đang cầm cúi trên màn máy tính.

-“Thì sao?”

-“Còn sao nữa. Chẳng biết anh Hạo Nhiên tặng gì cho mình. Đạo này đã đỡ lạnh nhạt rồi. Chắc cũng xiêu xiêu” San San nói mà mắt cứ sầm soi thái độ Thiên Di dù chỉ nhìn thấy mỗi cái gáy. Còn Thiên Di thì tức điên người. Con nhỏ này còn khoe nữa. Thật không chấp nhận được. Nhưng mà nó vẫn cố nhin. Ngờ ngẩn thật. Có gì đâu chứ. Chẳng có gì hết. Hạo Nhiên chẳng là gì của nó. Nó chẳng mong Hạo Nhiên có người khác để nó tự do quá đi chứ.

-“Hạo Nhiên. Ông không mau chọn quà cho em San đi”

-“Để làm gì?”

-“Để tác hợp cho tôi với em Di”

-“Có liên quan gì đâu?”

-“Sao Lại không. Em di đổ tôi rồi. Chỉ ngại ông thôi. Dù gì vẫn là chồng chưa cưới mà. Ông phải tỏ rõ ra giúp tôi chứ”

-“Không thích”

-“Ghen hă?” Minh Duy, cũng như San San, sầm soi thái độ của Hạo Nhiên

-“Không. Tôi chọn là được chứ gì?” Hạo Nhiên nhăn nhó. “Chị ơi gói cho em cái gì đây cũng được”

- “Sao lại đi chung như này?” Hạo Nhiên với Thiên Di bất mãn ngồi nhìn đôi kia trong phòng xem phim.

- “Hẹn hò đôi. He” Cả San San và Minh Duy cũng đồng thanh đáp trả.

Bộ phim tình cảm bắt đầu với toàn những cảnh nóng mắt. Không gọi là cấm trẻ em dưới 18 tuổi nhưng với những người chưa có người yêu có thể gây ghen tị. Hạo Nhiên với Thiên Di thỉnh thoảng cứ lên nhìn nhau rồi quay đi thật nhanh. cứ thế suốt buổi chiếu phim, mặc cho suy nghĩ ngổn ngang trong lòng

“Hình như cô(anh) ấy không quan tâm.” Cả hai có cùng chung ý nghĩ. Ý tưởng lớn gặp nhau.

“không hiểu thế nào nhưng buồn quá.” Thiên Di thở dài thật nhẹ. “Mình làm sao thế không biết. San San tìm được người để yêu, đáng ra mình phải mừng mới đúng chứ. Có lẽ tình cảm của mình với Hạo Nhiên không chỉ đơn thuần là tình bạn. Mình là đứa ích kỷ mà. San San. Xin lỗi”

“Minh Duy cũng tốt mà. Chắc cô ấy hạnh phúc lắm. Đẹp trai, học giỏi, có yêu cũng không bị gọi ra hằng ngày như làm vị hôn thê của mình. Như thế này thật may quá. Nhưng mà Sao mà đau quá.”

Ngồi trong công viên, Hạo Nhiên và Thiên Di cứ im lặng nghe San San với Minh Duy riu rít, thỉnh thoảng chỉ cười gượng một cái.

- “E hèm.” Minh Duy, sau khi nhìn thấy cái gật đầy ẩn ý của San San liền lấy giọng. “Hạo Nhiên. Ông có quà cho San San mà. Tặng đi chứ”

- “Ồ. ừ” Hạo Nhiên như nhớ ra điều gì, đưa tay rút hộp quà nhỏ trong túi ra, đưa cho San San mà không nhìn lấy một cái. Minh Duy xúm xít giục.

- “San San. Mở liền đi”

San San hiểu ý. Cố ý mở chiếc hộp vuông nhỏ nhỏ ra.

- “woa ..” San San và Minh Duy kêu lên, nhìn chiếc nhẫn đang lấp lánh. Minh Duy còn chêm thêm vào, cố ý nói rõ ràng để Thiên Di đang len lén nhìn chiếc nhẫn, có vẻ không vui

- “Ông cũng được phết đấy. Còn có dòng chữ ‘làm bạn gái anh nhé nữa chứ’. Cái thằng chỉ được cái hay ngượng”

Minh Duy bắn ra một tràng, còn Hạo Nhiên thì ngơ ngác nhìn món quà. Không ngờ chị bán hàng cũng có ý chọn chiếc nhẫn như nhẫn cầu hôn như thế.(Thực ra là có người mua chuộc). Nhưng rồi Hạo Nhiên cũng ậm ừ cho qua chuyện

- “VẬY. Đến lượt tôi.” Minh Duy nói to. rồi đi về phía Thiên Di đang ngồi trước con mắt tròn xoe của Hạo Nhiên. Hạo Nhiên thì cứ như á khẩu vậy. Nhìn mà tội. Minh Duy đến trước mặt Thiên Di, quỳ xuống, còn San San vẫn đứng yên.

- “Làm bạn gái anh nhé” Minh Duy mỉm cười, rút chiếc nhẫn ra. Nhưng đúng cái giây phút Minh Duy sắp đeo nhẫn vào ngón tay Thiên Di, bất kể nó chưa đồng ý, Thì Hạo Nhiên hét lên, mặt bừng bừng sát khí.

- “Tôi cấm ông đấy Minh Duy”

Cả 6 con mắt, trong đó 2 cặp thì chỉ giả vờ, mở to nhìn Hạo Nhiên.

- “Không được lại gần nó.” Hạo Nhiên phùng phùng tiến tới, kéo tay Thiên Di ra xa khỏi Minh Duy, mắt lườm lườm. Mặc cho cả 3 con người nhìn hấn y như nhìn người ngoài hành tinh

- “Tại sao?” Thiên Di ngạc nhiên hỏi hấn, mắt mở to.

“Sao lại mở to mắt thế chứ. Dễ thương thế này ” Hạo Nhiên đỏ mặt quay đi.

- “Vì em là vợ chưa cưới của anh” Hạo Nhiên lí nhí

- “Gì cơ? Em nghe không rõ.” Thiên Di hỏi lại

- “Anh bảo vì em là vợ chưa cưới của anh” Hạo Nhiên hét lên. Nhưng Thiên Di chỉ khẽ nhún vai

- “Chỉ là vợ chưa cưới thôi mà. Với anh thì cũng có quan trọng gì đâu”. Rồi Thiên Di quay đi. Trong lòng hấn nó sẽ mãi chỉ là vợ chưa cưới, do ba mẹ sắp đặt. Không hơn không kém. Nó đau khi phải nghĩ như thế. Nhưng nó không muốn ép một trái tim. Nó giấu đi những giọt nước trên mi, cúi gằm mặt xuống bước đi. Nhưng một bàn tay nắm lấy tay nó, giữ chặt, khiến cho nó giật người lại, mắt lại mở to khi 2 đôi môi mềm lại chạm nhau.

Hạo Nhiên cứ hôn nó như thế, giữ chặt nó như thế. Nó vừa muốn đẩy ra, nhưng lại vừa muốn như thế này mãi.

Hạo Nhiên khẽ đẩy nó ra, giữ lấy vai nó, thì thầm

- “Anh không phải chỉ vì em là vợ chưa cưới.”

13. Chương 13

- “Thế vì cái gì anh lại thế này.” Thiên Di lấp bắp. Nhưng Hạo Nhiên chỉ im lặng, làm cho Thiên Di chùng xuống. Cuối cùng là vẫn như thế.

- “Không nói được đúng không? Vì không đủ quan trọng đúng không?” Nó thở dài, gạt tay Hạo Nhiên ra. Nhưng Hạo Nhiên, một lần nữa lại nắm chặt nó

- “Không. Vì anh yêu em”

San San đưa tay lên bụm lấy miệng, Còn Minh Duy thì quay sang nhìn cô bé, ánh mắt long lanh đầy yêu thương

Nó đứng lặng người. Cảm giác này lần đầu mới gặp. Tim đập nhanh, mắt mở to. Cảm giác như điện chạy khắp người. Còn thấy rất vui. Khuôn mặt của Hạo Nhiên dần đỏ ửng lên. Rồi hắn thì thào vào tai nó

- “Làm bạn gái anh nhé.”

Thiên Di cười. Gật nhẹ. San San rên lên một tiếng đầy phấn khích, chạy lại ôm chầm lấy nó.

- “Tuyệt qua Di Di”. Nhưng Thiên Di nhú mày

- “Này. Đáng lẽ cậu phải buồn chứ. Còn anh nữa Minh Duy. Sao 2 người lại như thế? Hay là ”

Tránh cái lườm đút mắt của cả Thiên Di với Hạo Nhiên, San San và Minh Duy chớp chớp mắt nhìn trời nhìn mây, lú lo

- “San San. Cây này đẹp nhỉ.”

- “À. Vâng. Cây đẹp thật đấy. Trời đẹp mây đẹp.”

Hạo Nhiên với Thiên Di bật cười. Kéo cả 2 đứa bạn đang nai con ngơ ngác đi.

.

Sáng hôm sau đến lớp, mặt Thiên Di cứ cười toe. Làm San San phải phát ngán mà kêu lên

- “Cậu có thôi đi không hả? Làm người ta ghen tị quá đi. . Bây giờ có người yêu rồi. Chẳng mấy chốc mà quên bạn bè cho xem”

- “Đâu có.” Thiên Di đỏ mặt. “San San iu quý. Tớ có quên đâu”

- “Còn thế nữa. Chẳng quên là gì.”

- “Àk này San San. Đi với tớ một chút” Nói rồi Thiên Di kéo tuột San San, chạy ra khỏi lớp.

- “Hẹn tớ ra đây có chuyện gì thế?” Thiên Di cười mỉm hỏi Phong Linh.

- “Tớ tớ có thể nhờ cậu một chuyện được không?” Phong Linh ấp úng

- “Hj. Giúp được tớ sẽ giúp.”

- “Có có thể cho tớ mượn ít tiền được không?”

- “Cậu cần tiền àk? Để làm gì thế?” Thiên Di hỏi Phong Linh, nhưng cô bé chỉ cúi gầm mặt, im lặng. Thiên Di đàn nói.

- “Thôi. cậu không muốn nói thì thôi vậy. Cậu cần bao nhiêu?”

- “15 triệu Có được không vậy?”

- “Sáng nay Mai hương cũng vừa trả tớ xong. Hj.” Nói rồi nó rút tiền ra đưa cho Phong Linh.

- “Cảm ơn. tớ sẽ trả cho cậu sau.”. Phong inh cảm ơn rồi quay người bước đi. Thiên Di kéo tay San San về lớp, không để ý cái nhìn bí ẩn San San dành cho Phong Linh.

.

Lúc ra về, San San với Thiên Di đã thấy Hạo Nhiên đứng cạnh Minh Duy ở cổng trường. Minh Duy gật đầu với San San, nhưng cô bé làm lơ

- “Vợ yêu của anh. Mệt không?” Hạo Nhiên cười tươi rói, chạy lại định ôm lấy Thiên Di, nhưng cánh tay đang ra chột chối với, không thể di chuyển thêm do lực cản của chân Thiên Di

- “Làm gì thế hả?” Nó nhăn mặt hỏi Hạo Nhiên đứng lui lại, vừa phủi áo, vừa phụng phịu

- “Ôm vợ yêu mà”

- “Ai khiến thế”

- “Anh chứ ai.”
- “Anh muốn chết hả?”
- “Không?”
- “thế lần sau đừng làm thế ở những nơi trong sáng như này nữa”
- “Có”
- “Anh nói gì cơ?”
- “Có nói gì đâu”

Hạo Nhiên nhe răng cười, kéo Thiên Di vào trong xe. San San với Minh Duy cũng bật cười, ngồi vào trong xe.

- “Cô định để thế này à?” Thanh Phong nheo mắt hỏi Bằng Bằng.
- “Anh nghĩ tôi sẽ để thế à?”
- “Chắc chắn là không rồi” Thanh Phong cười mỉm, Bằng Bằng cũng cười nhạt.
- “Bây giờ làm thế này. Anh thành công, tôi sẽ cho anh con bé đó”

Trong quán cà phê, 2 cái đầu chụm vào nhau, thỉnh thoảng lại cười ha hả làm cả quán phải giật mình.

- “Thiên Di” Thanh Phong chạy theo Thiên Di đang đi dạo một mình ở sân sau
- “Dạ?”
- “Sao buồn vậy cô bé?” Thanh Phong cười mỉm thật đẹp làm Thiên Di cũng phải đỏ mặt
- “Không sao. Em chỉ suy nghĩ mấy chuyện thôi”
- “Hj. Chiều nay đi với anh một chút được không?”
- “Đi đâu vậy ạ?”
- “Bí mật. Hj. Đi chứ?”
- “Vâng. Cũng được thôi.”

.

Hạo Nhiên ngồi trong lớp, đột nhiên cảm thấy bất an. Không hiểu sao lại cảm thấy như vậy.

San San đang mua đồ ăn sáng cho Di ở canteen cũng cảm thấy y như vậy.

Chiều hôm đó, Thanh Phong chờ Thiên Di ở công viên gần trường. Vì Thanh Phong nói chuyện này là tạo bất ngờ cho Hạo Nhiên nên Thiên Di chỉ nói với Hạo Nhiên là nó có chuyện đi với San San.

- “Hj. Chờ em lâu không anh?” Thiên Di cười mỉm.
- “Không có gì. Lên xe đi em”

Thanh Phong lái chiếc xe thể thao, đưa Thiên Di băng qua những con đường. Thiên Di thì cứ lú lo, không nhận ra nụ cười nham hiểm trên môi Thanh phong.

Đến một ngôi nhà ngoại ô ở một vùng đất hẻo lánh, Thanh Phong dừng xe, mở cửa cho Thiên Di bước ra

- “Đây là nơi nào vậy anh?”
- “Cứ vào đi đã.” Thanh Phong mỉm cười bí ẩn rồi kéo Thiên Di vào trong, bỏ qua một bóng đen bí ẩn

Ngôi nhà có vẻ hơi cổ kính nhưng bên trong rất sạch sẽ. Vừa bước vào phòng khách, Thiên Di đã nhìn thấy bóng một người con gái, rất quen

.

- “Minh Duy. Ông ghé qua nhà San San rồi sang nhà tôi. Nhanh lên” Hạo Nhiên hét vào điện thoại. Một lúc sau Minh Duy kéo San San chạy ra khỏi xe, chạy vài nhà Hạo Nhiên

- “Có chuyện gì thế?” San San vừa chạy vừa hỏi.

- “Anh không biết. Hạo Nhiên, nó có chuyện gì đó. Gấp lắm”

Hai người vừa chạy đến bậc cửa thì gặp Hạo Nhiên chạy ra, ném cho Minh Duy một cái chìa khóa xe máy.

- “Chở San San đi theo tôi. Thiên Di gặp chuyện rồi”

.

14. Chương 14

- “Băng Băng?” Thiên Di ngạc nhiên. Sao Băng Băng lại ở đây? Chuyện này là như thế nào? “Anh Thanh Phong? Chuyện gì đây?” Thiên Di quay lại nhìn Thanh Phong, nhưng hắn chỉ cười nham hiểm.

Băng Băng đứng dậy, cười mỉm

- “Mày ngạc nhiên lắm phải không Thiên Di? Tao đã nói với mày rồi. Tránh xa anh Hạo Nhiên của tao ra. Sao mày cứ không nghe làm gì.”

Thiên Di bây giờ mới hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nó không thể ngờ Thanh Phong lại là người hại nó. Dù mới quen nhưng qua cử chỉ, nó cứ ngỡ Thanh Phong là người rất tốt. Nhưng lúc này không phải là lúc nó để nó bàng hoàng. Băng Băng búng tay. Một đám xã hội đen bước ra. Dù nó rất khỏe, dù đánh nhau với nó không là vấn đề, nhưng chừng này là quá nhiều. Hơn nữa, bọn này chắc là vệ sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp. Đánh như thế này nó thua là cái chắc.

Nó vùng chạy về phía cầu thang, chạy ra cánh đồng hoang trước nhà. Bọn kia chạy theo sau nó. Sát lắm. Nó cố chạy. Nhưng rồi, nó vấp ngã. Đau điếng. Nhưng bây giờ, nếu nó lo cho cái chân thì mạng nó chắc gì còn giữ được. Nó đứng dậy, chờ đợi.

bọn xã hội đen kia xông vào nó, trừ một người. Nó chống trả. Dùng hết tất cả sức lực mà nó có. Nó phải về với Hạo Nhiên. Nó không muốn để người mà nó yêu thương phải lo lắng. Nếu nó có chuyện, Hạo Nhiên chắc chắn sẽ rất rất đau khổ. Bằng mọi giá, nó phải sống sót. Ý nghĩ đó giúp nó như có thêm sức mạnh. Lần lượt, một cách khó khăn, từng tên gục xuống trước mắt nó. Cuối cùng, đám xã hội đen nằm im, không động đậy. Chỉ còn một tên

Tên trùm nhìn nó cười đều.

- “Mày cũng không vừa. Nhưng mày phải biết, để tồn tại, chừng đó là quá ít.”

Tên đó lao nhanh vào nó. Quá nhanh. Tới nỗi nó không kịp phòng vệ. Chống trả được mấy đòn của tên đó, nó bắt đầu kiệt sức. Tên trùm đó không đánh vào mặt nó. Vì lý do gì? Nó không thể hiểu. Chừng đó không thể làm Băng Băng hả giận. Nó lùi dần, càng lúc càng yếu thế. Tên kia càng đánh càng hăng máu. Cuối cùng, nó gục xuống.

- “Tới lượt anh đẩy Thanh Phong.” Băng Băng cười mỉm, lên tiếng. Thanh Phong vụt đi như một con hổ đói mồi. Từng bước một tiến dần về Thiên Di. Thiên Di không đủ sức kháng cự nữa. Nhưng nó mang máng hiểu ra, chuyện gì sẽ xảy ra với nó.

Thanh Phong nhào vào nó, mơn trớn khiến nó ớn lạnh cả người. Nó cố hét lên, vùng vẫy bằng chút sức lực cuối cùng của nó. Băng Băng cùng đám người kia cười lớn rồi kéo nhau vào nhà ăn mừng. Chỉ còn nó với một con hổ đói. Nó sợ hãi. Trước giờ chưa bao giờ nó cảm thấy bất lực như thế này. Không thể vùng vẫy. Đến hét lên cũng không thể. từng chiếc cúc áo của nó bị tháo ra. Đôi tay nó bị giữ chặt. Trong đầu nó chỉ vang lên tên của Hạo Nhiên.

Rồi nó nghe thấy Hạo Nhiên hét lên. Nó thấy Thanh Phong giật mình buông nó ra, thấy Hạo Nhiên lao vào Thanh Phong, điên cuồng.

Đôi mắt Hạo Nhiên đỏ ngầu. Hắn lao vào Thanh Phong như cố giết bằng được Thanh Phong. San San chạy lại đỡ Thiên Di, khoác cho nó chiếc áo Minh Duy đưa cho. Minh Duy cố cản Hạo Nhiên đang đánh Thanh Phong một cách điên cuồng lại. Đôi mắt Hạo Nhiên đục ngầu, khô khốc. Thiên Di hoảng loạn trong tay San San. Nó run rẩy, nhìn chăm chăm vào khoảng không. Rồi dần dần, nó lịm đi, mặc cho San San vừa gọi tên nó vừa khóc.

Hạo Nhiên nắm chặt tay nó, nhìn nó nằm yên trên chiếc giường trong phòng VIP của bệnh viện. Đôi mắt hắn không một chút nước lắng đọng. Không cả sự lo lắng xót xa. Chỉ là một đôi mắt trống rỗng vô hồn. Hắn vẫn bàng hoàng về những gì Thiên Di phải chịu đựng. Hắn đau. Thật sự rất đau. Nhìn thấy người con gái mình yêu bị hành hạ như thế, ai có thể không đau. Nhưng hắn biết, nỗi đau hắn chịu đựng không thể bằng một góc mà Thiên Di phải chịu. Thiên Di đã nằm hôn mê như thế suốt 3 ngày rồi. Hắn cũng ngồi yên như thế suốt 3 ngày, không ăn không uống. Thanh Phong và Băng Băng suýt nữa đã bị hắn tổng vào tù. Nhưng San San và Minh Duy đã ngăn hắn lại. Nếu hắn làm như thế thì những tai tiếng mà Thiên Di phải chịu sẽ khủng khiếp như thế nào. Thanh Phong và Băng Băng cũng tỏ ra biết lỗi. Nhưng dù có chết đi hắn vẫn không thể tha thứ cho 2 con người đó. Hắn cũng không thể để Thiên Di chịu đựng bất kì lời đồn độc địa nào. Nhân lúc Hạo Nhiên im lặng, San San với Minh Duy đã đuổi 2 người kia đi, cấm 2 người đó không bao giờ được lại gần Thiên Di nữa.

Hạo Nhiên im lặng ngồi ngắm Thiên Di. Khuôn mặt nó dường như vẫn còn nguyên nét hài hùng. Hắn đau lòng lắm. Không biết phải làm gì để có thể giúp Thiên Di.

- “Anh phải làm gì đây Thiên Di? Đến bao giờ em mới tỉnh dậy? Xin em. Đừng để anh phải chịu đựng nỗi sợ hãi này thêm nữa.”

Nước mắt Hạo Nhiên rơi xuống cánh tay nó. Đúng lúc đó, ngón tay nó khẽ động đậy. Hạo Nhiên đứng bật lên, thở gấp. Rồi Hạo Nhiên lay mạnh nó.

- “Thiên Di. Mở mắt đi em. Anh đây Thiên Di. Em mở mắt ra nhìn anh đi. Bác sĩ? Bác Sĩ?”

- “Đây là đâu thế này” Thiên Di mở mắt, ngạc nhiên. Xung quanh nó là một căn phòng chủ đạo màu trắng. Một lúc sau, có 2 người đàn ông cùng một cô y tá chạy vào. Một trong 2 người đàn ông là một bác sĩ. Ông bác sĩ tiến hành kiểm tra. Sau đó hỏi Thiên Di mấy câu hỏi. Còn Hạo Nhiên đứng người, càng lúc càng bàng hoàng.

- “Thiên Di. Em ?” Hạo Nhiên sững người hỏi. Đúng lúc đó thì San San với Minh Duy chạy vào. San San bật khóc, ôm chầm lấy nó

- “Con bé này. Làm tớ lo quá. Sao cậu lại ngốc thế hả?”

Minh Duy quay qua Hạo Nhiên đang đứng sững,

- “Ông làm sao thế? Vợ chưa cưới tỉnh mà không mừng à?”

Hạo Nhiên chưa kịp trả lời thì Thiên Di lên tiếng

- “Vợ chưa cưới? Ai?”

Câu nói của Thiên Di làm San San đang khóc thì dừng lại. Còn Minh Duy thì cũng chết đứng như Hạo Nhiên. San San lay mạnh Thiên Di

- “Di Di. Cậu làm sao thế? Cậu đừng có dọa tớ”

- “San San. Cậu sao vậy? Nói cho mình biết. Mình đang ở đâu thế? 2 người kia là ai?” Thiên Di ngơ ngác nhìn San San.

- “Thiên Di. Em em không nhớ anh à?” Giọng Hạo Nhiên run run.

Cả 3 người trao đổi với nhau một cái nhìn lo ngại. Thiên Di mất trí nhớ

.

- “Tiểu Thư bị mất trí nhớ tạm thời.”

- “Bác sĩ Kim. Ông nói vậy là sao?” Hạo Nhiên hỏi, giọng run run

- "Thế này nhé. Cậu Hạo Nhiên. Trí nhớ của chúng ta như một cái tủ vậy. Nó gồm những ngăn tủ khác nhau. Những ngăn tủ này chứa từng phần kí ức. Khi một ngăn tủ đóng sập lại do một tác động lớn, tạm thời chúng ta sẽ không thể nhớ được phần kí ức đó.

- "Vậy vậy bao giờ cô ấy nhớ lại?"

- "Chuyện này Tôi đã kiểm tra kỹ. Tiểu thư ngoài mất trí ra chỉ bị thương ngoài da. Về nhà tĩnh dưỡng vài hôm sẽ khỏi. Còn chuyện mất trí Cái đó Tiểu thư có thể nhớ lại, hoặc không bao giờ nữa."

Hạo Nhiên thờ thần bước vào phòng bệnh, nơi San San đang giúp Thiên Di thu dọn đồ để về. Nhìn thấy Hạo Nhiên, San San liền hỏi.

- "Thế nào rồi anh?"

Hạo Nhiên im lặng nhìn San San, Minh Duy, rồi nhìn Thiên Di. Nó đang gặm nhấm một cái bánh ngon lành, nhìn Hạo Nhiên với ánh mắt ngây thơ. Hạo Nhiên thở dài.

- "Có thời gian anh nói cho em. Minh Duy, ông gọi cho tài xế nhà tôi hộ tôi."

Ngồi trên xe, Thiên Di cứ nhìn Hạo Nhiên chăm chăm. Hạo Nhiên chẳng còn tâm trí nào mà đỏ mặt nữa. Đột nhiên, Thiên Di lên tiếng

- "Anh"

Hạo Nhiên quay sang nhìn Thiên Di với đôi mắt mệt mỏi

- "Ừk. Sao vậy vợ?"

- "Anh là chồng chưa cưới của em hả?"

- "Ừ."

- "Sao em chẳng nhớ gì hết"

Hạo Nhiên cười gượng.

- "Từ từ sẽ nhớ ra thôi vợ."

- "Em muốn về nhà ba mẹ nuôi"

Cả Hạo Nhiên, San San và Minh Duy trở mắt nhìn Thiên Di. Nhưng Thiên Di chỉ điềm nhiên ăn tiếp gói khoai tây chiên, còn với tay dứt cho Hạo Nhiên một cái

- "Sao thế? Em khỏe rồi. Mình đi nhé" Rồi nó quay sang nhìn Hạo Nhiên, cười một cái. Làm Hạo Nhiên vừa gật đầu, vừa đỏ mặt nghĩ thầm. "Đễ thương thế này, mình chết chắc rồi."

.

- "Ba! Mẹ" . Vừa thấy ba mẹ, nó đã hét toáng lên. Ba mẹ nó, vốn đang cãi nhau, ngạc nhiên nhìn ra, rồi cũng hét lên

- "Con gái yêu."

Cả 3 tút tút ôm chầm lấy nhau, mãi mới chịu buông nhau ra, kéo nó ngồi xuống. Hạo Nhiên, San San và Minh Duy thì xin phép ra ngoài để mọi người nói chuyện.

- "Bác sĩ nói sao anh?" San San hỏi khi ra phía ngoài. Hạo Nhiên thở dài, nhìn quanh khu ổ chuột ảm ứ.

- "Cô ấy bị mất trí nhớ tạm thời"

- "Vậy sao lại còn nhớ em, chỉ quên anh với Minh Duy?"

- "Bác sĩ nói chỉ một phần trí nhớ bị mất thôi. Còn nói có thể tính cách sẽ thay đổi một chút"

- "Vậy có nói làm thế nào cho cô ấy nhớ lại không?" Minh Duy lên tiếng

- " " Hạo Nhiên khẽ nhìn San San và Minh Duy. "Thời gian. Nhưng tớ không muốn."

- “Sao lại thế?” Cả San San lẫn Minh Duy ngạc nhiên
- “Anh không muốn cô ấy bị ám ảnh chuyện mấy hôm trước.”

San San với Minh Duy im lặng. Hạo Nhiên lại lên tiếng.

- “Anh đã báo với 2 bác. Chắc bây giờ họ cũng về tới nhà anh rồi. 2 người họ tạm thời sẽ chuyển tới nhà anh. San San, Minh Duy. Cả 2 người cũng chuyển tới luôn đi”
- “Làm gì thế” San San với Minh Duy tò mò.
- “Càng nhiều người ở bên cạnh Thiên Di lúc này càng tốt”

.

Về tới nhà, Thiên Di đã thấy bố mẹ nó đứng chờ ở cổng

- “Ba! Mẹ.” Thiên Di mừng rỡ chạy lại ôm chầm lấy ba mẹ nó, ríu rít
- “Con nhớ ba mẹ quá đi mất”
- “Ba mẹ cũng thế.” Ba mẹ nó tươi cười nhìn nó. “Con đỡ rồi. Thật may mắn quá. Hạo Nhiên đã nói hết với ba mẹ rồi”
- “Vào nhà đi đã. Cả nhà định đứng ở đây thế này à?”

Mọi người cười vui vẻ bước vào nhà sau. Sau 3 ngày mệt mỏi lo âu, ai cũng có vẻ tiêu tụy đi nhiều. Ba mẹ Thiên Di thì nhìn nó âu yếm, khuôn mặt có vẻ còn lo nhưng không đậm nữa. Chỉ có Hạo Nhiên, nụ cười trên môi không giấu nổi nỗi buồn trong lòng.

- “Ba mẹ về vội quá. Không mua được gì cho con gái. Mai mẹ con mình đi chọn nhé.” Mẹ nó âu yếm vuốt tóc nó. Nhưng Thiên Di chỉ cười.
- “Không cần đâu mẹ. Ba mẹ về là con mừng rồi. Nhớ ba mẹ quá đi mất.”
- “Ba mẹ cũng thế.” Ba nó nhẹ cười.

San San với Minh Duy đã về nhà thu dọn đồ đạc. Trong nhà chỉ còn lại Hạo Nhiên, Thiên Di với ba mẹ nó. Không khí ấm cúng tràn ngập khắp ngôi nhà.

* * *

Tối hôm đó, Hạo Nhiên đang nằm trong phòng thì có tiếng gõ cửa, mẹ Thiên Di bước vào, tươi cười.

- “Cháu nói chuyện với bác một chút được không?”

Hạo Nhiên ngồi dậy, đáp

- “Dạ vâng”

Mẹ Thiên Di cầm đĩa táo đặt trên bàn Hạo Nhiên, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, mỉm cười nhìn hắn

- “Thiên Di, con bé nó chịu khổ nhiều rồi.”

Câu nói của mẹ Thiên Di làm Hạo Nhiên im lặng. Không phải ngạc nhiên gì, vì sự thật đúng là như thế

- “Từ nhỏ nó đã không ở cạnh ba mẹ để, cũng không được ăn no mặc ấm. Bây giờ còn phải chịu đựng chuyện này ”
- “Cháu cũng muốn nói với bác chuyện này. Chuyện Thiên Di mất trí nhớ. Nếu bác đồng ý, có thể để cô ấy như hiện nay được không ạ?”
- ” ” Mẹ Thiên Di im lặng. Bà không biết nên làm như thế nào mới đúng. Con bà xảy ra những chuyện như vậy, bà cũng không biết phải làm gì cho nó. “Chuyện này. Không phải cứ muốn là được cháu ạ. Chuyện gì cũng có cái số của nó cả. Cứ để một thời gian đã cháu”
- “Dạ vâng”

- “Nhưng có chuyện này ”

- “Vâng. Bác nói đi Ạ.”

Mẹ Thiên Di nhìn thẳng vào mắt Hạo Nhiên

- “Có phải nguyên nhân chuyện này là do cháu không?”

Câu hỏi của mẹ Hạo Nhiên làm Hạo Nhiên có phần sợ hãi. Bằng Bằng là người gây ra chuyện này. Nguyên nhân chắc chắn là do hắn. Hắn muốn bảo vệ Thiên Di. Nhưng cuối cùng là nó vẫn gặp chuyện.

- “Cháu không phải ngại đâu.”

- “Dạ. Đúng là nguyên nhân sâu xa là do cháu”

- “Bác không muốn sau này có chuyện như thế này nữa” Mẹ Thiên Di rắn giọng

- “Dạ. Cháu hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra với Thiên Di nữa đâu Ạ.”

- “Nếu có chuyện gì nữa, bác e là, hôn ước cũng không có tác dụng gì nữa”

Thiên Di chuồn nhẹ về phòng. Nó có thể hiểu sao mẹ nó lại làm như thế. Đầu óc nó bây giờ không hề có chút hình bóng nào về Hạo Nhiên nữa. Nó tò mò. Chuyện gì đã xảy ra với nó. Nó thật sự không thể nhớ. Nó đứng lặng trước cửa phòng. Bỗng chuông điện thoại của San San ở trên giường bỗng vang lên làm Thiên Di chợt tỉnh. Nó lại gần giường, với tay lấy chiếc điện thoại, gọi San San.

- “San San. Điện thoại này.”

- “Tớ đang mặc đồ. Cậu nghe hộ tớ đi” Tiếng San San trong phòng tắm vọng ra

Trên màn hình hiện lên dòng chữ S2 đang gọi. Kèm theo đó là hình của Minh Duy. Thiên Di trở mắt nhìn. Đây chẳng phải là tên lúc sáng sao. Có vẻ như là bạn thân của Hạo Nhiên. Sao lại là S2 của San San. Bỗng nhiên San San chạy từ phòng tắm ra, mặt có vẻ hoảng hốt, giật lấy chiếc điện thoại trên tay Thiên Di.

- “Cậu cậu thấy gì chưa thế?” San San lắp bắp. Nhưng cái nhìn lờ mờ của Thiên Di làm cô bé hơi ớn lạnh

- “San San . Cậu Cậu thích Minh Duy hả?” Thiên Di cười cười nhìn San San, khuôn mặt có phần nham hiểm. Làm San San đỏ mặt

- “Đâu Đâu có ”

- “San San. Cậu giấu mình nữa hả? Mình có phải là bạn thân cậu không đấy?”

Thiên Di hỏi dò. Nhưng San San cứ chối đây đẩy.

- “Không có mà.”

Thiên Di mím môi rồi cười một cái thật tươi, kêu lên thật to

- “Anh Minh Duy ơi ”

San San tái mặt bịt chặt lấy miệng Thiên Di

- “Tớ nói. Tớ nói. Cậu gọi cái gì chứ”

Thiên Di gạt tay San San ra, cười đều một cái.

- “Ai bảo giấu tớ làm chi? Nói đi nào”

Thiên Di kéo San San ngồi xuống giường, với tay lấy đĩa táo mẹ nó mới mang lên. San San đành ngồi xuống, nhún vai một cái

- “Thật ra, cách đây một năm, tớ có sang du học bên Mĩ”

- “Rồi sao nữa?”

- “Tớ quen anh Minh Duy ở bên đó. Tình cờ thôi. Quen nhau. Rồi yêu nhau.”

- “VẬY..tức là bây giờ 2 người đang tìm hiểu nhau hả?” Thiên Di phần khích nhìn San San. Nhưng cô bé chỉ lắc đầu, cười buồn.
 - “Không. Có một hôm, tình cờ, tớ nhìn thấy anh ấy đi với người cũ. Thật sự rất shock. Vì anh ấy nói không có quan hệ gì nữa”
 - “rồi sao nữa?”
 - “Rồi chia tay. Tớ về nước. Thế thôi”
- San San nhìn Thiên Di cười. Nhưng Thiên Di nhăn mặt cốc vào đầu San San một cái
- “San San ngốc”
 - “Ái” San San kêu lên. “Sao lại đánh tớ?”
 - “Cậu có yêu Minh Duy thật không đấy?”
 - “Có mà.” San San đỏ mặt
 - “Tới bây giờ còn yêu đúng không.”
 - “Ồ ”

15. Chương 15

- “Sao không nghe Minh Duy giải thích đã?”
 - “Phù.” San San thờ dãi. “Tớ không muốn nghe đâu. Tớ sợ lắm”
 - “Không thấy tiếc hả?”
 - “Còn hơn là nghe người ta nói anh xin lỗi, anh không quên được người đó”
- Thiên Di lắc đầu. Con bé San San này. Đúng là ngốc thật mà. Tình yêu đâu có dễ kiếm chứ. Cứ bỏ lỡ như vậy thì còn gì là đời nữa. Chuyện này nó phải làm rõ mới được.
- Sáng hôm sau, nó đang lò dò chuẩn bị quần áo thì San San cũng tỉnh giấc. Cô bé ngái ngủ
- “Cậu đi đâu thế?”
 - “Đi học chứ đi đâu.”
 - “cậu ngốc đấy àk. Anh Hạo Nhiên không cho đi đâu.”
 - “Cái gì mà không cho chứ. Cậu mau dậy đi.”
- Thiên Di ôm cặp bước ra khỏi phòng. Còn San San thì yên chí ngủ tiếp. Một lát sau, bên ngoài đã vọng vào giọng Hạo Nhiên.
- “Vào phòng.”
- Kế theo đó là thấy Thiên Di mặt bí xị ôm cặp vào phòng.
- “Đấy. Tớ nói có sai đâu.” San San cười. “Sao cậu dậy sớm thế?”
 - “Tớ có ngủ được chút nào đâu.”
- Thiên Di thở dài. Mặc dù không có gì quan trọng, nhưng nó vẫn muốn nhớ lại những chuyện trước đó. Tất cả mọi người đều bảo nó quên đi. Đừng nhớ quá khứ. Quên được cũng có sao. Nhưng nó vẫn muốn nhớ lại. Kí ức về Hạo Nhiên, dù là một giây thôi, nó cũng không bao giờ muốn quên
- Lúc nó và San San xuống phòng ăn thì Hạo Nhiên với Minh Duy đang cười nói rôm rả. Vừa thấy nó, Hạo Nhiên đã tươi cười.
- “Vợ yêu. Ngồi xuống đây.” Nói rồi chỉ vào cái ghế trống một bên hẳn. Nhìn cái nụ cười đầy sắc ép buộc, nó ngao ngán ngồi xuống.

- “Sáng ra mà anh làm sao thế?”

- “Có sao đâu. Ăn sáng đi.”

Ăn sáng xong, cả 4 đứa kéo nhau lên phòng Thiên Di chơi. Vì Thiên Di chưa đi học được, đúng hơn là Hạo Nhiên chưa cho nó đi đâu, cả 4 đứa quyết định nghỉ ở nhà vài hôm. Mẹ nó ăn sáng xong đã đi cùng ba nó vào công ti. Nhì khi nhìn ba mẹ nó hạnh phúc, nó chỉ thầm ước sau này nó và Hạo Nhiên cũng được như thế.

- “Chơi gì bây giờ?” San San trèo lên giường, hỏi

- “Chẳng biết nữa.” Minh Duy nhún vai. Cuối cùng, Hạo Nhiên đề nghị.

- “Xem phim nhé.”

- “Phim gì?” Cả 3 đứa đồng thanh.

- “Phim kinh dị.” Hạo Nhiên nhe răng cười.

.

- “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Hạo Nhiên hét lên khi khuôn mặt sứt sẹo đầy máu của cô gái hiện lên trên màn hình. San San thì nhắm tịt mắt ôm chặt lấy Minh Duy, đến hết còn không dám

- “Tắt đi Thiên Di.” Hạo Nhiên với San San hét lên. Nhưng Thiên Di cười ngặt nghẽo.

- “Cái này có phải ý tưởng của em đâu. Đã làm gì thì phải làm cho xong chứ.”

Hạo Nhiên đáp trả

- “Anh không biết nó đáng sợ như thế này.”

Minh Duy thì im thin thít, mặt hớn hở. Được người đẹp ôm cứng thế chẳng hớn hở thì là gì. Xem phim chán, cả bọn quay ra lục lọi cái tủ lạnh. Sắp hết hoa quả, snack, cả bia lên bàn rồi thì nhau ăn uống

- “Hạo Nhiên. Cái mặt ông lúc nãy chẳng khác gì con khỉ ăn ớt. Mắt mĩu nhắm tịt, giữ khư khư tay Thiên Di. Tôi nhìn mà cười không ra hơi.” Minh Duy cười ha hả, chọc Hạo Nhiên đỏ mặt

- “Ông muốn chết đó hả? Có mà không dám cười, sợ em San không ôm nữa thì có.”

San San nghe nhắc tên cũng đỏ mặt. Thiên Di thì nhìn San San với Minh Duy, cười cười.

- “Mặt San San cũng hài không kém. Có dám mở mắt ra đâu. Ôm Minh Duy chặt thật chặt.” Thiên Di nói, rồi ép cho San San uống thêm một cốc bia.

Chỉ sau 2 cốc bia, mặt San San đã đỏ bừng. Thiên Di cảm thấy đã đến lúc, liền đề nghị

- “Bây giờ chơi trò chơi nhé.”

- “Trò gì?” Ba người kia đồng thanh. San San thì nắc lên một tiếng

- “Trò nói thật” Thiên Di cười.

Chai bia quay tít trên bàn, chĩa thẳng vào Hạo Nhiên.

- “Cái gì chứ?” Hạo Nhiên nhăn mặt kêu lên

- “Hj. Cái gì gì chứ?” Thiên Di mắng Hạo Nhiên. “Bây giờ trả lời em. Anh đã yêu bao nhiêu cô rồi hả?”

- “Ồ ” Hạo Nhiên đỏ mặt. “Phải phải trả lời thật àk.”

- “Thật chứ sao không.”

- “Thật thật ra. Trước em, anh đã có yêu một người.” Hạo Nhiên cúi gằm mặt. Rồi vội vàng xoay chai bia. Thiên Di cũng chỉ hỏi để cho giống thật thể chứ cũng không nghe mấy. Nó đang mải nghĩ làm thế nào để San San và Minh Duy phải nói thật với nhau. Đúng lúc đó thì chai bia dừng lại, chĩa thẳng vào Minh Duy, làm cho cậu tái mặt

- “Hehe.”. Hạo Nhiên cười, làm Minh Duy ớn lạnh, nhưng vẫn cố nói cứng
 - “Cái cái gì?”
 - “Tôi hỏi ông. Ông đang yêu đúng không?”. Hạo Nhiên hỏi. Còn Thiên Di thì cười. Vì trước đó, Thiên Di đã dặn Hạo Nhiên rồi.
 - “Ồ ” Minh Duy ấp úng. Nhưng Hạo Nhiên tiếp lời
 - “Không phải giấu. Chuyện tình cảm của ông không suôn sẻ phải không?”
 - ” “Minh Duy im lặng, nhìn lên sang San San vẫn còn gật gù. ”Ừ.”
- Rồi hấn, cũng như Hạo Nhiên, vội vàng đổ mặt xoay chai bia. Chai bia lại xoay tít, rồi chỉ vào San San. Minh Duy nuốt nước miếng. Đây chẳng phải là cơ hội ngàn vàng mà hấn muốn sao. Để làm rõ tại sao San San lại đối xử với hấn như thế.
- “San San San” Minh Duy khẽ gọi. Còn San San thì ngược nhìn Minh Duy
 - “Hỏi gì cứ hỏi. Em chưa say đâu.”
 - “Cái Chuyện này. Nếu có thể. Em có thể trả lời cho anh biết. Tại sao một năm trước em lại chia tay anh không?”
- Cả 6 con mắt đổ dồn vào San San, còn cô bé thì im lặng, nhìn Minh Duy chăm chăm. Rồi đột nhiên, cô bé bật khóc. Minh Duy hoảng hốt, chạy lại dỗ San San
- “Không trả lời cũng được mà. Đừng có khóc.”
- Nhưng San San đẩy Minh Duy ra, hét
- “Chẳng phải tại anh àk? Đồ phản bội Minh Duy. Em đã yêu anh thế nào chứ. Anh lại phản bội em. Em ghét anh nhất”
 - “Anh Anh ” Minh Duy ngạc nhiên.“Anh có phản bội gì em đâu?”
 - “Còn không nữa. Nếu anh và cô ta không có chuyện gì thì sao em hỏi anh có qua lại với cô ta nữa hay không thì anh lại nói dối.”
 - “Cô ta? Cô ta nào?”
 - “Anh còn giả bộ nữa.”
- Đến lúc này Minh Duy mới chợt nhớ ra. Hấn phì cười
- “Anh cười cái gì?” San San lau nước mắt
 - “Ý em là Ngọc Hiên hả?”
 - “Chứ còn ai nữa. Anh còn qua lại với cô ta. vậy mà lại nói dối em. Rõ ràng là có chuyện mờ ám” San San xụ mặt làm Minh Duy cười to hơn
 - “Đâu có. Con bé này. Sao lúc đó không nói với anh?”
 - “Nói làm gì chứ?”
 - “Để nghe anh giải thích chứ còn làm gì. Hôm đó là sinh nhật em mà.”
 - “Đúng. Sinh nhật em mà người yêu em lại đi với người yêu cũ.”
 - “Đi chọn quà cho em mà.”Minh Duy nhẹ nhàng. San San thì ngừng khóc. “Có vậy mà cũng chia tay. Ngốc này.”
 - “Hjx. Thật không vậy?” San San hỏi dò
 - “Thật chứ.”

Thiên Di nãy giờ ngồi nhìn với Hạo Nhiên, bây giờ mới lên tiếng

- "Thế Hết hiểu nhầm rồi chứ?"

San San cười bên lên. "hết rồi"

Minh Duy mừng rỡ, ôm chầm lấy San San, hét to

- "Này. thế không phải là chia tay nữa đâu đấy."

3 người còn lại bật cười. Thiên Di nhìn San San vui vẻ, nó cũng vui lây. Trước cũng là nhờ San San nên nó mới yêu được Hạo Nhiên mà. Lúc đó Lúc đó

Thiên Di khựng người. Mảng kí ức rời rạc hiện về.

Hình ảnh mập mờ không xác định xuất hiện trong đầu óc Thiên Di. Nó lặng người. Một cánh đồng hoang. Nó thấy một bóng đen. Bóng đen đó là ai? Nó không tai nào nhớ ra được. Đầu nó đau nhói. Nó nhắm mắt, ôm lấy đầu. Hạo Nhiên nhìn nó lo lắng.

- "Di Di. Em không sao chứ?"

Nó nhìn Hạo Nhiên, im lặng. Rồi nó cố nặn ra một nụ cười

- "Em không sao."

- "Nhìn em không ổn chút nào." Nói rồi Hạo Nhiên đứng dậy, nắm lấy tay nó. "Đi lên phòng."

San San nhìn nó đầy lo lắng. Nhưng nó cố làm San San an lòng.

- "Tớ không sao. Tớ nằm nghỉ một chút rồi thôi ấy mà."

Nó để mặc Hạo Nhiên nắm tay nó, kéo nó lên phòng. Hạo Nhiên đặt nó nằm xuống, chạy đi tìm cho nó một cốc sữa.

- "Em uống đi."

Nó ngoan ngoãn đón lấy cốc sữa trên tay Hạo Nhiên.

- "Anh này. Em hỏi một câu được không?"

- "Ừ. Em hỏi đi."

- "Lúc đó là anh đến cứu em phải không? San San nói với em thế."

- "Ừ. Có chuyện gì à?"

- "Làm sao anh biết em gặp chuyện?"

- " " Hạo Nhiên không trả lời nó mà chỉ nhìn nó. Rồi hần vuốt tóc Thiên Di. "Có người báo cho anh biết"

- "Ai vậy?"

- "Không được hỏi nữa. Em nghỉ chút đi."

Hạo Nhiên đóng cánh cửa lại phía sau lưng. Hần mở điện thoại ra.

"Thiên Di gặp chuyện rồi. Anh đến cánh đồng hoang ngoại ô đi. Chỗ mà ngày xưa mình hay đến ý." Tin nhắn đến từ Uyển Nhã.

Hạo Nhiên thở dài. Đã 2 năm rồi. Bây giờ lại xuất hiện.

16. Chương 16

Ngọc Uyển Nhã: Người yêu cũ của Hạo Nhiên. Là một con người bí ẩn

Mấy ngày hôm sau, Minh Duy với San San quyết định sang Mỹ. San San quyết định nghỉ học để theo học một khóa học nấu ăn. Từ lâu cô bé vẫn muốn trở thành một đầu bếp nổi tiếng. Cô bé nói việc học mấy thứ vớ vẩn trong sách không giúp được gì cho chuyện nấu ăn của cô. Còn Minh Duy sau mấy ngày năn nỉ ỉ

ôi San San đừng đi mà không được, cuối cùng cũng quyết định xách va li sang Mỹ cùng San San. Ngày chia tay ở sân bay, Thiên Di mặt buồn xo, cứ nắm chặt tay San San.

- “Một năm nữa phải về với tớ đây.”

- “Biết rồi.” San San ôm chầm lấy Thiên Di, mắt cô bé ngấn nước. “Ở nhà phải nghe lời anh Hạo Nhiên đây. Nếu bị bắt nạt thì cứ thẳng tay. Chỉ cần đừng để bị thương là được.”

- “Hjx. Tớ sẽ nhớ cậu lắm lắm.” Thiên Di sụt sùi.

Hạo Nhiên quay sang Minh Duy

- “Chăm sóc con bé cho tốt. Đừng phụ lòng nó đây”

- “Biết rồi. vợ của tôi mà.” Minh Duy nhe răng cười với Hạo Nhiên.

Nhìn máy bay cất cánh mà lòng Thiên Di trống trải vô cùng. Đứa bạn đầu tiên ở trường của nó, đứa bạn thân của nó bây giờ lại đi xa mất rồi. Sau này có nhớ cũng chỉ có thể nghe nó an ủi qua điện thoại. Một năm không có Thiên Di bên cạnh không biết San San có thể tự bảo vệ mình không. Hạo Nhiên ôm lấy Thiên Di, kéo nó về xe.

Chiếc limo màu đen đưa Hạo Nhiên và Thiên Di về biệt thự của Hạo Nhiên. Ba mẹ nó cũng đã bay sang Canada 2 ngày trước. Bây giờ nó mới biết. Con gái của tài phiệt cũng không phải là thật sự sung sướng.

Điện thoại của Hạo Nhiên bỗng reo lên. Hắn rút cánh tay đang quàng qua vai Hạo Nhiên ra, rút ra chiếc điện thoại. Rồi đột nhiên, mặt Hạo Nhiên tối sầm. Nhưng ngay lập tức, hắn lấy lại vẻ điềm nhiên.

- “Di Di. Em về trước nhé. Anh có việc một chút”

- “Vâng”

Hạo Nhiên xuống xe, còn quay lại cười với Thiên Di, bảo nó về nhà ngoan ngoãn đợi hắn. Thiên Di cười đáp lại, không chút nghi ngờ. Ngôi biệt thự của Hạo Nhiên vẫn rộng như thế. Nhưng bây giờ lại thấy thật vắng lặng. Một mình nó bước vào nhà. Người làm vẫn đông như thế, nhưng sao nó thấy cô đơn quá.

- “Hẹn anh ra đây có chuyện gì?” Hạo Nhiên lạnh lùng hỏi Uyển Nhã

- “Có gì đâu.” Uyển Nhã lả lướt cầm ly nước cam lên. “Nhớ anh thôi mà.”

- “Anh với em không còn gì nữa. Em đừng làm như thế.”

- “Nhưng anh vẫn còn yêu em” Uyển Nhã tỏ ra tự tin, nhìn Hạo Nhiên. Nhưng khuôn mặt hắn không tỏ ra một chút cảm xúc nào

- “Không còn nữa. Có chuyện gì không?” Hạo Nhiên nhắc lại

- “Không ” Uyển Nhã lại tiếp tục cười, điệu bộ chót nhả. Nhưng Hạo Nhiên ngắt lời

- “Sau này không có chuyện gì thì đừng gọi anh ra nữa” Rồi hắn đứng dậy, bước ra ngoài.

Uyển Nhã vẫn ung dung ngồi im. Đã 2 năm rồi mà hắn vẫn thế. Không che dấu được cảm xúc của mình.

Hạo Nhiên mím chặt môi, bước ra ngoài. Hắn đã có Thiên Di. Uyển Nhã cũng biết rõ điều đó. Dù trước đây hắn yêu Uyển Nhã như thế nào thì bây giờ, sự thật vẫn là người hắn yêu nhất là Thiên Di. Đối với hắn mà nói, chút xao xuyến, nuối tiếc về một con người quá khứ như Uyển Nhã không đủ để làm tình yêu hắn dành cho Thiên Di thay đổi chút nào.

2 năm trước.

- “Hạo Nhiên. Em yêu anh nhất đây, không bao giờ xa anh đâu.” Uyển Nhã cười như nắng mai, nhìn Hạo Nhiên. Khuôn mặt Hạo Nhiên sáng bừng. 2 con người hạnh phúc trên cánh đồng bồ công anh

Mảng kí ức thay đổi. Hạo Nhiên đang đứng trước một cánh đồng đầy hoa bồ công anh, tay cầm một bó hoa, đi đi lại lại. Hôm đó là sinh nhật Uyển Nhã. Chuông điện thoại đột nhiên reo lên. Vợ yêu đang gọi. Hắn mừng rỡ

- “Vợ ở đâu thế? Tới đây nhanh đi”
- “Hạo Nhiên Em Em xin lỗi” Giọng Uyển Nhã ngập ngừng. Hạo Nhiên thốt nhiên hoảng hốt
- “Em Em làm sao thế?”
- “Em Em quay lại với anh Thanh Phong rồi.”
- “Không Không phải như thế? Em nói dối anh.”
- “Em xin lỗi”

Uyển Nhã tắt máy. Để lại cho Hạo Nhiên nổi bàng hoàng. Đau đớn. Xót xa. Hắn không thể ngờ. Thanh Phong, Minh Duy với Hạo Nhiên vốn dĩ là bộ ba. Chơi thân với nhau. Thế mà

Hạo Nhiên vừa về đến nhà thì Thiên Di đã chạy ra đón hắn. Ngồi trong nhà một mình buồn chết mất. Hạo Nhiên nhìn nó cười. Phải rồi. Sao lại có thể vì loại con gái như Uyển Nhã, loại người không chung thủy như thế, mà làm Thiên Di đau lòng được chứ.

- “Di Di này”
- “Dạ?” Thiên Di quay lại nhìn hắn, chờ đợi
- “Em còn nhớ, có lần anh nói trước em anh từng yêu một người không?”

Hạo Nhiên hỏi. Thiên Di chột khựng lại, nhưng rồi lại cười ngay.

- “Nhớ chứ. Sao thế anh?”
- “Hôm nay anh vừa đi gặp cô ấy.”
- “Có chuyện gì không anh?”
- “Cô ấy là người báo cho anh biết em gặp chuyện.”

Trong lòng Thiên Di nhẹ nhõm hẳn. Người mình yêu đi gặp người cũ. Đúng là rất căng thẳng

- “Thế em phải cảm ơn cô ấy chứ nhỉ?” Thiên Di cười, làm Hạo Nhiên có phần ngạc nhiên
- “Em không ghen à?”
- “Không có. Em tin chồng chưa cưới của em không làm gì để em phải buồn hết”

Hạo Nhiên nhìn nó âu yếm, rồi ôm nó vào lòng.

- “Vợ chưa cưới của anh thật là tốt quá đi.”

Nó phì cười.

Sáng hôm sau đến lớp, nhìn chỗ ngồi bên cạnh mà nó chạnh lòng. Không có San San cười nói thật buồn. 2 ngày nữa sẽ có dạ hội buổi đêm ở trường nó. Mọi người trong lớp đang nhao nhao chuẩn bị

- “Nào mọi người.” Mai Hương gọi lớn. “Bây giờ bốc thăm nhé. Chúng ta sẽ đóng kịch, đề tài là truyện cổ tích. Lần này nhân vật chính của chúng ta sẽ là anh Chấn Vũ.”

Vừa nghe tới cái tên Chấn Vũ, cả bọn con gái trong lớp đã nhao nhao lên. Đứa nào đứa nấy mặt tươi rói.

- “Thế bốc thăm nhé. Ai có lá thăm màu đỏ sẽ là công chúa Bạch Tuyết. Còn những lá thăm màu trắng khác thì sẽ có vai ghi rõ trên đó”

Cả bọn con gái xúm nhau lại. Thi nhau bốc thăm. Nó không định đóng kịch. Nhưng lại bị Mai Hương chỉ định. Lần lượt, từng lá thăm trắng được lấy ra, kèm theo hiệu ứng là vẻ mặt thất vọng của chủ nhân. Tới lượt Thiên Di, nó cho tay vào thùng thăm kín mít, lấy đại ra một lá thăm rồi đi về chỗ. Không để ý tới khuôn mặt của những đứa con gái còn lại

- “Gì vậy? Sao nó đỏ dữ thế?” Những đứa con gái còn lại bắt đầu xúm lại với nhau. Bây giờ Thiên Di mới để ý đến màu đỏ chói trong tay mình. Nó ngao ngán. Không biết cái lão Chấn Vũ đó như thế nào mà có thể làm cho mấy đứa kia mê mẩn thế

Hôm đó là một ngày không mấy suôn sẻ với nó. Bọn con gái thì cứ dè pha chuyện nó ăn may. Nó lại thấy không may mắn gì hết. Chỉ là hot boy thôi mà. Chồng chưa cưới của nó là đẹp trai nhất. Nó cười thầm trong bụng. Nó đứng dậy, đến thư viện tìm thêm một số tài liệu về bài giảng. Đang loay hoay cầm chiếc điện thoại định nhắn tin cho Hạo Nhiên thì nó đụng phải một người. Chiếc điện thoại trượt khỏi tay, hạ cánh xuống mặt đất. Khi hạ cánh còn chia ra làm mấy mảnh.

- “Ồi! xin lỗi em. Em không sao chứ?”

Nó xót xa quay lên nhìn hung thủ vừa gây ra cái chết có phần đau thương cho điện thoại của nó. Gì chứ? Cái đó là của Hạo Nhiên tặng cho nó mà. Tên con trai nhìn nó có vẻ hối lỗi

- “Anh đền cho em cái khác.”

“Cũng đẹp trai phết. Thôi tha.” Thiên Di nghĩ thầm. Không phải là cũng đẹp trai phết, mà là quá đẹp.

- “Anh là Chấn Vũ. Ra về anh dẫn em đi mua cái khác nhé.”

- “Thôi. Không cần đâu.” Nó nói. “Em là Thiên Di. Là người sẽ đóng kịch cùng anh.”

- “Sao không cần chứ. Hóa ra là em à? Anh cũng mới được thông báo.”

- “Thôi. Hợp tác vui vẻ. Em có việc. Em đi trước đã.” Thiên Di nói, không mấy hào hứng rồi rảo bước đi. Để mặc Chấn Vũ nhìn theo nó, ánh mắt như có ánh cười

Vương Chấn Vũ: Hot boy của trường Royal. Là mơ ước của rất nhiều nữ sinh, bên cạnh Hạo Nhiên. Tính tình hiền lành, hay giúp đỡ người khác. Đặc biệt thích Thiên Di

- “Vợ yêu một không?” Vừa mở cửa xe, Hạo Nhiên đã cười như nắng với nó.

- “Không mệt. hj”

Suốt dọc đường về, nó với Hạo Nhiên nói chuyện rất vui vẻ. Cứ thế này mãi thì vui quá. Nó cũng chẳng mong gì hơn. Như thế này thì quá là hạnh phúc rồi. Về tới nhà, Hạo Nhiên nhận được tin nhắn từ Uyển Nhã.

“Em mệt lắm. Anh tới đây một chút đi!”

Hạo Nhiên cắn môi. Hắn không đành lòng để Thiên Di ở nhà một mình. Nhưng Dù sao hắn cũng không thể để mặc một mình Uyển Nhã. Dù sao thì Uyển Nhã cũng từng giúp hắn nhiều

- “Anh tới nhà bạn một chút.” Hạo Nhiên mỉm cười. Phải rồi. Chỉ là nhà bạn thôi mà. Nhưng sao lại không nói ra cho Thiên Di biết “Bạn” là ai?

- “Em biết anh sẽ tới mà” Uyển Nhã mỉm cười, đón hắn từ ngoài cổng. “Anh vào nhà đi”

- “Không cần.” Hắn lạnh lùng, lôi trong cốp xe ra một hộp thuốc. “Anh mua thuốc tới. Em uống rồi nghỉ ngơi đi”

- “Cứ vào đi đã.” Uyển Nhã vẫn cười tươi với hắn. Nụ cười đó, lâu nay vẫn không thay đổi.

- “Ngồi xuống đi” Uyển Nhã chỉ vào chiếc ghế chạm trổ tinh xảo. Hạo Nhiên ngồi xuống, buông một câu

- “Có chuyện gì nói đi. Anh còn phải về nhà với Thiên Di.”

- “Thiên Di?” Nụ cười của Uyển Nhã héo đi. “Anh thật sự yêu cô ấy à?”

- “Ừk.” Hạo Nhiên không ngần ngại trả lời. Uyển Nhã khẽ mỉm môi.

- “Anh Bây giờ anh về đi. Em muốn nghỉ một chút.”

Hạo Nhiên ra về. Uyển Nhã cố nhịn cơn tức trào trong máu. “Em phải giành lại anh.”

Thiên Di đang ăn dở gói khoai tây chiên thì Hạo Nhiên bước vào phòng nó.

- “Đi chơi vợ nhé?” Hạo Nhiên cười với nó.

Công viên đông nghịt người. Mặt ai nấy cũng rạng rỡ. Thiên Di nắm tay Hạo Nhiên chạy lung tung khắp nơi. Hết nơi này đến nơi kia

- “Anh.” Nó quay lại nhìn Hạo Nhiên đầy ẩn ý

- “Ừ. Sao vợ?”

Nó không trả lời Hạo Nhiên. Chỉ cười. Rồi quay lại nhìn ngôi nhà ma phía sau nó.

- “Không vào đâu.” Hạo Nhiên lắc đầu quầy quậy. “Em có vào thì vào một mình đi”

- “Ai bảo anh rủ em đi làm gì”

Cuối cùng vẫn là nó ăn nói giỏi hơn Hạo Nhiên. Hạo Nhiên nuốt nước miếng. Chân run run bước vào ngôi nhà đầy rùng rợn. Bên trong tối om. Thình thoảng lại có tiếng trẻ con ré lên. Hạo Nhiên lúc đầu còn nhìn trước ngó sau, sau đó nhìn thấy một bóng người trắng tinh vụt qua, nhìn lên thì khuôn mặt đầy máu của người bị treo cổ lắc lư phía trên, hắt hết hồn. Nắm tay Thiên Di chạy thẳng một mạch. Nhưng mà đã vào rồi muốn ra thật chẳng dễ gì. Đang chạy thì một cánh tay nắm chặt lấy tay Hạo Nhiên, làm hắn chơi vơi mắt đờ. Quay lại thì một bộ mặt tóc tai rũ xuống, lưỡi lè ra suýt thì đụng mặt hắn. Hoảng quá, Hạo Nhiên giơ tay đâm thẳng vào mặt con ma đang nắm chặt tay hắn. Làm con ma lão đảo đứng không vững, còn Thiên Di thì cười ngật nghèo.

- “Em còn cười được àk?” Hạo Nhiên đỏ mặt gắt lên, rồi cúi xuống thở. Chạy được ra ngoài xem ra đã là kì tích rồi. Nhưng Thiên Di lại nhìn hắn, mắt lại long lanh.

- “Thế vào nhà ma khác nhé.”

- “Không vào nữa. Trò gì cũng được. Trò đó anh không chơi đâu.” Hạo Nhiên hoảng hốt. Còn Thiên Di thì nhắc lại

- “Trò gì cũng được?”

- “O” Hạo Nhiên ấp úng. “Ừk Trò trò gì cũng được.”

- “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Hạo Nhiên hét ầm trên tàu siêu tốc. Con tàu lao đi với tốc độ chóng mặt. Lại còn quay mòng mòng nữa chứ. Hạo Nhiên cảm tưởng như hắn sắp văng ra vậy. Kinh hoàng. Nhưng Thiên Di ngồi bên cạnh lại không dấu được sự phấn khích. Xuống tới đất rồi vẫn còn đòi chơi lại, mặc cho chân Hạo Nhiên đang run bắn lên. Cả ngày hôm đó Hạo Nhiên bị Thiên Di lôi đi đến hết trò này đến trò khác. Toàn mấy trò mà con gái chẳng đứa nào dám chơi. Cuối buổi còn rủ Hạo Nhiên đi xem phim kinh dị. May mà lúc đó, theo như lời kể của Thiên Di sau này, mặt Hạo Nhiên vừa nghe tới chữ kinh dị đã xanh lét như sắp xỉu tới nơi nên Thiên Di đành tiếc rẻ. Hẹn hôm khác.

Tối hôm đó, Thiên Di phải cố gắng lắm mới dìu được Hạo Nhiên về phòng. Cậu chàng có vẻ như bị hoảng loạn rồi thì phải. Con trai gì mà yếu xìu. Nhưng mà Thiên Di lại cảm thấy Hạo Nhiên hôm nay rất dễ thương. Dù có sợ nhưng vẫn cố gắng chơi cùng Thiên Di để cho Thiên Di vui. Nhìn Hạo Nhiên nằm lăn xuống giường mà Thiên Di bật cười. Đúng là cũng yếu thật. Lúc nó quay lưng định ra ngoài thì Hạo Nhiên gọi nó

- “Di Di”

Nó quay lại. Hạo Nhiên đang nằm nghiêng, nhìn nó cười hiền. Nó cũng cười với Hạo Nhiên

- “Sao thế anh?”

- “Sau này anh sẽ không làm em khổ đâu.”

Nó mỉm cười. Chuyện này tất nhiên là nó biết. Cả đời này Hạo Nhiên sẽ ở bên nó mãi mãi.

- “Hey! Thiên Di!”

Nó đang đi dạo sau sân trường thì nghe tiếng gọi nó. Quay lại thì thấy một Chấn Vũ hồ hởi chạy đến chỗ nó.

- “Em đi dạo một mình àh?” Chấn Vũ cười tươi.

- “Vâng.” Nó ậm ừ. Đang bận nhớ Hạo Nhiên mà cái lão này lại chườn mặt ra. Tụt hết cả cảm xúc

- “Anh đi cùng được không?”

“Đi thì cứ đi. Có ai cấm được đâu.” Nghĩ là vậy nhưng mà Thiên Di vẫn cười rồi gật đầu.

- “Chiều nay có buổi tập đấy.”

- “Em biết rồi.”

- “Thế có định đi không?”

- “Có chứ. Hj. Nhân vật chính mà. Thiếu em thì anh cưới ai?”

- “Hj. chiều gặp em nhé. Anh phải vào lớp đã.”

Chấn Vũ chào Hạo Nhiên rồi chạy vào lớp. Vừa chạy vừa ngoái đầu lại. Thiên Di phì cười

- “Cẩn thận không ngã.”

Vừa dứt lời, Chấn Vũ á một tiếng rồi chạm môi với cổ. Thiên Di suýt nữa là bật cười lớn. May mà kìm lại kịp. Chấn Vũ thì đứng dậy, phì phèo, đỏ mặt đi thẳng.

17. Chương 17

Chiều hôm đó là buổi tập đầu tiên của lớp nó. Vì có Hoàng tử từ lớp khác tới nên em nào em nấy đều cố tỏ ra dễ thương. Một vài em còn bám cứng lấy Chấn Vũ. Tên Chấn Vũ này cũng hiền lành ra phết. Chỉ cười thể chứ cũng chẳng dám nạt nộ gì. Mãi một lúc sau lớp trưởng Mai Hương mới tập hợp mọi người được để tập.

Giờ giải lao, Chấn Vũ cố mãi mới lách được đám con gái bu quanh, tới chỗ Thiên Di cười tươi rói, chìa ra cho nó một lon coca mát lạnh

- “Uống đi em.”

- “Hj. Tks anh.” Nó đưa tay đón lấy lon coca trên tay Chấn Vũ. Cảm giác mát lạnh lan dần trên cánh tay mỗi nhừ của nó. Dù Sao thì Chấn Vũ cũng rất tốt với nó.

Nó và Chấn Vũ đang cười nói vui vẻ với nhau thì Hạo Nhiên xuất hiện. Hắn đưa mắt tìm nó, mặc cho đám co gái rít lên. Nhìn thấy nó đang vẫy vẫy tay, Hạo Nhiên cười mỉm, tiến về phía nó

- “Mệt không em?” Hạo Nhiên âu yếm hỏi nó. Chấn Vũ thắc mắc.

- “Ai vậy em?”

- “Àk?” Thiên Di nhìn Chấn Vũ. “Đây là anh Hạo Nhiên. Chồng chưa cưới của em. Anh. Đây là anh Chấn Vũ. Người sắp cưới em.”

Thiên Di nói làm Hạo Nhiên bật cười. Hắn xoa đầu nó. “Con bé này.”

Nhưng nó không để ý. Khuôn mặt Chấn Vũ thoáng đượm buồn. Rồi hắn đứng dậy, cười nói

- “Thế anh ra ngoài chút. Em với Hạo Nhiên nói chuyện đi nhé.”

Chấn Vũ đứng trước tấm gương lớn trong nhà vệ sinh. Hắn lắc lắc đầu. Tự nhiên trong tim cảm thấy đau nhói. Hắn đưa tay ôm lấy ngực. Thiên Di có một người chồng chưa cưới như thế. Sao hắn lại cảm thấy như thế này. Nhiều khi tình cảm cũng thật khó hiểu.

Lúc Chấn Vũ quay lại phòng tập thì không thấy Hạo Nhiên đâu nữa. Hắn bước về phía Thiên Di, cố cười thật tươi.

- “Chồng chưa cưới của em về rồi àk?”

- “Vâng.” Thiên Di ngược lên, cười với Chấn Vũ làm hắn thốt nhiên đỏ bừng mặt. Hình như con bé này có thói quen ban phát nụ cười vô tội vạ như thế.

- “Ồ Em mệt không.”

- “Bình thường thôi anh. Hì. Chẳng biết ngày mốt như thế nào ”

Thiên Di tíu tít. Nhưng Chấn Vũ không để ý nữa. Hắn ngồi nghiêng nghiêng đầu nhìn Thiên Di, môi khẽ mỉm cười. Cứ thế này, bình dị thôi, nhẹ nhàng thôi. Nhưng có lẽ cảm giác thoải mái này đã đánh gục hắn mất rồi. Hắn biết sẽ đau lắm. Nhưng dường như ngay lúc nhìn Thiên Di như thế này, hắn đã quyết tâm sẽ ở bên Thiên Di mãi mãi, dù là với thân phận nào.

..

Thiên Di đang đứng trong phòng vệ sinh, rên rỉ vào chiếc điện thoại

- “San San. Tớ run quá.”

- “Con bé này. Sao mà dễ run đến thế hả?”

- “Đây là lần đầu tiên tớ đóng kịch trước đám đông đấy.”

- “Hehe. Mà đóng cùng hoàng tử hả? Bạch Tuyết hả? Cũng thú vị phết đấy.”

- “Thú vị cái nổi gì chứ. Hix.”

- “Nhưng mà này. Có hôn không đấy.” San San từng từng, làm Thiên Di đỏ cả mặt

- “Hôn gì? Bọn tớ thống nhất cắt cảnh đó rồi.”

- “Vậy à? Tiếc quá” San San nói giọng tiếc rẻ. Nếu có hôn thì có kịch hay rồi.

- “Cái gì mà tiếc? May quá đi chứ.”

Thiên Di thì thầm. Đúng lúc đó, nó nghe MC giới thiệu tới tiết mục của bọn nó.

- “Tớ phải cúp đây. Thế đã nhé.” Nó nói vội rồi cúp máy chạy đi.

Chấn Vũ mặt mày khá căng thẳng. Nếu mà đột nhiên không nhớ lời thì què lắm. Đóng với Thiên Di mà. Cũng may vai của hắn tuy quan trọng nhưng cũng chỉ có một chút xíu. Đang loay hoay thì hắn giật mình nghe giới thiệu. Hắn ngược lên, mắt đột nhiên đập phải Thiên Di.

Chấn Vũ biết rằng Thiên Di đẹp. Nhưng hắn không biết Thiên Di trang điểm vào lại đẹp đến mức này. Chấn Vũ ngẩn ngơ nhìn Thiên Di múa may trên sân khấu. Đột nhiên hắn nhìn xuống đám người phía dưới. Đứa con trai nào cũng ngơ ngẩn. Đẹp như là tiên nữ vậy. Một chút khó chịu len lỏi trong lòng Chấn Vũ. Hắn không muốn những đôi mắt ngây dại kia nhìn vào Thiên Di như vậy. Dường như Hạo Nhiên ngồi bên dưới cũng cảm thấy y như vậy.

Hạo Nhiên nhăn mặt. Sao lại trang điểm đẹp như thế này? lẽ ra ngay từ đầu hắn không nên đồng ý cho Thiên Di tham gia vở kịch. Bây giờ có biết cũng muộn rồi. Chẳng nhẽ, trước bao nhiêu con mắt lại chạy lên kéo Thiên Di đi?

Một đám người cứ nhìn chăm chăm vào mình như thế. Có thánh cũng không thể không rung động. Thiên Di lúng túng. Lúc đáng ra nên quay quay vài vòng thì nó lại quay quá đà, dẫm phải gấu váy dài thượt. Chấn Vũ hoảng hốt chạy ra. Đỡ lấy nó. Gì vậy? như thế này là sai kịch bản rồi. Chấn Vũ khẽ nhắm mắt, ngao ngán. Thôi thì nốt sai, sai cho nốt. Chấn Vũ thì thầm. Cứ tỏ ra bình thường đi. Rồi hắn kéo Thiên Di đứng lên.

- “Xin thứ lỗi cho tôi thưa tiểu thư. Ta đi ngang qua đây, thấy tiểu thư quá xinh đẹp nên mạn phép dừng lại.”

- “A.” Thiên Di như hiểu ra. “Không không sao.”

- “Vậy, tôi xin phép ” Nói rồi Chấn Vũ cúi đầu mỉm cười, làm cho phái nữ phía dưới hét ầm lên. Thiên Di, lúc đó, đột nhiên cũng cảm thấy tệ người. Phải công nhận nụ cười của Chấn Vũ rất đẹp. Chẳng trách được hâm mộ ghê thế.

Mai Hương, dẫn chuyện cũng chẳng biết làm thế nào. đành tua đại.

- “Cuộc gặp định mệnh làm cho công chúa xao xuyến. Công chúa vui vẻ nhảy nhót. Đâu ngờ được, hình ảnh dễ thương của nàng đang in lên chiếc gương mà mặt phù thủy đang nhìn với con mắt đầy căm thù.”

Hạo Nhiên ở phía dưới ngồi im lặng, mím chặt môi.

- “Đóng kịch thôi. Là đóng kịch thôi.” Hạo Nhiên tự nhủ thầm, cố gắng làm xẹp đi cơn giận dữ. Suốt vở kịch, Thiên Di cũng cảm thấy đỡ run. Lại tiếp tục múa may quay cuồng trên sân khấu. Vai diễn của nó khá nhiều làm nó mệt lử. Chấn Vũ thì cứ nhìn theo nó suốt buổi. Tới vai diễn của Chấn Vũ, hần nhẹ nhàng, miệng lúc nào cũng cười tươi. Nhưng trong nụ cười vẫn có đôi nét lạnh lùng.

- “Tiểu thư.” Giọng Chấn Vũ đầy ngạc nhiên. Dù nằm im nhưng Thiên Di vẫn không thể không thán phục. Tài đóng kịch cũng khéo léo phết. Thiên Di mím môi, cố nín một nụ cười. Vì là quan tài bằng thủy tinh, lỡ mà cười là bị phát hiện ngay.

Chấn Vũ giữ nguyên vẻ mặt ngạc nhiên. Ra lệnh cho lính khiêng chiếc quan tài đi. Lúc đi còn lia chia những câu đại loại như “Ồi vợ mình đẹp quá.”. Cứ vợ mình thế này, vợ mình thế kia. Thiên Di cố lắm mới không bật cười.

Thiên Di thở phào. Cuối cùng cũng tới cảnh cuối. Một ngày mệt mỏi. Cũng may là cảnh kết hôn không có hôn hít gì hết. Không thì nó không dám về nhà nhìn Hạo Nhiên mất. Nó cố cười thật tươi. Đứng cạnh Chấn Vũ trong vai chồng đang cưới của nó. Lúc bước lên phía lễ đài, đột nhiên nó vấp phải gấu váy dài trượt rồi mất đà, chới với. Chấn Vũ, đang khoác tay nó, không kịp phản ứng gì, bị nó kéo theo, ngã chồng lên nó. Tệ hơn nữa là Chấn Vũ không làm chủ được cái đầu, đôi môi mềm chạm phải môi nó. Rồi nó, rất nhanh, đẩy Chấn Vũ ra. Mặt đỏ bừng. Chấn Vũ mặt mày cũng đỏ không kém. Cả hội trường hét ầm lên. Còn Hạo Nhiên, lập tức đứng phắt dậy, mắt nảy lửa, chẳng nói chẳng rằng, nhảy lên sân khấu giật lấy tay nó kéo đi.

- “Di Di. Đề nghị em đứng thẳng lên cho anh.” Hạo Nhiên gằn giọng, ra lệnh cho Thiên Di đang cúi gằm mặt, về hồi lỗi.

- “Em Em không cố ý đâu.”

- “Anh có bảo em cố ý đâu.” Giọng Hạo Nhiên ngọt ngào làm Thiên Di rùng mình. Nói kiểu này thì chắc là giận lắm rồi. Lần này nó chết chắc. Nhưng mà chết trước còn hơn chết sau. Thiên Di bặm môi, ngược mặt lên, mắt nhắm tịt

- “Huhu. Không phải tại em cố ý đâu. Nhưng mà anh muốn đánh cứ đánh. Không đánh trả đâu.”

Hạo Nhiên vừa bực vừa bật cười. Đánh cũng không nổi.

- “Thôi. Bỏ qua cho em lần này đây.”

Hạo Nhiên nói nhỏ. Thiên Di hé hé con mắt

- “Thật không?”

- “Thật”

- “Dzeeeeeeeee.” Thiên Di hét toáng lên, rồi nhảy lên ôm chầm lấy Hạo Nhiên, làm Hạo Nhiên bật cười. “Chồng muôn năm.”

- “Vợ kiểu này thì bó tay.” Hạo Nhiên lắc đầu làm Thiên Di cười to hơn.

Chấn Vũ đứng như tượng trên sân khấu làm Mai Hương phải chạy ra kéo hần vào. Hot boy mà cũng nặng khip. Kéo mãi chẳng chịu đi. Kiểu này có khi phải thông cái dây thừng vào cổ mà kéo đi thì còn may ra. Chật vật mãi Mai Hương cũng vừa cười cười với khán giả, vừa lôi được Chấn Vũ vào trong.

- “Này Anh không sao chứ?” Mai Hương xua xua tay trước mắt Chấn Vũ, mục đích chính là để xác định xem Chấn Vũ còn sống hay đã chết đứng. Nhưng Chấn Vũ chẳng nói chẳng rằng. Mặt đơ nguyên, quay lưng bước thẳng.

- “Này. Coi chừng chấn u đầu đấy.” Mai Hương nói với theo. Vừa dứt câu, Chấn Vũ chấn luôn một cái vào cái cột trước mặt, nằm lăn ra. Sau đó lại tiếp tục đứng dậy đi tiếp như không có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau tới lớp, Thiên Di đã thấy Chấn Vũ thập thò ngoài cửa. Nó bật cười.

- “Anh rình mò gì lớp em thế hả?”

Chấn Vũ giật mình. Quay lại nhìn Thiên Di chăm chăm, mặt từ từ đỏ lên. Rồi như phản xạ tự nhiên, Chấn Vũ co giò chạy biến.

- “Ồ. Anh Chấn Vũ. Đứng lại đã” Thiên Di vừa đuổi theo vừa hét ầm lên. Còn Chấn Vũ thì vẫn cắm cúi chạy. Nhưng mà sức đại gia thì cũng chẳng được bao nhiêu. Còn với Thiên Di thì lúc trước không chạy thì có mà như xương. Chẳng mấy chốc nó bắt kịp Chấn Vũ. Chạy song song Chấn Vũ, Thiên Di gọi với sang

- “Anh làm gì mà chạy kinh thế?”

Chấn Vũ mặt đỏ rần. Nhắm mắt nhắm mũi cố sức chạy thật nhanh. Thiên Di nhìn Chấn Vũ ngao ngán. Sức thì không được bao nhiêu mà cũng bày đặt chạy với nó. Đến nước này thì nó đành thất lễ, tóm lấy cổ áo sơ mi của Chấn Vũ, ép hăpns dừng lại.

- “Aaaaaaaa. Em bỏ anh ra đi.”

- “Em có phải ma đâu mà anh chạy thế hả?”

- “Nhưng mà anh không dám gặp em”

- “Không dám thế thập thò ở cửa lớp em làm gì?”

- “Ồ ” Chấn Vũ á khẩu. Đã phải đấu tranh tư tưởng mãi mới dám lò dò sang nhìn lên Thiên Di một cái. Ai dè chưa kịp ngó nghiêng gì đã bị tóm thế này. Những lúc như thế này, Chấn Vũ mới thấy đào hổ trong trường quan trọng như thế nào. Bây giờ chẳng có cái hổ nào cho hắn chui xuống

- “Ồ gì nữa? Nói xem? Sao lại chạy?” Thiên Di nhăn mặt hỏi

- “Ngại” Mặt Chấn Vũ từ đỏ chuyển sang xanh lét.

- “Em có làm gì anh đâu mà ngại?”

- “Nhưng mà hôm qua ” Chấn Vũ ngập ngừng làm Thiên Di cũng thoáng đỏ mặt. Nhưng rồi sau đó lại mạnh miệng ngay

- “Cái đó là tai nạn mà.”

Chấn Vũ lên nhìn Thiên Di. Hắn khịt mũi

- “Thế Đừng giận anh nhé”

Thiên Di nhìn vẻ mặt trẻ con của Chấn Vũ, bật cười

- “Không giận”

- “Thật nhá”

- “Ừ. Thật”

Chấn Vũ cười với nó. Trong lòng thấy nhẹ nhõm. Dù hắn mong rằng cái hôn ngày hôm qua chẳng phải vô ý. Nhưng thật lòng thà không được hôn Thiên Di còn hơn là bị cô bé giận.

18. Chương 18

- “Kẹo này.” Thiên Di ngậm cái kẹo mút trong miệng, chìa ra cho Chấn Vũ một cái rồi ngồi xuống chỗ trống cạnh hắn.

- “Cảm ơn em.”

- “Đỡ mệt chưa?”

- “Rồi.” Chấn Vũ cúi đầu, đáp nhỏ.

- “Ai bảo. Không có sức mà cũng ham cơ”

Chấn Vũ cười. Nó cũng cười. Gió thổi nhẹ làm những chiếc lá rơi vương trên tóc nó. Cứ thế này cũng tốt. Một đời người, muốn có những lúc nhẹ nhàng như thế này không phải dễ.

.

“Ngày mai họp lớp cũ. Anh nhớ tới nhé.”

Tin nhắn đến từ Uyển Nhã. Hạo Nhiên nhăn mặt khó chịu. Mặc dù không ghét gì Uyển Nhã, nhưng hẳn không thích kiểu đong đưa của Uyển Nhã. Nũng nịu với hắn, giả vờ với hắn, rồi đâm cho hắn một nhát. Loại con gái xấu xa như thế, Hạo Nhiên thật chẳng muốn dây dưa chút nào. Nhưng liên hoan lớp cũ, gì thì gì cũng phải đi mà.

- “Vợ yêu này.” Hạo Nhiên gọi nhẹ Thiên Di lúc trên đường về.

- “Sao thế?”

- ”Ngày mai lớp cũ của bọn anh họp. Chắc đến khuya anh mới về đấy.

- “Hj. Em biết rồi. Anh đừng uống nhiều đấy.”

- “Ừ. Hj” Hạo Nhiên cười tươi với Thiên Di.

.

Sàn nhảy đông đúc người. Toàn bạn cũ trong lớp. Tối nay lớp Hạo Nhiên đã bao sân sàn nhảy này. Bạn bè lâu ngày gặp lại nhau. Nhiều đứa từ nước ngoài bay về chỉ để gặp lại mấy đứa bạn thuở cấp 2 của mình. Hạo Nhiên bị bọn con gái kéo ra sàn nhảy. Mấy trò này Hạo Nhiên chẳng ham hồ gì. Dù là con nhà đại gia nhưng ít khi Hạo Nhiên đến những nơi như thế này. Gọi là đại gia ngoan ngoãn hiem hơi cũng chẳng sai chút nào. Nhưng mà khôn nổi, bọn con gái chẳng chịu tha cho hắn. Ngay từ lúc học cấp II đã vậy. Hot boy của lớp ở trong lớp chẳng có lấy một phút được hít thở không khí trong lành, không bị nước hoa đủ loại tra tấn. Một lúc sau, Hạo Nhiên phải làm bộ mặt mới được đám con gái tha cho. Uyển Nhã ngồi đằng xa, nhìn lại. Chẳng nói chẳng rằng, chỉ mỉm cười thú vị. Đám con trai nhìn cô ta, cô ta khẽ gật đầu. Bọn con trai bắt đầu hành động. Cả bọn nhào lên, vây lấy Hạo Nhiên

- “Thằng này. Đạo này có vợ quên hết anh em rồi.”

- “Tôi có quên đám quỷ sứ các ông giây nào đâu.” Hạo Nhiên cười.

- “Lại chẳng.” Một tên con trai hất hàm. “Rót rượu nào. Chẳng nhẽ họp lớp lại nhạt nhẽo thế này?”

- “Tôi không uống được đâu.” Nghe đến rượu là Hạo Nhiên lại lắc đầu quầy quậy. Nhưng bọn bạn cứ ép mãi. Cuối cùng Hạo Nhiên cũng đành nâng ly rượu uống hết một hơi.

Cứ thế, từng li một. Hạo Nhiên càng uống càng hăng. Chỉ vài ly sau, mặt Hạo Nhiên đã đỏ bừng.

- “Mấy ông đừng ép anh ấy nữa.” Uyển Nhã từ đâu lên tiếng. “Để tôi đưa ông ấy về.”

Chiếc xe thể thao đỗ lại trong ga ra nhà Uyển Nhã. Con bé dìu Hạo Nhiên vào nhà. Phải công nhận sức khỏe của Uyển Nhã rất đáng gờm. Chẳng hiểu vì quá phấn khích hay sao mà dìu nguyên một thân hình siêu nặng như thế mà nụ cười nham hiểm trên môi vẫn không hề nao núng. Vào tới phòng, Uyển Nhã thả phịch Hạo Nhiên xuống giường.

- “Xem ra anh có cổ cũng không thoát được rồi.” Uyển Nhã nhếch mép. Con bé đóng cửa phòng lại, rồi bước lại gần chiếc giường, cởi dần từng chiếc cúc áo.

.

- “Á” Thiên Di giữ lấy ngón tay bị cắt trúng

- “Này. Cậu không sao chứ?” Giọng San San vang lên trong điện thoại. Nó ngồi ở nhà một mình, không biết làm gì, đành ôm lên phòng đĩa hoa quả, vừa gọt vừa buồn với San San

- “Tớ không sao.” Nó cười. “Chảy máu một chút ấy mà.”

- “Phải cẩn thận chứ. Ai bảo tham cho lắm vào. Ăn một mình. Tớ về đây mà thấy béo ra thì tớ vười vào.” San San tuôn luôn một tràng, làm Thiên Di bật cười.

- “Tớ không béo được đâu. Thân hình thon thả như này. Biết đến bao giờ mới béo lên được chứ. Haha”

- “Khiếp. Cười gì mà kinh dị thế. Thôi tớ cúp máy đây. Anh Minh Duy tới rồi.”

- “Ok. Bảo anh ấy tớ gửi lời chào nhé”

Thiên Di cúp máy. Trong lòng nó, không hiểu sao bỗng thấy rối loạn, bồn chồn lạ. Cảm giác bất an khiến nó không yên chút nào.

- “A. Đau đầu quá đi mất.”

Hạo Nhiên ôm lấy đầu, ngồi dậy. Biết vậy chẳng uống nhiều như thế này. Mấy giờ rồi? Hạo Nhiên quay quay tìm điện thoại. Chợt hắn nhận ra, bên cạnh hắn có một người.

- “Uyển Nhã?” Hạo Nhiên ngạc nhiên. Rồi một chút hoảng hốt. Hạo Nhiên nhận ra mình đang ở trong tình trạng nào. Chết rồi. Gây họa lớn rồi.

Hạo Nhiên nhăn mặt. Vội vàng mặc lại quần áo. Uyển Nhã thấy động tĩnh dậy

- “Anh. Sao không ngủ thêm chút nữa?” Uyển Nhã giọng không nặng.

- “Cô ?” Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Uyển Nhã. Nhưng con bé chỉ cười.

- “Em hả? Em làm sao ăk? Sao lúc này ngọt ngào thế mà bây giờ lại trừng mắt lên thế anh?”

- “Cô Đồ bỉ ổi.”

- “Sao lại mắng em thế? chuyện này là hai bên cùng hợp tác mà anh.”

Hạo Nhiên tức điên người, cổ họng nghẹn lại. Hắn tức giận bước ra khỏi phòng. Để lại một mình Uyển Nhã cười khẩy trong phòng.

..

- “Điên rồi. Hạo Nhiên. Mày điên rồi.” Hạo Nhiên đau khổ vò đầu bứt tóc trong phòng. Về tới nhà hắn không dám đánh thức Thiên Di nữa. Hắn chẳng còn mặt mũi nào để gặp Thiên Di nữa. Hắn đã làm một chuyện có lỗi với Thiên Di. Tuy khoong phải do hắn cố ý. Thế nhưng chuyện này Thiên Di mà biết thì xem như hắn sẽ phải hối hận cả đời.

Không được. Chuyện này nhất định không thể để Thiên Di biết. Chuyện này hắn phải giữ bí mật. Chỉ cần hắn đừng nói gì với Thiên Di. Còn Uyển Nhã

- “A lô. Uyển Nhã?”

- “Sao thế anh?”

Hạo Nhiên nhắc máy gọi Uyển Nhã. Dù không nhìn thấy mặt cô ta. Nhưng Hạo Nhiên biết, nụ cười của cô ta đang độc địa đến mức nào

- “Anh Anh cần em giữ kín chuyện này cho anh.”

- “Vậy anh sẽ cho em cái gì?”

- “Cho?” Hạo Nhiên cắn môi. “Em muốn gì?”

- “Có thể chứ.” Uyển Nhã cười nhạt. “Em sẽ giữ kín. Còn sau này. Nhưng chuyện em muốn. Anh phải đáp ứng cho em.”

- “Trừ chuyện từ bỏ Thiên Di để yêu em. Anh cũng sẽ không vì em làm tổn thương Thiên Di”

- “Ok.”

Hạo Nhiên tắt máy. Tuy biết dấu Thiên Di là sai, tuy biết nếu sau này Thiên Di phát hiện ra sẽ đau lòng đến mức nào. Nhưng bây giờ hắn không thể để Hạo Nhiên biết được. Nhất định.

- “Thiên Di.” Chấn Vũ chạy đuổi theo nó, cười tươi.

- “Anh lại chạy nữa hả?”

- ”Hj. Có sao? Chạy một chút cho khỏe. Em sao thế? Sao mặt buồn xo vậy?

Thiên Di thở dài

- “Em cũng không biết nữa. Từ hôm qua tới giờ cứ thấy khó chịu trong người.”

- “Vậy hả? Có chuyện gì hả em?”

- “Em cũng chẳng biết nữa? Mà anh có chuyện gì vui thế?”

- “Có gì đâu. Hi. Anh bảo này. Chiều nay đi với anh nhé?” Chấn Vũ hồ hởi.

- “Đi đâu?” Thiên Di ngạc nhiên. Đột nhiên, một chút gì đó quen thuộc len lỏi trong tâm trí nó. Chỉ một chút thôi. Sao mà nó thấy câu nói này quen với nó đến thế.

- “Đi xem phim thôi. Hj.”

- “Ừ. Cũng được thôi. Nó vui vẻ đồng ý.”

Rạp chiếu phim đông đúc người. Trước nay Chấn Vũ chưa bao giờ tới những nơi như thế này. Cảm giác hơi loạn. Nhưng nhìn thấy mấy đôi tình nhân hay rủ nhau đi xem phim, Chấn Vũ cũng muốn thử như thế nào. Đắn đo mãi cũng dám mời Thiên Di đi.

- “Phim gì vậy anh?”

- “Cánh đồng hoang.” Chấn Vũ mỉm cười.

- “Kinh dị hả?”

- “Ừ.”

Thiên Di thấy hơi ngạc nhiên. Không ngờ hiền lành như Chấn Vũ mà cũng thích xem thể loại này.

Rạp chiếu phim 3d rộng đến kinh người. Thiên Di hơi choáng. Con gà già từ nhỏ chắc hay tới đây lắm. Nó có biết đâu, Chấn Vũ phải chạy khắp nơi, hỏi tất cả mọi người mới có thể ra quyết định đưa nó tới đây xem phim.

Bộ phim mở đầu là hình ảnh một cánh đồng. Dòng suy nghĩ của Thiên Di miên man. Cánh đồng này Nhìn quen quá. Hình như nó đã thấy ở đâu rồi. Cảm giác sợ hãi xen tởm lòng nó dù bộ phim chỉ mới bắt đầu.

Cánh đồng Một đứa con gái. Đầu Thiên Di đau nhói. Nó ôm lấy đầu. Khó chịu quá. Một đám người Một người con trai, vẻ mặt đáng sợ đang cười vào nó.

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaa” Thiên Di hét lên. Cả phòng chiếu phim giật mình. Chấn Vũ hốt hoảng. Hấn rồi rít xin lỗi mọi người, rồi kéo Thiên Di ra ngoài. Chẳng lẽ Thiên Di không thích xem phim kinh dị? Có khi nào cô bé sẽ giận hấn không? Chấn Vũ lo lắng nhìn Thiên Di. Ánh mắt Thiên Di hoảng hốt. Nó thở gấp

- “Đừng đừng lại gần tôi. Thanh Phong. Tôi cấm anh ” Nó lắp bắp.

- “Thiên Di. Em làm sao thế? Em có Sao không?” Chấn Vũ thật sự hoảng hốt.

Thiên Di quay lên nhìn Chấn Vũ. Tất cả tất cả mọi kí ức quay lại với nó. Nó run lấy bầy.

- “Em Đưa em về ”

Chấn Vũ muốn ở lại với xem nó thế nào. Nhưng nó không chịu. Nó bảo Chấn Vũ về. bây giờ nó chỉ muốn gặp Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên không có ở nhà. Ngôi nhà trống vắng. Đám người giúp việc chạy ra đỡ lấy nó. Dìu nó về phòng. Nhưng nó gạt ra. Nó chỉ yêu cầu mọi người đừng vào phòng nó.

- “Sao em lại gọi anh ra đây?” Hạo Nhiên lạnh lùng hỏi Uyển Nhã. Nhưng con bé chỉ cười nhạt

- “Vì em muốn thế.”

- “Sao em vớ vẩn thế?”

- “Vì anh không muốn Thiên Di biết chuyện.”

Hạo Nhiên tức tối. Nhưng lại không thể làm gì. Đột nhiên, chuông điện thoại của Hạo Nhiên vang lên. “Vợ yêu đang gọi.”

- “Vợ yêu cơ đấy.” Uyển Nhã nhếch môi. “Đừng nghe.”

- “Tại sao?”

- “tối nay đừng nghe điện thoại ai hết. Nếu không em sẽ bực mình đấy.”

Có gắng nín nhịn. Hạo Nhiên cất chiếc điện thoại lại vào trong túi. Uyển Nhã mỉm cười. Nhưng nụ cười đó, có một phần nào đó u buồn.

- “Đi uống cà phê với em.”

.

19. Chương 19

- “Hạo Nhiên. Hạo Nhiên.” Thiên Di rên rỉ. Co ro trong một góc phòng. Nó sợ. Rất sợ. Nó không biết phải làm

thế nào. Cố gắng nép mình vào góc tường. Nước mắt nó trào ra. Thiên Di sợ lắm. Nỗi sợ lan dần trong người nó. Cảm giác như tử thần đang ở bên vậy. Nó không biết phải làm thế nào. Nước mắt nó trào ra. Hạo Nhiên. Rốt cuộc anh đang ở đâu.

Thiên Di bấm số gọi San San. Những lúc thế này nó không biết phải làm gì. Vừa nghe giọng San San, Thiên Di đã khóc nức lên

- “San San”

- “Sao thế Di Di?” San San hoảng hốt. Cô bé chưa bao giờ nhìn thấy Thiên Di khóc. Cảm giác lo lắng trong lòng không thể nào dẹp yên

- “San San. Tớ rất sợ. Tớ không muốn nhớ nữa. Tớ muốn quên đi. San San. Những cpn người đó. Họ rất đáng sợ.”

San San lắng nghe con bạn thân kể lể. Cô bé hiểu chuyện gì xảy ra với Thiên Di. Cô bé thấy đau lòng lắm. Đau như chính cô bé phải chịu đựng nỗi đau mà Thiên Di đang phải chịu vậy. Nhưng cô bé nuốt nước mắt. Lúc này không thể khóc. Nếu cô bé khóc Thiên Di sẽ hoảng loạn hơn nữa.

- “Thiên Di. Nghe tớ này. Hạo Nhiên. Hắn đâu rồi?”

- “Tớ tớ không biết. tớ có gọi. Nhưng anh ấy không nghe máy.”

- “Cái gì?” San San hét lên. “Hắn ta không nghe máy. Minh Duy. MINH DUY?” San San hét lên

Thiên Di nghe thấy tiếng Minh Duy í ới trong điện thoại. Nó nghe San San bảo Minh Duy gọi cho Hạo Nhiên. Nhưng Hạo Nhiên vẫn không bắt máy. Thiên Di chùng xuống. Sao lúc này Hạo Nhiên lại không nghe máy. Sao lúc Thiên Di cần hắn nhất thì hắn lại không ở bên. Thiên Di lặng lẽ cúp máy. Mặc dù nó biết San San sẽ lo lắng lắm. Nhưng bây giờ, nó hành động không thể theo lí trí được nữa rồi. Toàn thân nó mệt mỏi. Nó sợ. Nó không muốn ở trong nhà.

.

Thiên Di khoác áo, bước ra ngoài. Gió mát lùa trong tóc nó. Nó buồn. Rất buồn. Nó bị phản bội. Đau đấy. Nhưng việc Hạo Nhiên không ở cạnh nó lúc này làm nó buồn hơn

- “Thiên Thiên Di.”

Thiên Di quay lại khi nghe tiếng gọi. Chấn Vũ lấp ló ở lùm cây gần nhà Hạo Nhiên.

- “Anh chưa về à?” Thiên Di cười buồn hỏi Chấn Vũ.

- “Chưa. Anh lo cho em.”

- “Cảm ơn anh.”

Thiên Di rảo bước. Chấn Vũ im lìm đi cạnh nó. Nhìn bờ vai mỏng manh của nó, Chấn Vũ đau lòng. Dù không hiểu có chuyện gì xảy ra. Nhưng Thiên Di có vẻ rất buồn. Chấn Vũ cũng chẳng dám nói gì. 2 đứa nó cứ đi như thế. Im lặng như thế. Giữa phố đông người, Có 2 con người cứ lặng thầm bước đi.

Rồi đột nhiên, Thiên Di nhìn thấy, đối diện với nó, trong quán cà phê Heaven, một cô gái đang lả lướt trên vai một chàng trai. Chàng trai đó, không ai khác ngoài Hạo Nhiên. Thiên Di đứng lặng đi, đau lòng. Chấn Vũ nhìn về hướng đôi mắt đỏ của Thiên Di đang nhìn. Nổi tức giận dâng lên. Hấn toan xông vào quán cà phê, lôi cổ tên Hạo Nhiên ra. Nhưng Thiên Di chặn hấn lại. Chấn Vũ nhìn Thiên Di. Cô bé chỉ khẽ nói

- “Đi thôi.”

.

Công viên vắng bóng người. Vì đang là giờ ăn nên rất ít người trong công viên. Thiên Di ngồi im lặng. Hạo Nhiên không nghe máy. Chỉ vì đang đi với một cô gái khác. Cô gái đó là ai? Thiên Di không biết cô ta. Chưa bao giờ nhìn thấy cô ta trong trường. Thiên Di đau lắm. Nước mắt khẽ trào ra. Chấn Vũ hốt hoảng. Hấn lóng ngóng lôi ra chiếc khăn, chấm chấm những giọt nước mắt của Thiên Di. Rồi như một người anh, Chấn Vũ nhẹ nhàng ôm lấy Thiên Di, dù trong lòng hấn cũng đau không kém Thiên Di. Người con gái hấn yêu đang khóc. Hơn nữa, lại là khóc vì một người con trai khác. Hấn phải làm gì đây? Hấn có thể làm gì chứ? Đau thật đấy, trong lòng hấn buốt thật đấy. Nhưng hấn cũng phải an ủi Thiên Di. Thế này là quá tốt với hấn rồi.

2 người cứ ngồi im lặng như thế. Mãi mê với nỗi đau như thế mà không để ý, tiếng chụp ảnh khẽ vang lên, kẻ trong bóng tối cười thầm.

Tối hôm đó, mãi nửa đêm Thiên Di mới về nhà. Nó không muốn đụng mặt Hạo Nhiên. Nó không muốn gặp Hạo Nhiên nữa. Nó lặng lẽ vào phòng. Căn phòng vắng. Trong phòng bên cạnh, tiếng thở của Hạo Nhiên đều đặn vang lên. Nó thở dài.

Sáng hôm đó, nó chủ động hẹn gặp Uyển Nhã. Tối qua Minh Duy bị nó thẩm vấn mãi.

- “Hẹn tôi có chuyện gì?” Uyển Nhã khó chịu.

- “Tôi là Thiên Di. Là ”

- “Không cần giới thiệu.” Uyển Nhã ngắt lời. “Tôi biết cô là ai.”

- “VẬY ” Thiên Di không mấy ngạc nhiên. “Tôi muốn biết. Tại sao đã chia tay mà lại còn làm như thế?”

Uyển Nhã mỉm cười. Con bé biết. Thế nào Thiên Di cũng hỏi như thế.

- “Cô muốn biết thật hả?”

- “Uhm”

- “Vì anh ta phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Thiên Di nhún mày. Trách nhiệm?

- “Trách nhiệm gì?”

- “Trách nhiệm của một thằng đàn ông phải chịu với đứa con gái mà hấn ngủ cùng”

- “Ngủ? Cùng ai?” Thiên Di bàng hoàng

- “Cô nghĩ là với ai?” Uyển Nhã cười cười. Trớ lừa này của con bé sẽ mang lại hiệu quả cao đây

Thiên Di lặng người. Hạo Nhiên? Sao có thể. Nó im lặng, đứng dậy bước đi.

.

- “Sao lại hẹn anh ra đây?” Hạo Nhiên khó chịu trước nụ cười của Uyển Nhã.

- “Vì có quà cho anh”

- “Quà?”

Uyển Nhã chỉ cười. Nó ném ra trước mặt Hạo Nhiên một bức ảnh. Chấn Vũ đang ôm lấy Thiên Di. Hạo Nhiên nhún mày

- “Ảnh ghép hả”

- “Có thể mang về kiểm tra. Em có việc. đi trước đã.”

Nói rồi Uyển Nhã đứng dậy, cười thỏa mãn rồi bước ra ngoài.

Thiên Di đứng im. Nó nép vào góc tường. Mỗi lần buồn nó đều làm như vậy. Cảm giác nỗi buồn bị bức tường rút đi. Nhưng lần này, không hiểu sao, nó lại đau quá. Hạo Nhiên xem nó là gì chứ? Hạo Nhiên có còn xem nó là vợ chưa cưới nữa không? Hạo Nhiên, liệu hắn còn đáng để nó yêu nữa hay không?

Hạo Nhiên mặt dằng dằng sát khí, đẩy cửa vào phòng nó. Hắn giật mạnh tay Thiên Di lôi ra khỏi góc tường

- “Em giải thích đi.”

Thiên Di nhìn xuống tấm ảnh mà Hạo Nhiên chìa ra trước mặt nó. Nó thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi, nó nhếch môi

- “Tối qua anh đã ở đâu vậy?” Thiên Di ngược lên nhìn Hạo Nhiên.

- “Anh ” Hạo Nhiên lúng túng. Không dám nói. Thiên Di cũng đoán trước được.

- “Anh có chuyện giấu em phải không?” Thiên Di cười hiền. Nó không khóc được nữa. Nó chỉ muốn biết câu trả lời của Hạo Nhiên. Nó không muốn bị gạt nữa. Hạo Nhiên. Cầu xin anh. Nếu anh nói thật em sẽ bỏ qua hết mọi chuyện

- “Không.” Hạo Nhiên lập tức trở lại trạng thái ban đầu. Thiên Di cười lớn. Cuối cùng Hạo Nhiên vẫn nói dối nó. Hết rồi. hết thật rồi. Thiên Di lẳng lặng bước lại vali của nó. Nó đã kịp thu dọn hành lý trước lúc Hạo Nhiên về. Bấy giờ Hạo Nhiên mới để ý tới va li của nó.

- “Em định đi đâu?” Hạo Nhiên chặn Thiên Di lại. Nhưng nó chẳng nói gì. Khuôn mặt không một chút cảm xúc. Nó gạt tay Hạo Nhiên, bước đi. Hạo Nhiên giữ lấy tay nó trong lòng hắn đang hoảng sợ. Rất sợ. Liệu Thiên Di đã biết chuyện gì? Không thể được. Hắn không lộ một sơ hở nào hết. Uyển Nhã? Uyển Nhã mà hắn quen là một người giữ lời. Uyển Nhã nhất định không phải là người nói ra. Hay là

- “Vì Chấn Vũ hả?” Hạo Nhiên nhìn nó trân trối. Nhưng khuôn mặt nó lạnh băng

- “Bỏ ra.”

Khuôn mặt nó rất đáng sợ. Hắn không thể, cũng không dám đối diện. Hắn lùi lại, bỏ tay Thiên Di ra.

.

Mưa. Giọt mưa càng lúc càng nặng. Thiên Di bước giữa mưa. Không xác định nổi đâu là mưa, đâu là nước mắt của nó. Lòng nó đau nhói. Tại sao lại đối xử với nó như thế? Nó làm gì sai chứ? Ông trời lúc nào cũng thật bất công với nó. Đau đấy, nhưng nó biết làm thế nào bây giờ. Trở về nhà? Nó không muốn về nhà nữa. Nó không muốn gặp Hạo Nhiên nữa.

- “San San.” Thiên Di sụt sịt trong quán cà phê, đầu tóc nó ướt nhẹp

- “Di Di? Cậu làm sao thế? Sao lại khóc?”

- “San San. Tớ bỏ đi rồi. Tớ không ở nhà Hạo Nhiên nữa. Tớ không biết ở đâu hết?”

- “Sao? Sao lại bỏ đi.”

- “Tớ tớ không muốn gặp Hạo Nhiên nữa.” Thiên Di bật khóc. San San im lặng. Suốt cuộc trò chuyện, cô bé chỉ ngồi im nghe con bạn kể lể. Hạo Nhiên. Tên chết tiệt.

San San cúp máy. Tạm thời Thiên Di sẽ tới ngôi nhà riêng của nó. Ngôi nhà nằm ở ngoại ô. Hạo Nhiên chắc không thể biết được. Dù sao thì hắn cũng là con trai của Vua thông tin. Không thể để hắn mò tới gặp Thiên Di nữa. San San cắn môi. Rồi nó đứng dậy, thu dọn đồ đạc. Gọi cho phi công của nhà nó.

Hạo Nhiên cười cười, cầm trong tay chai rượu. Hắn cười. Thiên Di bỏ hắn mà đi. Tại sao lại như thế? Hạo Nhiên ngả ngón. Hắn cô đơn trong chính ngôi nhà của hắn. Bây giờ hắn mới hiểu, nỗi cô đơn đó đáng sợ tới mức nào. Hắn nhớ Thiên Di. Nhưng có lẽ giờ này Thiên Di không cần hắn nữa. Có lẽ bên cạnh Thiên Di giờ đây đã có Chấn Vũ thay nó rồi. Hạo Nhiên cố uống thật say. Nhưng có lẽ không thể say được. Hắn khóc. Nước mắt rơi. Hắn phải làm gì để chấm dứt cơn đau này?

San San bấm chuông cửa. Một cô người làm ra mở cửa cho con bé

- “Hạo Nhiên có nhà không?”

- “Dạ có.”

San San bước vào ngôi nhà. Có kìm nén cơn giận đang bốc lên tận đầu. Vừa thấy San San, Hạo Nhiên đã đứng dậy, vội vàng lau nước mắt

“Bốp.”

Hạo Nhiên lặng người. Sao San San lại tát hắn?

- “Anh. Đồ *****.” San San ném câu ***** vào mặt Hạo Nhiên.

- “San San San. Sao em lại?”

- “Tại sao? Thiên Di nó vì anh chưa đủ sao? Sao anh lại còn đối xử với nó như thế?”

- “Anh? Em nói gì? Anh Anh không hiểu.”

- “Không hiểu?” San San cười nhếch môi. “Không hiểu hả? Anh bỏ mặc Di Di lúc nó hoảng sợ vì kí ức của nó để đi với đứa khác rồi anh nói không hiểu à? Anh ngủ với gái rồi anh nói anh không hiểu à? Anh vui tính nhỉ? Anh. Hạo Nhiên. Tôi không ngờ anh là loại người thế này.”

San San tuôn một tràng. Khuôn mặt nó thật đáng sợ. Hạo Nhiên lắp bắp

- “Sao Chuyện đó Sao em biết?”

- “Sao em biết à? Cô Uyển Nhã xinh đẹp của anh đấy? Muốn người ta không biết trừ phi đừng làm”

- “San San” Hạo Nhiên hoảng loạn. “Thiên Di đang ở đâu?”

- “Đủ rồi. Đừng tìm nó nữa. Em sẽ không bao giờ cho phép anh tìm nó nữa”

San San quay bước. Hạo Nhiên cố níu giữ San San. Nhưng cô bé lạnh lùng. Thế là quá đủ rồi. Thiên Di. Tổ nhất định sẽ bảo vệ cậu. Nhất định. Bằng mọi giá.

- “Di Di. Tổ về rồi đây.” San San cố làm ra vui vẻ, hét âm lên

- “San San?” Nghe thấy tiếng con bạn thân, Thiên Di vốn đang ủ rũ trong nhà liền chạy ra. Thấy San San, nó hét âm lên. “San San. Cậu về bao giờ thế?”

- “Hi. Mới thôi. Về tới đây là tới chỗ cậu liền”

- “San San về rồi. Thấy San San tổ mừng quá.” Thiên Di nước mắt ngấn dài. Gì vậy chứ? Không ngờ vì Hạo Nhiên mà một người mạnh mẽ như Thiên Di lại yếu đuối thế này. San San cố nén tiếng thở dài.

- “Ừ. Vào nhà đi. Hôm nay cậu không đi học à?”

- “Không.” Thiên Di khẽ cười buồn. Tổ sợ đi học gặp Hạo Nhiên.”

- “Quên hắn đi. Di Di này. Tổ Tổ vừa gọi cho 2 bác.”

- “Thế à? Ba mẹ tổ nói sao?”

- “Tớ Thiên Di này. Cậu có muốn du học không? Sang Mĩ với tớ.”
- “Sang Mĩ?” Thiên Di tròn xoe mắt ngạc nhiên. “Sao Sao tự nhiên cậu lại muốn tớ sang Mĩ cùng cậu?”
- “Tớ không muốn cậu cứ chìm vào u buồn mãi.”

Thiên Di khẽ cười. Vẫn là San San lo cho nó nhất.

- “Trước khi đi phải sang Canada thăm bố mẹ tớ nữa chứ.”

.

20. Chương 20

Hạo Nhiên hoảng loạn. Vậy là Thiên Di biết. Vậy là Thiên Di rời xa hắn là do hắn? Thiên Di đã nhớ lại mọi chuyện. Vậy mà

Lúc Thiên Di cần hắn nhất, hắn lại đi cùng Uyển Nhã. Thiên Di đã cho hắn cơ hội để thú nhận, sao hắn lại không chớp lấy. Hắn ngốc quá. Nhưng hắn không thể xa Thiên Di. Không thể xa được. Hắn phải giữ Thiên Di lại

- “Minh Duy.” Hắn nói nhỏ.
- “Sao thế?” Minh Duy trả lời hắn, giọng ngái ngủ.
- ” Ông cho tôi địa chỉ của Thiên Di được không?”
- “Thiên Di? Chẳng phải con bé ở chỗ ông à?” Minh Duy ngạc nhiên. “Mà ông cũng tệ thật. Tôi không ngờ ông lại như thế.”
- “Tôi Chuyện đó hôm đó tôi say. Có biết gì đâu. Uyển Nhã nó ép tôi phải làm theo ý nó.”
- “Dù sao thì Thiên Di nó tổn thương vì ông ghê lắm.”

Hạo Nhiên cúp máy. Hắn biết Thiên Di vì hắn mà chịu tổn thương nhiều lắm. Nhưng bây giờ, đến chỗ ở Thiên Di hắn cũng không thể biết được.

.

Thiên Di ngồi đong đưa trên chiếc xích đu. Hồi nó còn là đầu gấu ở khu ổ chuột, nó rất thích ngồi xích đu. Nhưng miếng cơm manh áo không cho phép nó. Hồi đó thật khổ quá. Nó vừa tới thăm cha mẹ nuôi của nó. Thấy nó bảo đi Mĩ, cha mẹ nó buồn lắm. Nhưng biết làm thế nào được. Ngoài trốn chạy, nó không nghĩ ra được cách nào để quên Hạo Nhiên. Ngày mai bay rồi. Dù hận, nhưng nó vẫn rất muốn gặp Hạo Nhiên.

- “Thiên Di.”

Thiên Di ngược mặt lên, cười với Chấn Vũ

- “Em hẹn anh có chuyện gì thế?” Chấn Vũ cười thật tươi. Cũng phải thôi. Thiên Di chủ động hẹn gặp hắn mà.
- “Àk. Anh ngồi xuống đi đã”

Chấn Vũ hơn hớn ngồi vào chiếc xích đu còn trống bên cạnh.

- “Anh Chấn Vũ này. Em sẽ đi du học.”

Nụ cười của Chấn Vũ đông cứng.

- “Em Em nói gì cơ?”
- “Ngày mai em sẽ bay sang Mĩ.”
- “Sao Sao tự nhiên lại ” Chấn Vũ lắp bắp. Hắn không ngờ Thiên Di lại quyết định như thế. Thiên Di không trả lời hắn. Hắn hiểu. “Vì Hạo Nhiên?”

Thiên Di khẽ gật đầu. Chấn Vũ không nói gì. Chỉ im lặng đứng lên, lặng lẽ bước đi. Thiên Di không giữ Chấn Vũ lại. Nó biết tình cảm của Chấn Vũ. Chấn Vũ bao giờ cũng bên nó. Nhưng trái tim nó đã thuộc về Hạo Nhiên mất rồi.

.

Tại sân bay:

- “Di Di. Cậu nhìn gì thế?” San San hỏi con bạn thân đang ngoái nhìn.
 - “Àk. Không có gì. Lần đầu tới đây nên thế?” Thiên Di nói dối. Nó thật sự muốn nhìn thấy Hạo Nhiên chạy tới, kéo nó lại. Nhưng nó biết, chuyện đó là không thể nào.
 - “Đi thôi. Sắp tới giờ bay rồi.” San San kéo tay nó. Chợt nó nghe thấy tiếng ai gọi nó. Nó quay người lại, ngạc nhiên nhìn Chấn Vũ.
 - “Chờ anh với.”
 - “Anh Chấn Vũ? Anh đi đâu đấy?”
 - “Còn đi đâu nữa. Đi du học.” Chấn Vũ nhìn nó cười tươi rói. Hắn quay sang San San. “Em chắc là San San. Thiên Di nói nhiều về em lắm.”
 - “Chào anh.” San San mỉm cười. “Anh chắc là Chấn Vũ. Em cũng có nghe Thiên Di kể về anh. Cảm ơn anh đã an ủi nó lúc nó buồn giúp em.”
 - “Có gì đâu. Chấn Vũ già già đầu. ” Vinh dự của anh mà.”
 - “Chấn Vũ. Sao anh lại đi du học?” Thiên Di hỏi Chấn Vũ
 - “Vì anh muốn thế. Anh muốn thế lâu rồi mà.”
 - “Thế? Trường nào?”
 - “Antelope”
 - “A.” San San cười. “Vây cùng trường với Thiên Di rồi. Cũng may. Nó đỡ phải cô đơn.”
- Chấn Vũ giấu nụ cười mãn nguyện. Không giống sao được chứ. Hắn phải tốn rất nhiều tiền để tìm hiểu Thiên Di sẽ học trường nào cấp tốc cơ mà.
- “Nhưng mà San San này.” Thiên Di ngập ngừng. “Không biết tiếng anh thì học kiểu gì bây giờ?”
 - “Không sao.” Chấn Vũ cười. “Chỉ cần học trong một tháng là được mà.”
 - “Ba.” Hạo Nhiên mừng rỡ hét vào điện thoại. Trong lòng hắn như lửa đốt. Chẳng hiểu sao hôm nay lại như thế này. Hắn không thể chờ được nữa. Cũng không còn thời gian để mà tìm hiểu xem Thiên Di ở đâu nữa. Tới nước này chỉ còn một cách là cầu cứu ba hắn.
 - “Con dzai đấy hử?” Ba hắn cười khà khà. “Sao? Con quyết định theo ba con về làm cho công ty rồi chứ?”
 - “Bây giờ không phải lúc để nói chuyện đó” Hạo Nhiên ngao ngán. Ba hắn lúc nào cũng chỉ chực cơ hội lôi kéo hắn về làm cho công ty thông tin ngầm của ba hắn. “Con cần ba tìm giúp cho con một người.”
 - “Ui đời. Con cứ phải bình tĩnh. Ba là ba làm được hết” Ba hắn đắc chí
 - “Bảo cái cô thư kí bên cạnh ba ra ngoài đi”
- Ba Hạo Nhiên ngưng cười. Con trai ông đúng là quá lợi hại. Có thể Nói chuyện thôi mà cũng biết có người bên cạnh. Nhưng mà ông đâu biết. Hạo Nhiên còn lạ gì. Ba hắn cứ có máy cô chân dài là giọng đặc chí lại lộ ra. Ba Hạo Nhiên bảo cô thư kí ra ngoài xong, Hạo Nhiên mới nói gấp. Thiên Di ở đâu, ba hắn hẳn biết rõ. Lúc nào ba hắn chẳng có gián điệp. Làm con của ba hắn 18 năm trời. Chuyện này hắn hiểu rõ hơn ai hết
- “Ba cho con biết Thiên Di, cô ấy đang ở đâu”
 - “Con trai ba tay nghề còn kém thế?”

- “Nhanh lên ba. Chuyện này gấp lắm.”
- “Cần gì gấp? Nó bay rồi.”
- “Bay? Bay đi đâu?”
- “Sang Mỹ.”
- “Làm gì? Với ai?”
- “Du học. Với con bé San San cùng con trai chủ tịch Cương.”
- “Con trai chủ tịch Cương? Chẳng lẽ là tay Chấn Vũ đó?”
- “Ừ. Hình như tên thằng bé đó là thế.”
- “Ba. Cô ấy bay lúc nào?”
- “Lúc sáng. Con làm gì khiến con dâu của ba giận hả?”
- “Không có gì.”

Hạo Nhiên chào ba rồi cúp máy. Thiên Di đi rồi. Sao lại phải vội vàng như thế? San San. Không ngờ cô bé ấy lại quyết đoán đến thế. Nhưng Sao tên Chấn Vũ đó lại đi cùng? Chẳng nhẽ Không lẽ nào Thiên Di yêu hắn ta? Không lẽ nào, Thiên Di thật sự muốn quên hắn?

Chấn Vũ bần thần. Thiên Di. Cô ấy muốn quên hắn thật sao? Cũng phải thôi. Thiên Di đã vì hắn mà tổn thương như thế. Nhưng Hạo Nhiên không thể mất Thiên Di. Dù thế nào hắn cũng không thể mất Thiên Di. Hạo Nhiên khoác vội áo, bước ra ngoài. Hắn nhắc máy, đặt vé máy bay.

Hạo Nhiên đang đứng ở sân bay. Hắn phải gặp Thiên Di. Hắn phải giải thích cho Thiên Di tất cả. Vừa lúc hắn định bước vào phòng chờ thì có tiếng gọi.

- “Hạo Nhiên.”

Hạo Nhiên quay lại. Là Uyển Nhã. Con bé đang ôm lấy ngực, thở hộc hộc

- “Sao em lại ở đây?” Hạo Nhiên ngạc nhiên
- “Anh định đi đâu.”
- “Anh đi tìm Thiên Di” Hạo Nhiên lạnh lùng
- “Không được.” Uyển Nhã hét lên. Mặt nó trắng bệch.
- “Sao không chứ?” Hạo Nhiên nhếch mép. “Chuyện của anh với em em cũng đã nói rồi. Anh còn gì phải sợ em nữa?”
- “Em Anh không được đi. Em Em đã có thai.”
- “Cái gì?” Hạo Nhiên trố mắt. Chuyện này không thể nào. “Em Uyển Nhã. Em đừng lừa anh. Anh không tin đâu. Hôm nay anh phải đi tìm Thiên Di”
- “Em không lừa anh.” Uyển Nhã vội vàng lục túi xách. Chìa ra cho Hạo Nhiên một tờ giấy khám thai.
- “Cái này Cái này ”

Thiên Di thả người xuống chiếc giường êm ái trong phòng San San. Con bé cảm thấy mệt mỏi quá. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Ba mẹ nó chưa biết nó và Hạo Nhiên chia tay. Vẫn cười nói. Còn bảo nó nhắn Hạo Nhiên sang thăm. Buồn thật đấy. Nó xa Hạo Nhiên thật rồi. Thấy sao mà trống vắng thế. Hạo Nhiên chắc giờ này đang vui với Uyển Nhã. Thôi thì cũng đành thôi. Tình cảm là thứ không thể nào ép được. Thiên Di thở dài. Nó soạn quần áo vào tủ. Đột nhiên, bức ảnh San San chụp nó với Hạo Nhiên lúc Hạo Nhiên tỏ tình với nó rơi ra ngoài.

Thiên Di nhìn bức ảnh. Rồi chẳng hiểu sao, nước mắt nó cứ rơi ra. Sao thế này chứ? Nó lại khóc nữa rồi. Nó cố gắng lau đi nước mắt. Nhưng nước mắt nó cứ chảy ra mãi thôi. Nó bật khóc nức nở. Nó nhớ Hạo

Nhiên nhiều lắm. Nó phải làm thế nào mới quên được Hạo Nhiên? Sau này, nó phải làm thế nào để cân bằng lại cuộc sống của nó đây?

Hạo Nhiên ngồi im lặng trong phòng. Uyển Nhã có thai với hắn sao? Chuyện này sao có thể? Nhưng có giấy khám thai mà. Hạo Nhiên không thể thiếu Thiên Di được. Nhưng hắn không thể trốn tránh trách nhiệm với Uyển Nhã.

Uyển Nhã đứng thập thò ngoài cửa, nhìn lên Hạo Nhiên rồi khẽ thở dài. Dù nó có xấu xa đi chăng nữa thì tình cảm nó dành cho Hạo Nhiên vẫn rất thật lòng. Trước đây là thế. Bây giờ thế và cả sau này cũng thế. Con bé lặng lẽ bước ra khỏi nhà Hạo Nhiên. Tay tài xế trông thấy nó vội lật đặt ra mở cửa cho cô chủ khó tính. Uyển Nhã không nói gì. Nó lặng lẽ ngồi vào xe. Khuôn mặt không chút cảm xúc. Thật ra, nó làm thế này là đúng hay sai đây?

- “Uyển Nhã.” Hạo Nhiên cười rang rỡ. Uyển Nhã cũng cười, vẫy vẫy tay với Hạo Nhiên. Trông Hạo Nhiên mới hạnh phúc làm sao. Chắc cả đời này Uyển Nhã cũng không thể nào thấy lại nụ cười của Hạo Nhiên nữa. Uyển Nhã khẽ cười một mình. Nụ cười buồn in rõ nỗi đau. Rồi Uyển Nhã lại nhìn thấy nó nép vào lòng Hạo Nhiên, thì thầm

- “Cả đời này Em sẽ chẳng yêu ai ngoài anh hết”

Uyển Nhã bước vào phòng, ngã sấp xuống giường. Nước mắt rơi ra thấm ướt gối. Sao nó lại thấy cô đơn thế này chứ? Hạo Nhiên có bỏ nó đi nữa đâu. Nó biết. Hạo Nhiên là người có trách nhiệm. Hạo Nhiên sẽ không bỏ mặc nó lúc này dù người Hạo Nhiên thật sự yêu là Thiên Di. Nhưng sao nó lại đau đến thế khi thấy hình ảnh Hạo Nhiên bồn thần? Uyển Nhã với tay lấy quyển nhật kí trên bàn, lật từng trang. Nó khẽ cười.

Ngày Tháng Năm

Hôm nay Hạo Nhiên tỏ tình với mình. Vui quá đi. Chờ mãi, cố gắng mãi. Cuối cùng Hạo Nhiên cũng tỏ tình với mình. Cứ tưởng cả đời này cậu chàng sẽ không bao giờ nói với mình cơ đấy.

Ngày Tháng Năm

Lúc chiều Hạo Nhiên có đưa mình tới một cánh đồng rất đẹp. Bỏ công anh đang hoàng nhá. Đẹp không tả nổi luôn í. Xoay xoay thế nào mà lại ngã. Hạo Nhiên tái cả mặt. Lạ thế? Mình ngã chứ có phải Hạo Nhiên ngã đâu. Cứ mắng mình. Nhưng mà mình biết, lão lo ghê lắm.

Ngày Tháng Năm.

Tình cảm mình dành cho Hạo Nhiên, rốt cuộc là nhiều tới mức nào? Sao lại có thể làm cho mình ích kỉ như thế này. Hạo Nhiên chỉ nói chuyện với cô bạn thôi. Sao mình lại khó chịu đến thế?

Ngày Tháng Năm

Tay Thanh Phong cứ bám lấy mình. Gì vậy chứ? Mình là bạn gái của bạn thân hắn. Thế mà hắn cũng dám tán tỉnh mình. Về ngoài lịch lãm mà ai dè lại như thế? Tay này sao có thể là bạn thân Hạo Nhiên chứ? Hạo Nhiên gốc của mình thì vẫn vô tư chẳng biết gì.

Ngày Tháng Năm

Hôm nay là ngày valentine đấy. Hạo Nhiên làm ra vẻ chẳng biết gì. Lúc tối gọi mình ra. Ngạc nhiên lắm luôn ý. Hạo Nhiên với 2 tên kia đứng cười tươi rồi trước cái hình trái tim to oành xếp bằng nền. Lung linh lắm luôn. Hj. Yêu anh Hạo Nhiên của mình quá. Mà mình thấy tay Thanh Phong cười cứ đều đều thế nào ý.

Ngày Tháng Năm

Mình vừa đi khám định kì. Bác sĩ bảo mình có một khối u ác tính. Sao lại thế chứ? Bác Sĩ bảo mình phẫu thuật. Nếu không có thể chết bất cứ lúc nào. Mình Không thể phẫu thuật. Nhưng Mình phải làm thế nào đây?

Ngày Tháng Năm

Hạo Nhiên vẫn nhìn mình cười thật tươi. Nụ cười đó, mình nhất định sẽ giữ mãi mãi. Nụ cười đó sẽ luôn ở trong tim mình.

Thanh Phong tìm mình. Hấn bảo chào để đi du học. Còn định giở trò với mình. Sợ thật đấy. Cũng may mà mấy tên vệ sĩ luôn kè kè bên cạnh mình.

Ngày Tháng Năm

Mình đang ngồi trên máy bay. Lúc này đã gọi cho Hạo Nhiên rồi. Mình đã chọn đúng chiếc máy bay bay sang Nhật mà Thanh Phong đi. Tất cả, mình đều sắp xếp để Hạo Nhiên thấy mình thay đổi. Lúc này mình đã cố đập máy thật nhanh. Nếu không Hạo Nhiên sẽ nghe thấy tiếng nấc của mình mất. Buồn quá. Sau này mình phải làm sao đây? Hạo Nhiên. Tạm biệt anh nhé. Thà anh đau vì bị phản bội còn hơn là đau vì đột nhiên mất người mình yêu vĩnh viễn.

Uyển Nhã gấp quyển nhật kí lại. Nước mắt nó cứ rơi không ngừng. Nó đã phải vượt qua nỗi sợ để phẫu thuật, đã phải cố gắng dành giật lại sự sống. Nhưng lúc này đây. Nó hiểu ra rằng, cuộc đời này nó thật sự mất Hạo Nhiên rồi.

Tối hôm đó, Uyển Nhã đã khóc rất nhiều. Tưởng như có thể ngập cả phòng vậy. Cuối cùng, nó thiếp đi lúc nào không hay. Sang hôm sau, vừa bước chân xuống bếp, nó đã nhìn thấy Hạo Nhiên lụi cụi.

- “Hạo Nhiên?” Nó ngạc nhiên, dụi dụi mắt. Kiểu này chắc phải lên ngủ thêm thôi. Sang ra mà đã bị ảo giác thế này. Uyển Nhã toan quay người bước lên thì Hạo Nhiên gọi giật nó

- “Em dậy chuẩn bị rồi ăn sáng đi”

Nó quay lại. Nhìn thấy Hạo Nhiên đang cười với nó. Quái thật. Ảo giác này còn biết cười cơ đấy. Nói được nữa. Nó lắc lắc cái đầu.

- “Em làm cái gì thế?” Hạo Nhiên xáp lại gần nó. Chạm tay vào má nó, mặt lộ vẻ lo lắng.

- “Em Em cứ tưởng tượng là em chưa tỉnh hẳn.” Nó khẽ cúi đầu. Nhưng Hạo Nhiên lại nhìn nó cười.

- “Tỉnh được rồi đấy. Lên nhà chuẩn bị mà ăn sáng đi.”

Uyển Nhã cười lại với Hạo Nhiên. Rồi nó quay người bước lên phòng tắm. Nụ cười của Hạo Nhiên, sao mà gượng đến thế? Sao lại làm nó đau bằng cách này. Nhưng dù sao đi nữa, tối qua nó cũng đã suy nghĩ kĩ rồi. Suy nghĩ để tiến đến quyết định cuối. Cả đời này nó chỉ có thể làm Thế cho Hạo Nhiên thôi.

* * *

21. Chương 21

Thiên Di đang ngồi một mình trong quán cà phê. Mấy hôm trước nó đã phát hiện ra quán cà phê này. Chủ quán là một cô gái người Việt. Không hiểu sao cứ ngồi ở đây là Thiên Di lại nhớ tới Hạo Nhiên. Không hiểu sao nỗi nhớ đó không dày vò Thiên Di như lúc nhớ Hạo Nhiên ở nhà. Thiên Di nhắm nháp cốc cappuccino ấm ấm. Nó khẽ mỉm cười.

- “Em làm bạn gái anh nhé.” Nó nhớ lại câu nói của Hạo Nhiên. Ấm áp làm sao. Bây giờ nó chỉ ước được ngồi cạnh Hạo Nhiên, tựa vào vai Hạo Nhiên. Nhưng giờ thì không thể nữa rồi. Thiên Di cười buồn.

Ngoài lớp cửa kính, Chấn Vũ đang thập thò nhìn vào phía trong quán cà phê. Hấn khẽ thở dài. Hấn biết, Thiên Di đang nhớ đến ai. Hấn cũng biết, xa Hạo Nhiên, Thiên Di đau khổ đến mức nào. Thật sự thì dù tình cảm hấn dành cho Thiên Di dù mệnh mông tới bao nhiêu cũng không thể cho hấn đủ dũng khí để tiến tới.

- “San San này.” Minh Duy khẽ gọi San San. Cả 2 đang cùng nhâm nhi cốc trà sữa. Minh Duy chẳng ham hớ gì cái món này. Nhưng mà vì San San thích.

- “Gì thế?”

- “Sao em không để Hạo Nhiên giải thích với Thiên Di?”

- “Làm gì?” San San cau mày, lườm Minh Duy làm hấn phát hải
 - “Ồ Không. Em yêu của anh làm thế đúng quá. Không thể để Thiên Di gặp Hạo Nhiên nữa.” Minh Duy tuôn một tràng. Mặc dù trong lòng thầm xin lỗi Hạo Nhiên. ”Tui không cố ý đâu Hạo Nhiên. Xin lỗi bạn hiền nhiều lắm lắm.
 - “Không cần anh phải hòa theo như thế” San San khẽ nói. “Chỉ cần Thiên Di hạnh phúc thì chuyện gì em cũng có thể làm.”
 - “Hạo Nhiên. Hôm nay đi chơi với em nhé” Uyển Nhã cười tươi.
- Uyển Nhã kéo tay Hạo Nhiên ra xe. Hấn chẳng biết làm gì. Đã quyết định chịu trách nhiệm với Uyển Nhã thì cũng phải chiều cô ấy vậy. Hạo Nhiên gượng một nụ cười với Uyển Nhã. Chiếc xe đưa Hạo Nhiên và Uyển Nhã tới công viên, nơi này là nơi lần trước Hạo Nhiên cùng đến với Thiên Di. Hôm đó cả hai đã rất vui. Nhưng giờ đây, tất cả chỉ còn là kí ức đẹp trong lòng Hạo Nhiên. Mặc kệ cho khuôn mặt Hạo Nhiên không vui mấy, Uyển Nhã kéo tuột Hạo Nhiên vào trong. Con bé cười tươi rói. Cả ngày hôm đó, hình như Uyển Nhã đã cười rất nhiều. Nó cũng chụp rất nhiều ảnh. Còn Hạo Nhiên chỉ im lặng, cười gượng lúc Uyển Nhã nhìn hấn.
- “Uống đi anh.” Uyển Nhã đẩy cho Hạo Nhiên ly cà phê đen. Hạo Nhiên cũng chỉ khẽ nhấp môi. Uyển Nhã nhìn Hạo Nhiên. Khuôn mặt này, dáng điệu này, nó sẽ không bao giờ quên đâu. Cả đời này sẽ không bao giờ quên.
 - “Anh này.”
 - “Ừ. Sao thế em?”
 - “Hôm nay em vui lắm.”
 - “Ừ. Anh mừng là em thấy vui.”
 - “Nhưng không hạnh phúc.”
- Hạo Nhiên im lặng trước câu nói của Uyển Nhã.
- “Anh này. Hôm nay anh không vui.”
 - ” ”
 - “Em biết vì sao.”
 - ” ”
 - “Ngày mai em có quà cho anh đấy.”
 - “Quà?” Hạo Nhiên khẽ nhìn lên. “Nhân ngày gì”
 - “Chẳng ngày gì hết.” Con bé đứng dậy, rồi nó mỉm cười. “Hôm nay anh mời nhé. Em phải đi trước đây. Em có việc.”
 - “Ồ ” Hạo Nhiên ngạc nhiên. Hấn khẽ nghiêng mặt, nhìn theo bóng Uyển Nhã. Con bé khó hiểu thật đấy.
- Uyển Nhã bước ra ngoài. Nước mắt nó đã rơi ra từ lúc nào. Nhưng lạ. Nó thấy lòng nó nhẹ biết bao. Còn rất vui nữa. Nó gọi taxi
- “Cho cháu ra sân bay Nội Bài.”
 - “Sao cô biết tôi ở đây?” Thiên Di ngạc nhiên nhìn Uyển Nhã đang đứng trước mặt nó cười.
 - “Chuyện này với tôi không có gì khó hết.”
 - “Có chuyện gì?” Thiên Di lạnh lùng. “Nếu là đến để cười vào mặt tôi thì cứ việc. Tôi thua cô.”
 - “Không phải.” Uyển Nhã vẫn cười, trả lời. Làm Thiên Di ngạc nhiên. Nó vốn cứ tưởng Uyển Nhã đang vui sướng lắm. Bấy giờ nó đã rời xa Hạo Nhiên rồi. Chẳng phải Uyển Nhã muốn cướp đi Hạo Nhiên sao?
 - “Vậy ?” Thiên Di nheo mắt. Uyển Nhã không trả lời. Chỉ chìa ra cho Thiên Di một tờ giấy.

Hạo Nhiên đang đứng trước phòng của Thiên Di. Hắn nhớ Thiên Di đến phát điên. Hắn phải làm thế nào mới có thể quên được Thiên Di? Câu hỏi này, chắc cả đời hắn cũng không bao giờ trả lời được. Hạo Nhiên khẽ thở dài. Đột nhiên, chuông điện thoại của Hạo Nhiên vang lên. “tin nhắn đến từ Vợ yêu.”

Hạo Nhiên ngạc nhiên. Nhưng hắn vẫn vội vàng khoác áo ra ngoài. Đôi môi khẽ mỉm cười. Dù đã chia tay, dù Thiên Di đã bỏ hắn đi thì Thiên Di vẫn mãi là vợ yêu trong lòng hắn.

- “Hộc.” Hạo Nhiên chống tay, Thở không ra hơi. Thiên Di quay lại nhìn hắn, mỉm cười thật tươi. Hắn không tin vào mắt mình. Thiên Di đang đứng trong gió trước mắt hắn, còn mỉm cười với hắn. Hắn đang mơ sao? nhưng mà ảo giác thì làm gì biết nhắn tin chứ?

- “Thiên Di. Em ” Hạo Nhiên lắp bắp. Nhưng Thiên Di không trả lời hắn. Mắt nó rơm nước. Rồi thật nhanh, cứ như chỉ chờ có thế, Thiên Di chạy lại, ôm lấy Hạo Nhiên, nức nở.

- “Hạo Nhiên. Em rất nhớ anh.” Thiên Di cười. Nhưng trong nụ cười lại ẩn chứa những giọt nước mắt. Thiên Di siết chặt tay. Hạo Nhiên cũng ngỡ ngàng, nhưng rồi hắn cũng vòng tay ôm lấy Thiên Di. Hơn một tuần nay rồi Hạo Nhiên mới được thấy Thiên Di. Một tuần khó khăn biết bao. Một tuần đầy nhung nhớ. Một tuần vật vã với nỗi đau. Một tuần Hạo Nhiên muốn tìm Thiên Di nhưng lại thôi. Giờ đây, đứng trước mặt hắn là một Thiên Di bằng xương bằng thịt. Nhưng sao

- “Nhưng sao em lại về đây?” Hạo Nhiên đẩy Thiên Di ra, ngạc nhiên.

- “Uyển Nhã tới tìm em.” Thiên Di lau nước mắt, nhìn hắn cười. “Hạo Nhiên. Em xin lỗi. Từ này em sẽ không xa anh nữa. Bây giờ em mới hiểu. Anh quan trọng với em đến mức nào.”

Uyển Nhã? Hạo Nhiên khẽ giật mình. Đúng rồi. Hạo Nhiên, hắn không thể để mặc Uyển Nhã

- “Di Di.” Hắn nhìn vào mắt Thiên Di, đau đớn. “Anh yêu em. Thật lòng đây. Anh cũng rất nhớ em. Nhưng Uyển Nhã. Cô ấy cần anh. Họ là do anh gây ra. Anh không thể để cô ấy một mình gánh chịu”

Hạo Nhiên khẽ quay mặt đi. Hắn không thể tiếp tục nhìn vào đôi mắt ấy nữa. Nếu không

- “Chỉ cần câu nói này của anh thôi.”

Hạo nhiên ngạc nhiên ngược lên. Thiên Di đang cười với hắn. Phía sau Thiên Di, Uyển Nhã cũng đang cười với hắn. Nụ cười đó, không hiểu sao lại hạnh phúc đến thế.

- “Uyển Nhã. Đây là ?” Thiên Di ngạc nhiên. Còn Uyển Nhã thì chỉ nhấp một ngụm cà phê, rồi mỉm cười.

- “Thấy rồi chứ. Tôi còn zin đấy. Tối hôm đó Hạo Nhiên chẳng làm gì tôi hết.”

- “Nhưng Thế cái thai ?”

- “Giả đấy.”

- “Sao cô lại nói chuyện này với tôi.”

- “Vì tôi cũng như cô. Vì hạnh phúc của Hạo Nhiên.”

Thiên Di im lặng trước câu nói của Uyển Nhã. Không ngờ con bé lại vĩ đại như thế. Nó cảm thấy xấu hổ. Chỉ vì chút ghen tuông mù quáng. Nó còn chưa kịp nghe Hạo Nhiên giải thích.

- “Thiên Di. Tôi cho cô xem phiếu khám bệnh của tôi, chắc cô cũng hiểu tôi muốn nói gì. Tối hôm đó. Tôi thật lòng xin lỗi. Đúng là tôi có ý định. Nhưng Hạo Nhiên chỉ mãi gọi tên cô.”

Thiên Di chẳng biết nói gì nữa. Những lời Uyển Nhã nói càng vào tai nó thì nước mắt nó càng rơi nhiều hơn. Nhưng Hạo Nhiên đã nói dối nó. Chuyện này.

- “Tôi biết cô giận Hạo Nhiên vì anh ấy lừa dối cô. Nhưng Hạo Nhiên. Anh ấy chỉ sợ mất cô. Hơn nữa. Trong tình yêu. Lòng vị tha rất quan trọng.

- “Vậy Tối đó không có chuyện gì sao Uyển Nhã?” Hạo Nhiên ngập ngừng.

- “Ừk. Không có gì hết. Mà này. Vì em đã hi sinh cho hai người, nên sau này hai người đừng có mà phung phí sự hi sinh của em đấy.”

- “Chuyện này em đừng lo.” Hạo Nhiên ôm lấy Thiên Di, nhìn Uyển Nhã cười hiền. “Anh sẽ không để em thất vọng đâu.”

Nửa năm sau:

- “Con bé này. Bỏ tay tao ra” Con bé đầu gấu cổ vắn vẹo tay, hét toáng lên. Nhưng càng vắn tay nó càng đau.

- “Bỏ dễ thế hả? Thế sao lúc tao cảnh cáo mày không được động đến học sinh trường tao. Sao mày không nghe đi.” Thiên Di cười khẩy. Uyển Nhã và San San ngao ngán. Con bé này. Sao lại cười cái ghê thế chứ. Nhưng mà chuyện này cũng không thể trách được. Thiên Di đã cảnh cáo rồi. Giờ đây trong trường không ai là không biết Thiên Di. Đánh nhau siêu giỏi, học hành đỉnh cực đỉnh, còn dễ thương nữa. Con tài phiệt. Thế mà lại rất hoà đồng. Hay bảo vệ bạn bè. Chả thế mà mấy tay anh chị cứ gọi là phục nó rầm rập. 1 chị hai. 2 chị hai. Dù cho nó cứ ngổ đậm, cười cười xua tay bảo đừng gọi thế. Uyển Nhã sau khi chuyển về học ở trường Royal cùng Thiên Di và Chấn Vũ, con bé vẫn một mình một tính thế. Nhưng được cái rất quý Thiên Di. Dần dần Uyển Nhã lại thành bạn thân của nó bao giờ chẳng biết. Chỉ biết là chỉ sau 1 tháng mà nó đã nổi nghiệp Thiên Di, chăm chỉ học võ. San San đã xuất sắc hoàn thành khoá học của con bé. Rảnh rồi chẳng biết làm gì về đi học cùng Thiên Di với Uyển Nhã.

- “Tao biết rồi. Tao xin lỗi. Bỏ tay tao ra đi.” Con bé đầu gấu bắt đầu rên rỉ.

- “Từ nay mày cũng nên biết thân mà yên phận đi. Cấm đụng tới trường tao. Biết chưa?” Thiên Di bẻ mạnh tay làm con bé kia la lên

- “Ồi. Nhẹ tay thôi. Em không dám nữa đâu chị.”

- “Di Di” Giọng Hạo Nhiên đột nhiên vang lên làm Thiên Di giật cả mình. Nó vội vàng thả cánh tay con bé kia ra, còn khoác vai con bé kia nữa, sau đó lại cười cười.

- “Ồ. Chồng. Chồng đi đâu đấy?”

- “Còn đi đâu nữa?” Hạo Nhiên lườm Thiên Di một cái cháy mặt. “Em làm cái gì đấy hả? Lại đánh nhau đúng không?”

- “Đâu.” Thiên Di chối đây đẩy. Uyển Nhã và San San thì bùm miệng cười. Con bé này diễn kịch cũng khá nhiều rồi. Ngày nào cũng gây chuyện, ngày nào cũng bị Hạo Nhiên bắt quả tang. Nhưng mà Thiên Di vẫn cứ tươi cười, ôm vai bá cổ cái đứa vừa bị nó dọa cho xanh mặt, lần nào cũng không quên găm gừ.

- “Hợp tác hoặc chết.”

Nói thế thì đứa nào chẳng sợ. Đúng là bó tay với con bé này.

- “Em có làm sao không? Vợ anh chắc nãy giờ hành hạ em ghê lắm.” Hạo Nhiên ra vẻ ân cần hỏi con bé kia. Chẳng phải tốt bụng gì đâu. Cốt là để tìm chứng cứ nhằm dạy bảo Thiên Di. Nhưng con bé kia thấy cái vẻ cáo già gọi thổ kia, mặt từ xanh chuyển sang trắng bệch. Nó lắp bắp

- “Không Không có Em có việc. Em xin phép.” Nói rồi con bé vùng khỏi cánh tay Thiên Di. Ù té chạy.

- “Ồ kia.” Hạo Nhiên gọi với theo, tiếc nuối. Uyển Nhã với San San không nhin cười nổi nữa, 2 đứa với Thiên Di ôm bụng cười.

- “Anh chưa tha cho em đâu đấy.” Hạo Nhiên hậm hực. Thiên Di nhìn Hạo Nhiên, cười. Bây giờ hẳn đã ra trường. Trở thành giám đốc cho công ti ngầm của ba hắn. Chẳng thế mà Thiên Di cứ đánh nhau là Hạo Nhiên mò tới liền. Mấy lần Hạo Nhiên sai mấy tên thám tử chụp ảnh lại rồi. Thế mà Thiên Di vẫn một mực khẳng định là ảnh ghép. Đúng là đến bó tay, bó chân, bó toàn thân với con bé này.

22. Chương 22

Chấn Vũ ngồi im lặng ngắm nhìn Thiên Di đùa nghịch cùng San San trên sân trường. Mấy tháng qua ngày nào hắn cũng ngồi ngắm Thiên Di như vậy vào giờ ra chơi. Thiên Di chẳng hay biết gì hết. Cứ nghĩ Chấn Vũ đã quên nó rồi. Nhưng nó đâu biết. Vì muốn Thiên Di hạnh phúc Chấn Vũ mới phải cố gắng cười chúc

Thiên Di hạnh phúc. Chứ chẳng bao giờ Chấn Vũ muốn quên đi Thiên Di. Nhưng người Thiên Di yêu là Hạo Nhiên. Vậy nên chỉ cần ngày nào cũng được ngắm Thiên Di thế này là Chấn Vũ vui rồi

- “Anh ngày nào cũng thế này, không chán hả?”

Chấn vũ giật mình nhìn lên. Uyển Nhã đang nhìn hắn cười tươi.

- “Không.” Hắn khẽ cúi đầu. “Chẳng bao giờ chán được”

- “Ngốc.” Uyển Nhã khẽ mắng Chấn Vũ, rồi con bé ngồi xuống cạnh hắn. Ngày nào Uyển Nhã cũng thấy Chấn Vũ như thế này. Phải công nhận. Bây giờ hiếm có ai chung tình như Hạo Nhiên và Chấn Vũ. À mà còn có cả

- “San San” Minh Duy hét toáng lên. Uyển Nhã ngao ngán. Biết ngay mà. Cái tên Minh Duy này chắc không biết hai chữ ngoại tình cũng như hai chữ có duyên viết thế nào. Cứ hét ông ổng thế. Đến chịu. Thế mà San San thì lại chẳng nề hà gì. Còn cười toe nũa. Nhìn Minh Duy với San San mà Uyển Nhã cũng thầm ghen tị. Giá mà nó với Chấn Vũ cũng Như thế mà Chấn vũ chỉ yêu Thiên Di. Uyển Nhã khẽ thở dài

- “Em buồn chuyện gì hả?” Chấn Vũ quay sang Uyển Nhã khi nghe tiếng con bé thở dài.

- “Không có.” Uyển Nhã khẽ lắc đầu. Nhưng đôi mắt vẫn đượm buồn. Bỗng nhiên, Chấn Vũ ghé sát mặt Uyển Nhã.

- “Thế này mà bảo không sao.”

- “Ồ ” Uyển Nhã đỏ bừng mặt. Nó lùi ra xa.

- “Em sao thế? ồm rồi à? Mặt em đỏ bừng rồi kìa.” Chấn Vũ tỏ ra sốt sắng. Nhưng Uyển Nhã chỉ im lặng. Rồi nó đứng bật dậy, chẳng nói chẳng rằng, bước thẳng.

- “Chị Di Di. Không ổn rồi.” Một con bé vẻ mặt hoảng hốt chạy tới chỗ Thiên Di với San San.

- “Gì mà chạy ghê thế Lan Phương?” Thiên di nhíu mày

- “Bọn hôm qua gọi bọn Tuấn Gấu tới.”

- “Tuấn gấu? To lắm hay sao mà gọi gấu?” Thiên di cười cười.

- “Trịnh Anh Tuấn. Đại ca trường Minh hải. Là một tay côn đồ từ năm lên 12. Vì hắn chẳng nề nã gì ai, hơn nữa còn ra tay rất độc nên được gọi là Tuấn Gấu.” San San đứng cạnh nó, tuân luôn một lèo.

- “San San.” Thiên Di nhìn con bé, ngạc nhiên. “Cậu tính theo Hạo nhiên nhà tớ học nghề đấy à?”

- “Xì. Không thêm. Nghề tay trái thôi.” San San bĩu môi.

Ở cổng trường.

- “Thiên Di là con nào? Sao dám động tới em gái tao.” Tuấn gấu cùng một bầy lóc chóc đứng hét ầm ĩ giữa sân trường. Thầy cô đi qua chẳng có ai dám đứng lại. Nhìn mặt thế mà động vào đúng là chỉ có thành thị nường. Thế nên người nào người nấy đều cúi mặt đi nhanh cho chắc ăn.

- “Tìm tớ hả?” Thiên di bước tới, cười tươi như gặp bạn. Tuấn Gấu khẽ sững người. Ai mà ngờ được con bé xinh thế. Nhưng rồi hắn lấy lại ngay vẻ hung dữ.

- “Mày là Thiên Di?”

- “Ừk.” Thiên di cười cười.

- “Cười gì? Sao mày đụng tới em gái tao?” Tên kia nạt nộ.

- “Em nào?”

- “Mày chối hả? Con bé hôm qua ”

- “Àk ..”

- “Àk cái gì?”

- “Tớ chỉ làm thế vì nó đụng tới trường tớ thôi.” Thiên Di nhún vai.

- “Nhưng nó không đụng tới mày.” Tên kia hầm hè.

- “Tớ đã cảnh cáo rồi.”

- “Mày ” Tên kia cứng họng, hấn quay sang nạt nộ bọn đàn em. “Bọn bay còn đứng đó làm gì chứ? Không mau bắt nó lại đây?”

Mấy tên kia đồng loạt xông vào chỗ Thiên Di đang đứng. Nhưng mấy tên đàn em của nó, đứng hơn là của mấy tên anh chị sai đi theo nghe nó sai bảo, ủa ra.

Cả bọn khựng lại, nhưng rồi lại tiếp tục chạy ào tới. Suy cho cùng thì Bọn đàn em của Thiên Di cũng là con ông này ông nọ. Chỉ một lát sau, Thiên Di đã thấy tình hình không ổn. Nó ra lệnh cho cả bọn kia rút vào.

- “Đừng động tới bọn nó.” Thiên Di đứng ra phía trước cả bọn.

- “Con này cũng được phết.” Tuấn Gấu nghĩ thầm. Nhưng nó vẫn để im để bọn đàn em vây quanh Thiên Di.

Một bọn như sói đói vây quanh nó, chỉ chờ nhào vào nó nhưng còn chần chừ vì chưa biết năng lực của nó thế nào. Cuối cùng, một tên mất kiên nhẫn lao vào. Nó nhanh nhẹn né sang một bên. Tên kia hụt hơi bị nó giáng xuống lưng một quả trời giáng. Cả bọn bắt đầu nhào vào. Thiên Di nhẹ nhàng lách tránh nhưng cú đâm của cả bọn. Nó đưa chân đá một tên gần nhất một cái làm tên kia ngã ra sau, kéo theo vài tên sau hấn. Nhanh như cắt, Thiên Di nghiêng mình tránh cú đâm của một tên ở phía sau, đồng thời đưa tay đánh hấn một cái ngay giữa mặt. chỉ một lát sau, cả bầy đã bị Thiên Di đánh cho gục hết. Tuấn Gấu đứng dậy. Hấn cũng lường trước được chuyện này bằng kinh nghiệm của hấn. Hấn lao tới Thiên di, rất nhanh. Thiên di ngược lên nhìn hấn. Con bé không tránh.

Tuấn gấu cố gắng áp sát Thiên Di. Nhưng Thiên Di chỉ tránh.Nó biết, Tuấn Gấu không phải tay vừa. Trước khi tìm thấy điểm yếu của hấn, nó sẽ không thể thắng được. Rồi dần dần, nó để ý. Tuấn Gấu ít dùng tới bàn tay trái. Thiên Di mỉm cười. Nó nhẹ nhàng tránh cú đá của Tuấn Gấu. Hấn ta này giờ đã điên lên vì Thiên Di chỉ có tránh và tránh. Thiên Di lách sang một bên, đồng thời đưa tay bẻ cánh tay của Tuấn Gấu. Đúng như nó nghĩ. Sức của cánh tay này không đáng gờm chút nào. Nó quá yếu. Tuấn Gấu kêu lên. Hấn nghiêng chặt răng.

- “Sao Sao mày biết?” Tuấn gấu lắp bắp. Nhưng Thiên Di chỉ cười. Nó thả cánh tay Tuấn Gấu ra.

- “Quan sát thôi. Tớ không phải là người gây sự trước. Nên các cậu đừng sang trường tớ gây chuyện nữa.”

Tuấn Gấu im lặng. Rồi nó ra lệnh rút. Trước khi đi còn ném lại một câu

- “Tao phục mày rồi đấy.”

.

- “Cái gì?” Ân Kiều hét lên. Con bé là đứa con gái đầu gấu gọi bọn Tuấn Gấu tới. “Anh không làm gì được nó hả?”

- “Mày hét gì ghê thế? Chuyện này không phải lỗi tại nó. Theo tao biết là do mày gây chuyện.”

- “Em không có. Con bé đó tự nhiên gây sự với em đấy chứ.”

- “Mày không phải cãi. Con bé đó được đấy. Nó không phải hạng người như thế.”

Nói rồi Tuấn Gấu đứng lên như để kết thúc. Hấn bước ra ngoài để mặc Ân Kiều mặt đầy tức tối.

- “Được rồi. Không cần tới đứa vô dụng như anh nữa. Tự tôi có cách của tôi. Thù này không trả thì không phải Ân Kiều.”

- “Thiên Di.” Hạo Nhiên cười tươi rói.

- “Anh trúng tà à? Cười ghê thế?” Thiên Di buông một câu làm Hạo Nhiên đông cứng cả nụ cười làm xiêu lòng người.

- “Không. Hìx. Em đúng là ”

- “Có chuyện gì thế?” Thiên Di cười cười. Trêu Hạo Nhiên cũng hay lắm chứ.

- “Chiều nay đi chơi nhé. Lâu rồi mình không đi đâu.”

- “Ở đâu thế?”

- “Xem phim nhé.” Hạo Nhiên lại cười tươi với nó. Nó cũng mỉm cười. Đúng là rất lâu rồi Thiên Di không đi chơi với Hạo Nhiên. Cậu chàng có vẻ bận bịu lắm. Cứ xoay mù. Nhiều khi nhìn thấy Hạo Nhiên mệt mỏi trước đồng tài liệu, nó chỉ có thể mỉm cười thật tươi, vào động viên Hạo Nhiên mấy câu. Hạo Nhiên vất vả một phần cũng vì lo cho tương lai của 2 đứa. Nên bây giờ nó chỉ có thể giúp Hạo Nhiên bằng cách lúc nào cũng làm hắn vui.

Hạo Nhiên quay về phòng chuẩn bị. Lâu rồi không đi mà. Nhưng mà chỉ đi không thế này thì buồn quá.

- “Hay là đưa con bé tới chỗ mà tôi với San San mới tìm ra đi.” Minh Duy gợi ý khi Hạo Nhiên gọi điện than thở với hắn.

- “Ở đâu?” Hạo Nhiên sốt sắng

- “Sau rạp chiếu Dream đấy. Chỗ cánh đồng. Chỉ có mỗi cỏ thôi. Nhưng mà đẹp lắm. Với lại cũng ít người ra đấy. Ông dẫn con bé tới đó cũng được. Rạp chiếu Dream ấy ổn lắm.”

- “Ok. Hì. Cảm ơn bạn hiền nhé.” Hạo Nhiên tí từng cúp máy. Sau đó bấm số gọi cho tên thư kí. Bảo hắn chuẩn bị cho buổi pic nic của hắn với Thiên Di. Chắc con bé sẽ ngạc nhiên lắm lắm.

Rút kinh nghiệm lần xem phim trước, Hạo Nhiên quyết định chọn phim hài tình cảm. Cả hai đứa ngồi trong rạp rạp chiếu 3D, cười ngặt nghẽo. Thịnh thoảng còn quay sang trêu nhau nữa. Hôm đó là ngày rất vui với Thiên Di. Không phải vì bộ phim, mà là vì nó đã thấy Hạo Nhiên cười rất nhiều, Lâu lắm rồi nó mới thấy Hạo Nhiên cười không một chút mệt mỏi như thế.

- “Mở mắt được chưa anh?” Thiên Di phấn khích hỏi khi Hạo Nhiên dặt tay nó tới cánh đồng cỏ. Vừa ra khỏi rạp Hạo Nhiên đã vội cười toe, kéo nó chạy ra đây. Hạo Nhiên cứ một mực bắt nó nhắm mắt mới được. Hạo Nhiên mỉm cười.

- “Chưa được. Đứng đây chờ anh chút. Không được mở mắt đấy. Không là giận đấy.” Hạo Nhiên nói một lèo rồi chạy biến đi. Lúc đi vội quá, quên mất hoa còn ở trong bóp xe. Thiên Di mỉm cười. Thôi thì chiều cậu chàng vậy. Nó cứ đứng im như thế. Chỉ một lát sau, Nó đã nghe Hạo Nhiên bước về phía nó. Nhưng sao bước chân lại có vẻ gấp gấp đến thế? Nó lên tiếng, trong lòng có chút lo lắng.

- “Mở mắt được rồi chứ anh?”

Không ai trả lời nó. Thiên Di bắt đầu thở gấp. Nó mở mắt ra. Nhắm mắt quá lâu nên cảnh vật trước mắt nó mờ nhạt đi. Nhưng ánh mắt nó chưa kịp định rõ cánh đồng đẹp mê hồn thì một chiếc khăn từ phía sau bịt chặt mắt nó. Thiên Di vùng vẫy, nhưng cánh tay đó giữ chặt nó. Nó chỉ kịp ứ ớ mấy tiếng rồi ngất lịm.

- “Kéo nó lên xe nhanh lên.” Ân kiều ra lệnh cho tên tay sai.

- “Thiên di.” Hạo Nhiên hồ hởi ôm bó hoa to oành chạy tới chỗ Thiên di. Nhưng vừa ra tới nơi đã không thấy con bé đâu nữa. Hạo Nhiên nhú mày, nhìn quanh. Đã bảo đứng im đây rồi mà. Hạo Nhiên rút máy ra, bấm số vợ yêu. Nhưng số máy không liên lạc được. trong một thoáng, Hạo Nhiên đứng lặng người. Có khi nào

- “Uyển Nhã. Có Thiên Di ở đó không?” Hạo Nhiên hét vào điện thoại.

- “Di Di đi với anh mà.” Uyển Nhã hỏi ngược. Hạo Nhiên bắt đầu lo lắng. Rút cuộc thì Thiên Di đi đâu mới được chứ?

- “Anh không biết. Anh bảo nó ở đây đợi anh mà. Bây giờ không thấy đâu nữa.”

- “Được rồi. Anh đừng lo. Để em bảo San San tìm thử.” Uyển Nhã nói rồi cúp máy. San San, Minh Duy với Chấn Vũ đang ngồi cạnh nó lo lắng hỏi

- “Sao thế?”
- “Không thấy Thiên di đâu hết.”
- “Cái gì?” 3 đứa kia đồng thanh.
- “Anh Hạo Nhiên vừa báo cho tớ.”
- “Được rồi. Mọi người tới chỗ Hạo Nhiên trước đi. Tìm được tớ sẽ báo.”

Hạo Nhiên lo lắng. Nó gọi hết tất cả các đầu mối làm ăn mà nó biết. Công ti của nó không phải hạng xoàng. Nhưng để tìm thì cần một chút thời gian. Hạo Nhiên lo lắng.

Thiên di mở mắt ra. Một dáng người con gái đứng quay lưng nó. Nó lắc lắc đầu. Tay nó bị trói chặt. Chuyện này là gì đây?

Thấy động, Ân Kiều quay người lại phía Thiên Di, nở một nụ cười đều đặn, trên tay nó là chiếc dao sắc nhọn.

- “Cô ” Thiên Di khẽ lên tiếng. Nó biết chuyện gì sắp xảy ra với nó. Trước đây, thay vào chỗ của Ân Kiều là Băng Băng. Thiên di khẽ nhú mày.
- “Sao thế? Mày làm tao mất thể diện thì ít nhất cũng phải lường trước được chuyện này chứ.”

Thiên Di thở gấp. Ân kiều bắt đầu đi đi lại lại. Nói cái gì đó mà nó không để ý. Nó đang mải nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi nơi này. Hạo Nhiên chắc đang lo lắng lắm. Bây giờ nó mới để ý. Nó bị trói vào một cái cây khẳng khiu trong rừng. Quái. Sao nơi này cứ âm u thế nào ấy.

- ”Tôi biết Thiên Di ở đâu rồi. Hạo Nhiên vội vàng cúp máy khi nhận được địa chỉ. Đúng lúc đó thì San San cũng chạy vào. Con bé thở dốc.
- “Em sẽ dẫn đường.”

Cả bọn chạy ào ra khỏi cánh đồng. Hạo Nhiên mở cửa xe. Thiên Di sao lại phải chịu nhiều thiệt thòi thế này chứ. Hạo Nhiên lo lắng nghĩ thầm

- “Con bé này. Không được phép có chuyện gì đâu đấy”
- “Mày không nghe tao nói gì hả con kia.” Ân Kiều quát lớn làm Thiên Di khẽ nhăn mặt. Con bé này chẳng khác gì cái loa phóng thanh. Nó chỉ nhún vai. Chứ còn biết nói thế nào nữa. Ân Kiều giận tím mặt. Con bé kìm nén, bước từng bước tới chỗ Thiên Di, gần từng tiếng một.
- “Mày. Thiên Di. Tao cho mày biết. Hôm nay nếu tao không làm gì được mày thì tao không còn là Ân Kiều.”

Ánh mắt Ân Kiều như phát ra tia lửa. Thiên Di khẽ rung mình. Dám nó Con bé dám kết liễu đời nó ở đây lắm. Thiên Di nhắm tịt mắt. Hạo Nhiên đang ở đâu chứ? Nó bắt đầu hoảng sợ.

- “Dừng lại.”

Ngày Tháng Năm

Tay Thanh Phong cứ bám lấy mình. Gì vậy chứ? Mình là bạn gái của bạn thân hần. Thế mà hần cũng dám tán tỉnh mình. Về ngoài lịch lãm mà ai dè lại như thế? Tay này sao có thể là bạn thân Hạo Nhiên chứ? Hạo Nhiên gốc của mình thì vẫn vô tư chẳng biết gì.

Ngày Tháng Năm

Hôm nay là ngày valentine đấy. Hạo Nhiên làm ra vẻ chẳng biết gì. Lúc tối gọi mình ra. Ngạc nhiên lắm luôn ý. Hạo Nhiên với 2 tên kia đứng cười tươi rói trước cái hình trái tim to oành xếp bằng nền. Lung linh lắm luôn. Hj. Iêu anh Hạo Nhiên của mình quá. Mà mình thấy tay Thanh Phong cười cứ đều đều thế nào ý.

Ngày Tháng Năm

Mình vừa đi khám định kì. Bác sĩ bảo mình có một khối u ác tính. Sao lại thế chứ? Bác Sĩ bảo mình phẫu thuật. Nếu không có thể chết bất cứ lúc nào. Mình Không thể phẫu thuật. Nhưng Mình phải làm thế nào đây?

Ngày Tháng Năm

Hạo Nhiên vẫn nhìn mình cười thật tươi. Nụ cười đó, mình nhất định sẽ giữ mãi mãi. Nụ cười đó sẽ luôn ở trong tim mình.

Thanh Phong tìm mình. Hấn bảo chào để đi du học. Còn định giở trò với mình. Sợ thật đấy. Cũng may mà mấy tên vệ sĩ luôn kè kè bên cạnh mình.

Ngày Tháng Năm

Mình đang ngồi trên máy bay. Lúc này đã gọi cho Hạo Nhiên rồi. Mình đã chọn đúng chiếc máy bay bay sang Nhật mà Thanh Phong đi. Tất cả, mình đều sắp xếp để Hạo Nhiên thấy mình thay đổi. Lúc này mình đã cố đập máy thật nhanh. Nếu không Hạo Nhiên sẽ nghe thấy tiếng nấc của mình mất. Buồn quá. Sau này mình phải làm sao đây? Hạo Nhiên. Tạm biệt anh nhé. Thà anh đau vì bị phản bội còn hơn là đau vì đột nhiên mất người mình yêu vĩnh viễn.

Uyển Nhã gấp quyển nhật kí lại. Nước mắt nó cứ rơi không ngừng. Nó đã phải vượt qua nỗi sợ để phẫu thuật, đã phải cố gắng dành giật lại sự sống. Nhưng lúc này đây. Nó hiểu ra rằng, cuộc đời này nó thật sự mất Hạo Nhiên rồi.

Tối hôm đó, Uyển Nhã đã khóc rất nhiều. Tưởng như có thể ngập cả phòng vậy. Cuối cùng, nó thiếp đi lúc nào không hay. Sang hôm sau, vừa bước chân xuống bếp, nó đã nhìn thấy Hạo Nhiên lụi cụi.

- “Hạo Nhiên?” Nó ngạc nhiên, dụi dụi mắt. Kiểu này chắc phải lên ngủ thêm thôi. Sang ra mà đã bị ảo giác thế này. Uyển Nhã toan quay người bước lên thì Hạo Nhiên gọi giật nó

- “Em dậy chuẩn bị rồi ăn sáng đi”

Nó quay lại. Nhìn thấy Hạo Nhiên đang cười với nó. Quái thật. Ảo giác này còn biết cười cơ đấy. Nói được nữa. Nó lắc lắc cái đầu.

- “Em làm cái gì thế?” Hạo Nhiên xáp lại gần nó. Chạm tay vào má nó, mặt lộ vẻ lo lắng.

- “Em Em cứ tưởng tượng là em chưa tỉnh hẳn.” Nó khẽ cúi đầu. Nhưng Hạo Nhiên lại nhìn nó cười.

- “Tỉnh được rồi đấy. Lên nhà chuẩn bị mà ăn sáng đi.”

Uyển Nhã cười lại với Hạo Nhiên. Rồi nó quay người bước lên phòng tắm. Nụ cười của Hạo Nhiên, sao mà gượng đến thế? Sao lại làm nó đau bằng cách này. Nhưng dù sao đi nữa, tối qua nó cũng đã suy nghĩ kĩ rồi. Suy nghĩ để tiến đến quyết định cuối. Cả đời này nó chỉ có thể làm Thế cho Hạo Nhiên thôi.

* * *

23. Chương 23

Thiên Di đang ngồi một mình trong quán cà phê. Mấy hôm trước nó đã phát hiện ra quán cà phê này. Chủ quán là một cô gái người Việt. Không hiểu sao cứ ngồi ở đây là Thiên Di lại nhớ tới Hạo Nhiên. Không hiểu sao nỗi nhớ đó không dày vò Thiên Di như lúc nhớ Hạo Nhiên ở nhà. Thiên Di nhắm nháp cốc cappuchino ấm ấm. Nó khẽ mỉm cười.

- “Em làm bạn gái anh nhé.” Nó nhớ lại câu nói của Hạo Nhiên. Ấm áp làm sao. Bây giờ nó chỉ ước được ngồi cạnh Hạo Nhiên, tựa vào vai Hạo Nhiên. Nhưng giờ thì không thể nữa rồi. Thiên Di cười buồn.

Ngoài lớp cửa kính, Chấn Vũ đang thập thò nhìn vào phía trong quán cà phê. Hấn khẽ thở dài. Hấn biết, Thiên Di đang nhớ đến ai. Hấn cũng biết, xa Hạo Nhiên, Thiên Di đau khổ đến mức nào. Thật sự thì dù tình cảm hấn dành cho Thiên Di dù mệnh mông tới bao nhiêu cũng không thể cho hấn đủ dũng khí để tiến tới.

- “San San này.” Minh Duy khẽ gọi San San. Cả 2 đang cùng nhâm nhi cốc trà sữa. Minh Duy chẳng ham hồ gì cái món này. Nhưng mà vì San San thích.

- “Gì thế?”

- “Sao em không để Hạo Nhiên giải thích với Thiên Di?”

- “Làm gì?” San San cau mày, lườm Minh Duy làm hấn phát hải

- “Ồ Không. Em yêu của anh làm thế đúng quá. Không thể để Thiên Di gặp Hạo Nhiên nữa.” Minh Duy tuôn một tràng. Mặc dù trong lòng thầm xin lỗi Hạo Nhiên. “Tui không cố ý đâu Hạo Nhiên. Xin lỗi bạn hiền nhiều lắm lắm.

- “Không cần anh phải hòa theo như thế” San San khẽ nói. “Chỉ cần Thiên Di hạnh phúc thì chuyện gì em cũng có thể làm.”

- “Hạo Nhiên. Hôm nay đi chơi với em nhé” Uyển Nhã cười tươi.

Uyển Nhã kéo tay Hạo Nhiên ra xe. Hấn chẳng biết làm gì. Đã quyết định chịu trách nhiệm với Uyển Nhã thì cũng phải chiều cô ấy vậy. Hạo Nhiên gượng một nụ cười với Uyển Nhã. Chiếc xe đưa Hạo Nhiên và Uyển Nhã tới công viên, nơi này là nơi lần trước Hạo Nhiên cùng đến với Thiên Di. Hôm đó cả hai đã rất vui. Nhưng giờ đây, tất cả chỉ còn là kí ức đẹp trong lòng Hạo Nhiên. Mặc kệ cho khuôn mặt Hạo Nhiên không vui mấy, Uyển Nhã kéo tuột Hạo Nhiên vào trong. Con bé cười tươi rói. Cả ngày hôm đó, hình như Uyển Nhã đã cười rất nhiều. Nó cũng chụp rất nhiều ảnh. Còn Hạo Nhiên chỉ im lặng, cười gượng lúc Uyển Nhã nhìn hấn.

- “Uống đi anh.” Uyển Nhã đẩy cho Hạo Nhiên ly cà phê đen. Hạo Nhiên cũng chỉ khẽ nhấp môi. Uyển Nhã nhìn Hạo Nhiên. Khuôn mặt này, dáng điệu này, nó sẽ không bao giờ quên đâu. Cả đời này sẽ không bao giờ quên.

- “Anh này.”

- “Ừ. Sao thế em?”

- “Hôm nay em vui lắm.”

- “Ừ. Anh mừng là em thấy vui.”

- “Nhưng không hạnh phúc.”

Hạo Nhiên im lặng trước câu nói của Uyển Nhã.

- “Anh này. Hôm nay anh không vui.”

- ” ”

- “Em biết vì sao.”

- ” ”

- “Ngày mai em có quà cho anh đấy.”

- “Quà?” Hạo Nhiên khẽ nhìn lên. “Nhân ngày gì?”

- “Chẳng ngày gì hết.” Con bé đứng dậy, rồi nó mỉm cười. “Hôm nay anh mời nhé. Em phải đi trước đây. Em có việc.”

- “Ồ ” Hạo Nhiên ngạc nhiên. Hấn khẽ nghiêng mặt, nhìn theo bóng Uyển Nhã. Con bé khó hiểu thật đấy.

Uyển Nhã bước ra ngoài. Nước mắt nó đã rơi ra từ lúc nào. Nhưng lạ. Nó thấy lòng nó nhẹ biết bao. Còn rất vui nữa. Nó gọi taxi

- “Cho cháu ra sân bay Nội Bài.”

- “Sao cô biết tôi ở đây?” Thiên Di ngạc nhiên nhìn Uyển Nhã đang đứng trước mặt nó cười.

- “Chuyện này với tôi không có gì khó hết.”

- “Có chuyện gì?” Thiên Di lạnh lùng. “Nếu là đến để cười vào mặt tôi thì cứ việc. Tôi thua cô.”

- “Không phải.” Uyển Nhã vẫn cười, trả lời. Làm Thiên Di ngạc nhiên. Nó vốn cứ tưởng Uyển Nhã đang vui sướng lắm. Bây giờ nó đã rời xa Hạo Nhiên rồi. Chẳng phải Uyển Nhã muốn cướp đi Hạo Nhiên sao?

- “Vậy ?” Thiên Di nheo mắt. Uyển Nhã không trả lời. Chỉ chìa ra cho Thiên Di một tờ giấy.

Hạo Nhiên đang đứng trước phòng của Thiên Di. Hắn nhớ Thiên Di đến phát điên. Hắn phải làm thế nào mới có thể quên được Thiên Di? Câu hỏi này, chắc cả đời hắn cũng không bao giờ trả lời được. Hạo Nhiên khẽ thở dài. Đột nhiên, chuông điện thoại của Hạo Nhiên vang lên. “tin nhắn đến từ Vợ yêu.”

Hạo Nhiên ngạc nhiên. Nhưng hắn vẫn vội vàng khoác áo ra ngoài. Đôi môi khẽ mỉm cười. Dù đã chia tay, dù Thiên Di đã bỏ hắn đi thì Thiên Di vẫn mãi là vợ yêu trong lòng hắn.

- “Hộc.” Hạo Nhiên chống tay, Thở không ra hơi. Thiên Di quay lại nhìn hắn, mỉm cười thật tươi. Hắn không tin vào mắt mình. Thiên Di đang đứng trong gió trước mắt hắn, còn mỉm cười với hắn. Hắn đang mơ sao? nhưng mà ảo giác thì làm gì biết nhận tin chứ?

- “Thiên Di. Em ” Hạo Nhiên lắp bắp. Nhưng Thiên Di không trả lời hắn. Mắt nó rơm nước. Rồi thật nhanh, cứ như chỉ chờ có thế, Thiên Di chạy lại, ôm lấy Hạo Nhiên, nức nở.

- “Hạo Nhiên. Em rất nhớ anh.” Thiên Di cười. Nhưng trong nụ cười lại ẩn chứa những giọt nước mắt. Thiên Di siết chặt tay. Hạo Nhiên cũng ngỡ ngàng, nhưng rồi hắn cũng vòng tay ôm lấy Thiên Di. Hơn một tuần nay rồi Hạo Nhiên mới được thấy Thiên Di. Một tuần khó khăn biết bao. Một tuần đầy nhung nhớ. Một tuần vật vã với nỗi đau. Một tuần Hạo Nhiên muốn tìm Thiên Di nhưng lại thôi. Giờ đây, đứng trước mặt hắn là một Thiên Di bằng xương bằng thịt. Nhưng sao

- “Nhưng sao em lại về đây?” Hạo Nhiên đẩy Thiên Di ra, ngạc nhiên.

- “Uyển Nhã tới tìm em.” Thiên Di lau nước mắt, nhìn hắn cười. “Hạo Nhiên. Em xin lỗi. Từ này em sẽ không xa anh nữa. Bây giờ em mới hiểu. Anh quan trọng với em đến mức nào.”

Uyển Nhã? Hạo Nhiên khẽ giật mình. Đúng rồi. Hạo Nhiên, hắn không thể để mặc Uyển Nhã

- “Di Di.” Hắn nhìn vào mắt Thiên Di, đau đớn. “Anh yêu em. Thật lòng đây. Anh cũng rất nhớ em. Nhưng Uyển Nhã. Cô ấy cần anh. Họ là do anh gây ra. Anh không thể để cô ấy một mình gánh chịu”

Hạo Nhiên khẽ quay mặt đi. Hắn không thể tiếp tục nhìn vào đôi mắt ấy nữa. Nếu không

- “Chỉ cần câu nói này của anh thôi.”

Hạo nhiên ngạc nhiên ngược lên. Thiên Di đang cười với hắn. Phía sau Thiên Di, Uyển Nhã cũng đang cười với hắn. Nụ cười đó, không hiểu sao lại hạnh phúc đến thế.

- “Uyển Nhã. Đây là ?” Thiên Di ngạc nhiên. Còn Uyển Nhã thì chỉ nhấp một ngụm cà phê, rồi mỉm cười.

- “Thấy rồi chứ. Tôi còn zin đây. Tối hôm đó Hạo Nhiên chẳng làm gì tôi hết.”

- “Nhưng Thế cái thai ?”

- “Giả đấy.”

- “Sao cô lại nói chuyện này với tôi.”

- “Vì tôi cũng như cô. Vì hạnh phúc của Hạo Nhiên.”

Thiên Di im lặng trước câu nói của Uyển Nhã. Không ngờ con bé lại vĩ đại như thế. Nó cảm thấy xấu hổ. Chỉ vì chút ghen tuông mù quáng. Nó còn chưa kịp nghe Hạo Nhiên giải thích.

- “Thiên Di. Tôi cho cô xem phiếu khám bệnh của tôi, chắc cô cũng hiểu tôi muốn nói gì. Tối hôm đó. Tôi thật lòng xin lỗi. Đúng là tôi có ý định. Nhưng Hạo Nhiên chỉ mãi gọi tên cô.”

Thiên Di chẳng biết nói gì nữa. Những lời Uyển Nhã nói càng vào tai nó thì nước mắt nó càng rơi nhiều hơn. Nhưng Hạo Nhiên đã nói dối nó. Chuyện này.

- "Tôi biết cô giận Hạo Nhiên vì anh ấy lừa dối cô. Nhưng Hạo Nhiên. Anh ấy chỉ sợ mất cô. Hơn nữa. Trong tình yêu. Lòng vị tha rất quan trọng.

- "Vậy Tôi đó không có chuyện gì sao Uyển Nhã?" Hạo Nhiên ngập ngừng.

- "Ừk. Không có gì hết. Mà này. Vì em đã hi sinh cho hai người, nên sau này hai người đừng có mà phung phí sự hi sinh của em đấy."

- "Chuyện này em đừng lo." Hạo Nhiên ôm lấy Thiên Di, nhìn Uyển Nhã cười hiền. "Anh sẽ không để em thất vọng đâu."

Nửa năm sau:

- "Con bé này. Bỏ tay tao ra" Con bé đầu gấu cổ vắn vẹo tay, hét toáng lên. Nhưng càng vắn tay nó càng đau.

- "Bỏ dễ thế hả? Thế sao lúc tao cảnh cáo mày không được động đến học sinh trường tao. Sao mày không nghe đi." Thiên Di cười khẩy. Uyển Nhã và San San ngao ngán. Con bé này. Sao lại cười cái ghê thế chứ. Nhưng mà chuyện này cũng không thể trách được. Thiên Di đã cảnh cáo rồi. Giờ đây trong trường không ai là không biết Thiên Di. Đánh nhau siêu giỏi, học hành đỉnh cực đỉnh, còn dễ thương nữa. Con tài phiệt. Thế mà lại rất hoà đồng. Hay bảo vệ bạn bè. Chả thế mà mấy tay anh chị cứ gọi là phục nó rầm rập. 1 chị hai. 2 chị hai. Dù cho nó cứ ngổ ngạo, cười cười xua tay bảo đừng gọi thế. Uyển Nhã sau khi chuyển về học ở trường Royal cùng Thiên Di và Chấn Vũ, con bé vẫn một mình một tính thế. Nhưng được cái rất quý Thiên Di. Dần dần Uyển Nhã lại thành bạn thân của nó bao giờ chẳng biết. Chỉ biết là chỉ sau 1 tháng mà nó đã nổi nghiệp Thiên Di, chăm chỉ học võ. San San đã xuất sắc hoàn thành khoá học của con bé. Rảnh rồi chẳng biết làm gì về đi học cùng Thiên Di với Uyển Nhã.

- "Tao biết rồi. Tao xin lỗi. Bỏ tay tao ra đi." Con bé đầu gấu bắt đầu rên rĩ.

- "Từ nay mày cũng nên biết thân mà yên phận đi. Cấm đụng tới trường tao. Biết chưa?" Thiên Di bẻ mạnh tay làm con bé kia la lên

- "Ồi. Nhẹ tay thôi. Em không dám nữa đâu chị."

- "Di Di" Giọng Hạo Nhiên đột nhiên vang lên làm Thiên Di giật cả mình. Nó vội vàng thả cánh tay con bé kia ra, còn khoác vai con bé kia nữa, sau đó lại cười cười.

- "Ồ. Chồng. Chồng đi đâu đấy?"

- "Còn đi đâu nữa?" Hạo Nhiên lườm Thiên Di một cái cháy mặt. "Em làm cái gì đấy hả? Lại đánh nhau đúng không?"

- "Đâu." Thiên Di chối đây đẩy. Uyển Nhã và San San thì bùm miệng cười. Con bé này diễn kịch cũng khá nhiều rồi. Ngày nào cũng gây chuyện, ngày nào cũng bị Hạo Nhiên bắt quả tang. Nhưng mà Thiên Di vẫn cứ tươi cười, ôm vai bá cổ cái đứa vừa bị nó dọa cho xanh mặt, lần nào cũng không quên găm gừ.

- "Hợp tác hoặc chết."

Nói thế thì đứa nào chẳng sợ. Đúng là bó tay với con bé này.

- "Em có làm sao không? Vợ anh chắc nãy giờ hành hạ em ghê lắm." Hạo Nhiên ra vẻ ân cần hỏi con bé kia. Chẳng phải tốt bụng gì đâu. Cốt là để tìm chứng cứ nhằm dạy bảo Thiên Di. Nhưng con bé kia thấy cái vẻ cáo già gọi thỏ kia, mặt từ xanh chuyển sang trắng bệch. Nó lắp bắp

- "Không Không có Em có việc. Em xin phép." Nói rồi con bé vùng khỏi cánh tay Thiên Di. Ù té chạy.

- "Ồ kia." Hạo Nhiên gọi với theo, tiếc nuối. Uyển Nhã với San San không nhin cười nổi nữa, 2 đứa với Thiên Di ôm bụng cười.

- "Anh chưa tha cho em đâu đấy." Hạo Nhiên hậm hực. Thiên Di nhìn Hạo Nhiên, cười. Bây giờ hẳn đã ra trường. Trở thành giám đốc cho công ti ngầm của ba hắn. Chẳng thế mà Thiên Di cứ đánh nhau là Hạo Nhiên mò tới liền. Mấy lần Hạo Nhiên sai mấy tên thám tử chụp ảnh lại rồi. Thế mà Thiên Di vẫn một mực khẳng định là ảnh ghép. Đúng là đến bó tay, bó chân, bó toàn thân với con bé này.

Chấn Vũ ngồi im lặng ngắm nhìn Thiên Di đùa nghịch cùng San San trên sân trường. Mấy tháng qua ngày nào hắn cũng ngồi ngắm Thiên Di như vậy vào giờ ra chơi. Thiên Di chẳng hay biết gì hết. Cứ nghĩ Chấn Vũ đã quên nó rồi. Nhưng nó đâu biết. Vì muốn Thiên Di hạnh phúc Chấn Vũ mới phải cố gắng cười chúc Thiên Di hạnh phúc. Chứ chẳng bao giờ Chấn Vũ muốn quên đi Thiên Di. Nhưng người Thiên Di yêu là Hạo Nhiên. Vậy nên chỉ cần ngày nào cũng được ngắm Thiên Di thế này là Chấn Vũ vui rồi

- “Anh ngày nào cũng thế này, không chán hả?”

Chấn Vũ giật mình nhìn lên. Uyển Nhã đang nhìn hắn cười tươi.

- “Không.” Hắn khẽ cúi đầu. “Chẳng bao giờ chán được”

- “Ngốc.” Uyển Nhã khẽ mắng Chấn Vũ, rồi con bé ngồi xuống cạnh hắn. Ngày nào Uyển Nhã cũng thấy Chấn Vũ như thế này. Phải công nhận. Bây giờ hiếm có ai chung tình như Hạo Nhiên và Chấn Vũ. À mà còn có cả

- “San San” Minh Duy hét toáng lên. Uyển Nhã ngao ngán. Biết ngay mà. Cái tên Minh Duy này chắc không biết hai chữ ngoại tình cũng như hai chữ có duyên viết thế nào. Cứ hét ông ổng thế. Đến chịu. Thế mà San San thì lại chẳng nề hà gì. Còn cười toe nở. Nhìn Minh Duy với San San mà Uyển Nhã cũng thầm ghen tị. Giá mà nó với Chấn Vũ cũng Như thế mà Chấn Vũ chỉ yêu Thiên Di. Uyển Nhã khẽ thở dài

- “Em buồn chuyện gì hả?” Chấn Vũ quay sang Uyển Nhã khi nghe tiếng con bé thở dài.

- “Không có.” Uyển Nhã khẽ lắc đầu. Nhưng đôi mắt vẫn đượm buồn. Bỗng nhiên, Chấn Vũ ghé sát mặt Uyển Nhã.

- “Thế này mà bảo không sao.”

- “Ồ ” Uyển Nhã đỏ bừng mặt. Nó lùi ra xa.

- “Em sao thế? ồm ồm ồm? Mặt em đỏ bừng rồi kìa.” Chấn Vũ tỏ ra sốt sắng. Nhưng Uyển Nhã chỉ im lặng. Rồi nó đứng bật dậy, chẳng nói chẳng rằng, bước thẳng.

- “Chị Di Di. Không ổn rồi.” Một con bé vẻ mặt hoảng hốt chạy tới chỗ Thiên Di với San San.

- “Gì mà chạy ghê thế Lan Phương?” Thiên Di nhíu mày

- “Bọn hôm qua gọi bọn Tuấn Gấu tới.”

- “Tuấn gấu? To lắm hay sao mà gọi gấu?” Thiên Di cười cười.

- “Trịnh Anh Tuấn. Đại ca trường Minh hải. Là một tay côn đồ từ năm lên 12. Vì hắn chẳng nề hà gì ai, hơn nữa còn ra tay rất độc nên được gọi là Tuấn Gấu.” San San đứng cạnh nó, tuân luôn một lời.

- “San San.” Thiên Di nhìn con bé, ngạc nhiên. “Cậu tính theo Hạo nhiên nhà tớ học nghề đấy à?”

- “Xì. Không thêm. Nghề tay trái thôi.” San San bĩu môi.

Ở cổng trường.

- “Thiên Di là con nào? Sao dám động tới em gái tao.” Tuấn gấu cùng một bầy lóc chóc đứng hét ầm ĩ giữa sân trường. Thấy cô đi qua chẳng có ai dám đứng lại. Nhìn mặt thế mà động vào đúng là chỉ có thành thị nường. Thế nên người nào người nấy đều cúi mặt đi nhanh cho chắc ăn.

- “Tìm tớ hả?” Thiên Di bước tới, cười tươi như gặp bạn. Tuấn Gấu khẽ sững người. Ai mà ngờ được con bé xinh thế. Nhưng rồi hắn lấy lại ngay vẻ hung dữ.

- “Mày là Thiên Di?”

- “Ừk.” Thiên Di cười cười.

- “Cười gì? Sao mày đụng tới em gái tao?” Tên kia nạt nộ.

- “Em nào?”

- “Mày chối hả? Con bé hôm qua ”

- “Àk ..”
- “Àk cái gì?”
- “Tớ chỉ làm thế vì nó đụng tới trường tớ thôi.” Thiên Di nhún vai.
- “Nhưng nó không đụng tới mày.” Tên kia hằm hè.
- “Tớ đã cảnh cáo rồi.”
- “Mày ” Tên kia cứng họng, hấn quay sang nạt nộ bọn đàn em. “Bọn bay còn đứng đó làm gì chứ? Không mau bắt nó lại đây?”

Mấy tên kia đồng loạt xông vào chỗ Thiên Di đang đứng. Nhưng mấy tên đàn em của nó, đứng hơn là của mấy tên anh chị sai đi theo nghe nó sai bảo, ùa ra.

Cả bọn khựng lại, nhưng rồi lại tiếp tục chạy ào tới. Suy cho cùng thì Bọn đàn em của Thiên Di cũng là con ông này ông nọ. Chỉ một lát sau, Thiên Di đã thấy tình hình không ổn. Nó ra lệnh cho cả bọn kia rút vào.

- “Đừng động tới bọn nó.” Thiên Di đứng ra phía trước cả bọn.
- “Con này cũng được phết.” Tuấn Gấu nghĩ thầm. Nhưng nó vẫn để im để bọn đàn em vây quanh Thiên Di.

Một bọn như sói đói vây quanh nó, chỉ chực nhào vào nó nhưng còn chần chừ vì chưa biết năng lực của nó thế nào. Cuối cùng, một tên mất kiên nhẫn lao vào. Nó nhanh nhẹn né sang một bên. Tên kia hụt hơi bị nó giáng xuống lưng một quả trời giáng. Cả bọn bắt đầu nhào vào. Thiên Di nhẹ nhàng lườn lách tránh nhưng cú đâm của cả bọn. Nó đưa chân đá một tên gần nhất một cái làm tên kia ngã ra sau, kéo theo vài tên sau hấn. Nhanh như cắt, Thiên Di nghiêng mình tránh cú đâm của một tên ở phía sau, đồng thời đưa tay đánh hấn một cái ngay giữa mặt. chỉ một lát sau, cả bầy đã bị Thiên Di đánh cho gục hết. Tuấn Gấu đứng dậy. Hấn cũng lường trước được chuyện này bằng kinh nghiệm của hấn. Hấn lao tới Thiên di, rất nhanh. Thiên di ngược lên nhìn hấn. Con bé không tránh.

Tuấn gấu cố gắng áp sát Thiên Di. Nhưng Thiên Di chỉ tránh. Nó biết, Tuấn Gấu không phải tay vừa. Trước khi tìm thấy điểm yếu của hấn, nó sẽ không thể thắng được. Rồi dần dần, nó để ý. Tuấn Gấu ít dùng tới bàn tay trái. Thiên Di mỉm cười. Nó nhẹ nhàng tránh cú đá của Tuấn Gấu. Hấn ta này giờ đã điên lên vì Thiên Di chỉ có tránh và tránh. Thiên Di lách sang một bên, đồng thời đưa tay bẻ cánh tay của Tuấn Gấu. Đúng như nó nghĩ. Sức của cánh tay này không đáng gờm chút nào. Nó quá yếu. Tuấn Gấu kêu lên. Hấn nghiêng chặt rằng.

- “Sao Sao mày biết?” Tuấn gấu lắp bắp. Nhưng Thiên Di chỉ cười. Nó thả cánh tay Tuấn Gấu ra.
 - “Quan sát thôi. Tớ không phải là người gây sự trước. Nên các cậu đừng sang trường tớ gây chuyện nữa.”
- Tuấn Gấu im lặng. Rồi nó ra lệnh rút. Trước khi đi còn ném lại một câu
- “Tao phục mày rồi đấy.”

24. Chương 24 The End

.

- “Cái gì?” Ân Kiều hét lên. Con bé là đứa con gái đầu gấu gọi bọn Tuấn Gấu tới. “Anh không làm gì được nó hả?”
- “Mày hét gì ghê thế? Chuyện này không phải lỗi tại nó. Theo tao biết là do mày gây chuyện.”
- “Em không có. Con bé đó tự nhiên gây sự với em đấy chứ.”
- “Mày không phải cãi. Con bé đó được đấy. Nó không phải hạng người như thế.”

Nói rồi Tuấn Gấu đứng lên như để kết thúc. Hấn bước ra ngoài để mặc Ân Kiều mặt đầy tức tối.

- “Được rồi. Không cần tới đứa vô dụng như anh nữa. Tự tôi có cách của tôi. Thù này không trả thì không phải Ân Kiều.”

- “Thiên Di.” Hạo Nhiên cười tươi rói.

- “Anh trúng tà à? Cười ghê thế?” Thiên Di buông một câu làm Hạo Nhiên đông cứng cả nụ cười làm xiêu lòng người.

- “Không. Hìx. Em đúng là ”

- “Có chuyện gì thế?” Thiên Di cười cười. Trêu Hạo Nhiên cũng hay lắm chứ.

- “Chiều nay đi chơi nhé. Lâu rồi mình không đi đâu.”

- “Ở đâu thế?”

- “Xem phim nhé.” Hạo Nhiên lại cười tươi với nó. Nó cũng mỉm cười. Đúng là rất lâu rồi Thiên Di không đi chơi với Hạo Nhiên. Cậu chàng có vẻ bận bịu lắm. Cứ xoay mù. Nhiều khi nhìn thấy Hạo Nhiên mệt mỏi trước đồng tài liệu, nó chỉ có thể mỉm cười thật tươi, vào động viên Hạo Nhiên mấy câu. Hạo Nhiên vất vả một phần cũng vì lo cho tương lai của 2 đứa. Nên bây giờ nó chỉ có thể giúp Hạo Nhiên bằng cách lúc nào cũng làm hắn vui.

Hạo Nhiên quay về phòng chuẩn bị. Lâu rồi không đi mà. Nhưng mà chỉ đi không thể này thì buồn quá.

- “Hay là đưa con bé tới chỗ mà tôi với San San mới tìm ra đi.” Minh Duy gợi ý khi Hạo Nhiên gọi điện than thở với hắn.

- “Ở đâu?” Hạo Nhiên sốt sắng

- “Sau rạp chiếu Dream đấy. Chỗ cánh đồng. Chỉ có mỗi cỏ thôi. Nhưng mà đẹp lắm. Với lại cũng ít người ra đấy. Ông dẫn con bé tới đó cũng được. Rạp chiếu Dream ấy ổn lắm.”

- “Ok. Hì. Cảm ơn bạn hiền nhé.” Hạo Nhiên tí từng cúp máy. Sau đó bấm số gọi cho tên thư kí. Bảo hắn chuẩn bị cho buổi pic nic của hắn với Thiên Di. Chắc con bé sẽ ngạc nhiên lắm lắm.

Rút kinh nghiệm lần xem phim trước, Hạo Nhiên quyết định chọn phim hài tình cảm. Cả hai đứa ngồi trong rạp chiếu 3D, cười ngặt nghẽo. Tỉnh thoảng còn quay sang trêu nhau nữa. Hôm đó là ngày rất vui với Thiên Di. Không phải vì bộ phim, mà là vì nó đã thấy Hạo Nhiên cười rất nhiều, Lâu lắm rồi nó mới thấy Hạo Nhiên cười không một chút mệt mỏi như thế.

- “Mở mắt được chưa anh?” Thiên Di phấn khích hỏi khi Hạo Nhiên dặt tay nó tới cánh đồng cỏ. Vừa ra khỏi rạp Hạo Nhiên đã vội cười toe, kéo nó chạy ra đây. Hạo Nhiên cứ một mực bắt nó nhắm mắt mới được. Hạo Nhiên mỉm cười.

- “Chưa được. Đứng đây chờ anh chút. Không được mở mắt đấy. Không là giận đấy.” Hạo Nhiên nói một lèo rồi chạy biến đi. Lúc đi vội quá, quên mất hoa còn ở trong cốc xe. Thiên Di mỉm cười. Thôi thì chiều cậu chàng vậy. Nó cứ đứng im như thế. Chỉ một lát sau, Nó đã nghe Hạo Nhiên bước về phía nó. Nhưng sao bước chân lại có vẻ gấp gấp đến thế? Nó lên tiếng, trong lòng có chút lo lắng.

- “Mở mắt được rồi chứ anh?”

Không ai trả lời nó. Thiên Di bắt đầu thở gấp. Nó mở mắt ra. Nhắm mắt quá lâu nên cảnh vật trước mắt nó mờ nhạt đi. Nhưng ánh mắt nó chưa kịp định rõ cánh đồng đẹp mê hồn thì một chiếc khăn từ phía sau bịt chặt mắt nó. Thiên Di vùng vẫy, nhưng cánh tay đó giữ chặt nó. Nó chỉ kịp ứ ớ mấy tiếng rồi ngất lịm.

- “Kéo nó lên xe nhanh lên.” Ân kiều ra lệnh cho tên tay sai.

- “Thiên di.” Hạo Nhiên hồ hởi ôm bó hoa to oành chạy tới chỗ Thiên di. Nhưng vừa ra tới nơi đã không thấy con bé đâu nữa. Hạo Nhiên nhứ mảy, nhìn quanh. Đã bảo đứng im đây rồi mà. Hạo Nhiên rút máy ra, bấm số vợ yêu. Nhưng số máy không liên lạc được. trong một thoáng, Hạo Nhiên đứng lặng người. Có khi nào

- “Uyển Nhã. Có Thiên Di ở đó không?” Hạo Nhiên hét vào điện thoại.

- “Di Di đi với anh mà.” Uyển Nhã hỏi ngược. Hạo Nhiên bắt đầu lo lắng. Rút cuộc thì Thiên Di đi đâu mới được chứ?

- “Anh không biết. Anh bảo nó ở đây đợi anh mà. Bây giờ không thấy đâu nữa.”

- “Được rồi. Anh đừng lo. Để em bảo San San tìm thử.” Uyển Nhã nói rồi cúp máy. San San, Minh Duy với Chấn Vũ đang ngồi cạnh nó lo lắng hỏi

- “Sao thế?”

- “Không thấy Thiên Di đâu hết.”

- “Cái gì?” 3 đứa kia đồng thanh.

- “Anh Hạo Nhiên vừa báo cho tớ.”

- “Được rồi. Mọi người tới chỗ Hạo Nhiên trước đi. Tìm được tớ sẽ báo.”

Hạo Nhiên lo lắng. Nó gọi hết tất cả các đầu mối làm ăn mà nó biết. Công ti của nó không phải hạng xoàng. Nhưng để tìm thì cần một chút thời gian. Hạo Nhiên lo lắng.

Thiên Di mở mắt ra. Một dáng người con gái đứng quay lưng nó. Nó lắc lắc đầu. Tay nó bị trói chặt. Chuyện này là gì đây?

Thấy động, Ân Kiều quay người lại phía Thiên Di, nở một nụ cười đều cang, trên tay nó là chiếc dao sắc nhọn.

- “Cô ” Thiên Di khẽ lên tiếng. Nó biết chuyện gì sắp xảy ra với nó. Trước đây, thay vào chỗ của Ân Kiều là Băng Băng. Thiên Di khẽ nhủ mày.

- “Sao thế? Mày làm tao mất thể diện thì ít nhất cũng phải lường trước được chuyện này chứ.”

Thiên Di thở gấp. Ân Kiều bắt đầu đi đi lại lại. Nói cái gì đó mà nó không để ý. Nó đang mãi nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi nơi này. Hạo Nhiên chắc đang lo lắng lắm. Bây giờ nó mới để ý. Nó bị trói vào một cái cây khẳng khiu trong rừng. Quái. Sao nơi này cứ âm u thế nào ấy.

- ”Tôi biết Thiên Di ở đâu rồi. Hạo Nhiên vội vàng cúp máy khi nhận được địa chỉ. Đúng lúc đó thì San San cũng chạy vào. Con bé thở dốc.

- “Em sẽ dẫn đường.”

Cả bọn chạy ào ra khỏi cánh đồng. Hạo Nhiên mở cửa xe. Thiên Di sao lại phải chịu nhiều thiệt thòi thế này chứ. Hạo Nhiên lo lắng nghĩ thầm

- “Con bé này. Không được phép có chuyện gì đâu đấy”

- “Mày không nghe tao nói gì hả con kia.” Ân Kiều quát lớn làm Thiên Di khẽ nhăn mặt. Con bé này chẳng khác gì cái loa phóng thanh. Nó chỉ nhún vai. Chứ còn biết nói thế nào nữa. Ân Kiều giận tím mặt. Con bé kìm nén, bước từng bước tới chỗ Thiên Di, gần từng tiếng một.

- “Mày. Thiên Di. Tao cho mày biết. Hôm nay nếu tao không làm gì được mày thì tao không còn là Ân Kiều.”

Ánh mắt Ân Kiều như phát ra tia lửa. Thiên Di khẽ rùng mình. Dám nó Con bé dám kết liễu đời nó ở đây lắm. Thiên Di nhắm tịt mắt. Hạo Nhiên đang ở đâu chứ? Nó bắt đầu hoảng sợ.

- “Dừng lại.”

Ân Kiều hoảng hốt quay lại sau lưng. Một toán người chạy ập tới chỗ 2 đứa. Ân Kiều bắt đầu rối loạn. Không thể được. Kiểu gì cũng chết. Nó không thể chết một mình. Ân Kiều quay lại nhìn Thiên Di bằng ánh mắt căm hận. Nó giơ con dao lên, đâm thẳng xuống Thiên Di.

- “Dừng.” Hạo Nhiên hét lên. Thiên Di nhắm tịt mắt. Nhưng Uyển Nhã kịp thời đưa chân đá một hòn đá. Hòn đá bay tới trúng cánh tay Ân Kiều. Con bé hét lên, buông con dao xuống đất. Uyển Nhã lao tới, nhảy lên đá cho nó một cái từ đằng sau. Ân Kiều ngã xuống bên cạnh Thiên Di, ngất lịm.

- “Em không sao chứ?” Cả Hạo Nhiên lẫn Chấn Vũ ào lên. Nhưng Chấn Vũ khẽ nén lại. Chăm sóc Thiên Di lúc này không phải quyền của hắn. Hạo Nhiên chạy tới cởi trói cho Thiên Di. Thiên Di khẽ cười, ôm chầm lấy Hạo Nhiên.

- “Em không sao hết.”

Nói rồi con bé quay sang phía Uyển Nhã, mắt long lanh

- “Uyển Nhã iu dẫu ”

- “Thôi đi bà.” Uyển Nhã nguyền dài rồi rảo bước lại phía San San với Minh Duy vừa chạy tới. Thiên di lóc cóc chạy theo, Hạo Nhiên thì lẻo đẻo phía sau Thiên Di. Chỉ có Chấn Vũ là đứng im. Hắn nhìn theo Thiên Di. Hắn đã lo cho Thiên Di rất nhiều. Nhưng sao

Ân Kiều khẽ mở mắt. Nó đầu ngất dễ dàng thế. Dù sao cũng phải kéo theo Thiên di chết chung với nó. Nó đứng bật dậy, thật nhanh. Đồng thời rút chiếc súng nơi lưng quần ra, chĩa thẳng vào Thiên di, nổ súng. Người đầu tiên phát hiện ra hành động đó của Ân Kiều là Chấn Vũ. Ngay lập tức, hắn lao ra chắn cho Thiên Di. Nhưng Uyển Nhã cũng kịp phát hiện ra. Con bé hét lên một tiếng. Nó chạy lại, nhanh chóng đẩy Chấn Vũ ra. Nhưng lúc đó, cũng chính là lúc mà viên đạn đâm thẳng vào bụng nó.

Mấy đứa kia hét lên. Uyển Nhã ngã xuống. Trong một giây, thời gian như ngừng lại. Thiên di đứng lặng người. Uyển Nhã lại vừa cứu nó. Con bé đứng nhìn chăm chăm vào Uyển Nhã trong vòng tay Chấn Vũ, máu bắt đầu loang ra. Ánh mắt bừng lên tia lửa, nó hét lên, lao vào Ân Kiều đang bàng hoàng vì hành động của mình.

Chỉ trong mấy đòn của Thiên Di, Ân kiều đã gục xuống, ngất hẳn. Nó nghe thấy Chấn Vũ hét tên Uyển Nhã, nhìn thấy Hạo Nhiên lật đật gọi điện cho xe cấp cứu, nhìn thấy Minh Duy ngỡ ngàng như nó, nhìn thấy San San cố sức cầm máu cho Uyển Nhã. Tất cả trước mắt nó như nhòa đi

Thiên Di đứng cạnh giường bệnh của Uyển Nhã. Nó nhìn Chấn Vũ đau khổ từng ngày. Giờ đây Chấn Vũ mới nhận ra Uyển Nhã quan trọng với hắn tới mức nào. Một người luôn an ủi hắn lúc hắn đau lòng vì Thiên Di mỗi ngày, một người có nụ cười như thiên thần, một người luôn ủng hộ hắn, luôn yêu hắn. Thế mà

- “Uyển Nhã Cầu xin em hãy tỉnh lại.” Chấn Vũ khóc nức lên. Thiên di quay mặt bước ra ngoài. Đã mấy ngày nay rồi Uyển Nhã hôn mê. Thiên Di thấy lo. Nhưng con bé chỉ biết ngày nào cũng vào đây, an ủi Chấn Vũ, khuyên Chấn Vũ về nghỉ ngơi. Nếu Uyển Nhã thấy Chấn Vũ như thế, hẳn con bé đau lòng lắm. Mấy đứa bạn ngược lên nhìn nó

- “Chấn Vũ lại khóc hả?” San San hỏi nó. Thiên Di khẽ gật, thở dài

Chấn Vũ gục lên cánh tay Uyển Nhã. Cánh tay đã cứu mạng hắn. Hắn kiệt sức. Sao tới giờ Uyển Nhã vẫn chưa tỉnh chứ. Nước mắt hắn lặng lẽ rơi. Rồi hắn thiếp đi lúc nào không biết

Uyển Nhã khẽ mở mắt. Con bé có cảm giác nặng nề bên tay. Nó liếc sang. Rồi dường như không tin vào mắt mình. Nó nhìn thấy Chấn Vũ đang nhắm mắt bên cạnh nó. Nhìn Chấn Vũ mà nó đau lòng quá. Nó khẽ ngồi dậy. Đau. Nhưng nó vẫn cố chịu. Nó nắm Chấn vũ. Nhẹ nhàng đưa tay lau lấy giọt nước mắt còn chưa khô. Tên ngốc này. Không biết làm như thế Nó sẽ đau lòng lắm sao.

.

2 năm sau

- “Di di. cậu có ngồi im cho người ta trang điểm không hả?” San San bực mình quát lên. Uyển Nhã ngồi một bên cũng cười.

- “Tớ vui quá. 3 đám một lúc cơ mà.”

Thiên Di phấn khích. San San khẽ cười. Uyển Nhã cũng rất vui. Nó không ngờ, Chấn Vũ lại có thể yêu nó, rồi cầu hôn nó. Lúc nó cố gắng nhẹ nhàng bước ra ngoài để khỏi làm Chấn Vũ thức giấc, nó đã thấy mấy đứa bạn của nó ngủ gật ngoài kia, chờ nó tỉnh. Lúc đó, nó đã khóc, khóc vì quá vui sướng. Có những người bạn thế này sống thật không uống. Chấn Vũ vừa tỉnh giấc không thấy nó đâu là chạy vội ra ngoài, để rồi

nhìn thấy nó đang khóc. Chấn Vũ ngỡ ngàng. Rồi hắn ôm chầm lấy nó. Đôi khi, chỉ cần thế thôi cũng đã hơn một lời tỏ tình rồi.

3 cặp vợ chồng mới cười đứng cạnh nhau, rạng rỡ. Đau khổ qua đi nhường chỗ cho hạnh phúc. Hạnh phúc đến là khi con người ta biết nắm giữ, biết vượt qua khó khăn. Không ai biết tương lai như thế nào, nhưng ai cũng có thể cố gắng vì tương lai. Và tương lai của 6 con người đang cười tươi vì hạnh phúc kia, Không cần nói hẳn mọi người cũng biết sẽ như thế nào.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-hai-hoc-duong>